

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SLEIGHT before CHRISTMAS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE STEWART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE SLEIGHT
before
CHRISTMAS

KATE STEWART

Noel Öncesi Çılgınlık
Telif Hakkı© 2024 yazar Kate Stewart

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Editör: Donna Cooksley Sanderson Kapak
Q Design'dan Amy Queau Format
Champagne Book Design

Şu anda iyi insanlar yetiştirme çabalarından dolayı takdir edilmeyen, şaşkınlığa uğramış tüm ebeveynler için. Ara sıra, onu asmayı hayal eden. Ya da belki bir kereliğine de olsa çocuklarını pislik oldukları için azarlamak isteyen ama bunu dile getirmeyi asla hayal etmeyenler için.

Bunu sizin için yapmaktan çok mutluyum ve bu yüzden bu sizin için.

Mutlu Noeller.

XO

Kate

UYARI: Bu kitabın bazı sahnelerindeki davranışların zararlı, ihmalkâr, etik dışı, ahlaksız, olgunlaşmamış ve düpedüz yanlış olarak görülebileceğinin çok farkındayım, ancak bu kurgunun eğlencesidir. Bu yüzden lütfen bunu amaçlanmış bir eğlence kaynağı olarak düşünün.

OKURKEN NOEL ÖNCESİ HIRSIZLIK ÇALMA LİSTESİNİ

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Onaltı Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Sonsöz Yazar](#)

[Hakkında](#)

PROLOGUE

Yirmi Bir Noel Önce. .

Ateşe dönüyorum, nasırlı ellerim arkamdaki havayı avuçluyor, mutfaktan gelen ağız sulandırıcı kokularla birlikte alevin sıcaklığı üzerimi örtmeye başlıyor. Bir metre ötedeki ağaca asılı parlak ışıklara ve ışıltılı süslere bakarak atmosfere dalıp gidiyorum; bu ortam kendi evime dair tüm anılarımla taban tabana zıt.

Göz açıp kapayıncaya kadar ön kapının açılmasıyla sükûnetim bozuldu. Döndüğümde bir kar fırtınası ve platin sarısı saçlarla karşılaşıyorum. Ben onu içime çekerken, o karışık şikayetler ve duyurular hakkında gevezelik ederken yaratıktan anında gevezelik patlak veriyor. Bir sonraki anda onu tanıyorum, bir yandan da onun yaşayan, nefes alan görüntüsü karşısında tamamen sersemlemiş durumdayım. Son aylarda gözlemlediğim sabit görüntülere karşı tamamen hareketli bir versiyon. Ruby ve Allen Collins'in en büyük kızları olan bu *kaosla* tezat oluşturan görüntüler. Kaos, şimdiye kadar gördüğüm en güzel pakete sarılmış.

Uzun sarı saçları omuzlarının üzerinde karla nemlenmiş dalgalar halinde uzanıyor. Kazağı koyu mavi ve mükemmel vücudunun her bir parçasını sarıyor. Etek ucu kot pantolonunun birkaç santim üzerinde duruyor ve delicesine tonlanmış göbeğini sergiliyor. Işıltılı, pırlanta bir göbek yüzüğüyle vurgulanmış. Koyu renk, hafif yırtık kot pantolonu kalçalarının bol kıvrımlarını sıkışmış baldırlarına kadar kucaklıyordu. Mükemmelliği, yanlarında gümüş tokaları olan kısa kesimli siyah botlarla tamamlıyordu. Benim giydiklerime benzer botlar. İlk kapsamlı taramamdan sonra, anında ona bir kez daha vuruluyorum. Hafif kalp şeklindeki yüzünü, zengin geyik gözlerini ve uzun boyalı siyah kirpiklerini keşfederken bu seferki çok daha sarhoş edici. Yüz hatları son derece mükemmel ve kalın, son derece parlak dudaklarla vurgulanmış.

Hay sikeyim.

Durduğum yerde donup kalmış ve tamamen şaşkın bir haldeyken, saçma sapan konuşması aniden durduğunda, aynı derecede etkileyici bir bakışla karşılaşıyorum. İşte o zaman kalçasını salladı,

Bana kabaca hitap ederken gözleri muziplikle parlarsa bile, gülümsememi ısırarak geri alıyorum. Sırtmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü o saniyeler içinde düşürüldüğümü anlıyorum. Onu gördüğümde, bir parçam bile bundan rahatsız olmuyor. Hem de . Çünkü o kaosu ve beraberinde gelen her şeyi istediğimi zaten biliyorum.

CHAPTER ONE

Günümüz

"KES ŞUNU PEYTON!" Eskiden karım olarak bilinen kadın dumanlar çıkarırken Gracie normal kulak tırmalayıcı sesinin bir oktav üzerinde bağırıyor. Saçları köpüklerle dolu, parlayan sol gözü istemsizce seğirmeye başlıyor. Kısa bir süre öncesine kadar bunun nedenine dair bir ipucu bulmak için beynimi zorluyordum. Karım şikayetleri konusunda yeterince açık sözlü olsa da, bazen bunları uzun süreler boyunca içinde tutar. İşte o zaman işler korkutucu bir hal alıyor.

Hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmamış olsam da, birkaç yıl öncesine kadar birbirimizi kırmadan ya da darılmadan konuşamaz hale gelmiştik. Bu karşılaşmaları gergin sessizlik günleri izledi. O Noel'deki patlamamızdan bu yana biraz daha iyi iletişim kurmaya başladım ve bu da tıpkı eski güzel günlerdeki gibi yeniden senkronize olmamızı sağladı. Bu yüzden, muhteşem, kaynayan, sabun kaplı karıma bakarken, daha iyi iletişim kurabildiğimiz için ikimizi de sessizce takdir ediyorum. Beni sözlü olarak azarlamaya karar verdiğini fiziksel olarak görsem bile.

Kıçımı bana teslim etmek için ağzını açtığı anda "Seni seviyorum," diye önleyici bir şekilde ateş ediyorum. Duyarlılığım onun bir milisaniye duraklamasına neden oldu, gözleri *onu dehşete* düşüren parlaklığını biraz kaybetti. Küçük bir kazanç.

"Benden sonra tekrar et, Thatchalamewl," diye en saçma evcil hayvan isimlerimden birini çıkarıyor. Bunun gelişini, stratejimin tamamen göz ardı edilmediğinin bir işareti olarak kabul ediyorum. Gerçi bu ismi, *göbek adı* ciddiyetine eşdeğer olmadığı zamanlarda çok daha sevimli bulurdum. Ah, oynadığımız şu küçük oyunlar.

Üst kattaki ani sessizlik nedeniyle gerildiğimde elimdeki çöp torbası ağırlaşıyor. Çok sessiz. Bir şeyler dönüyor. Suçluyu tahmin etmem gerekirse, Peyton. Suç ortağı da küçük kızımız Gracie. Gerçi artık bebeklikten çok uzak. O kadar uzak ki, hatırasını canlı tutmak için her gün gözlerimi onun kıyafet seçimlerinden koruyorum.

Karımın zengin kahverengi gözlerinde büyüyen yüzleşme, onun halini içime çekerken odağımı tekrar ona çevirmeme neden oluyor. Tavırları *orta dereceli* ciddiyete kaydığı anda bunu görüyorum. Kaşlarını çatmasıyla birlikte ağzının etrafındaki küçük çizgiler derinleşiyor. Hayal kırıklığı. Başındaki bir avuç köpük ince boynundan aşağı kayarak bornozunun içinde kaybolurken dilinde söz konusu duygunun kelimeleri oluşuyor.

Herkesin ışıkları söndükten sonra yeni bitmiş bodrumumuzda Smart Pop ve soft-core porno üzerine tartışırken "Ben, Thatch," diye devam ediyor. . *ya da* sıcak bir duşta hızlı, stres giderici bir çekiştirme. Şu anda seks düşüncesi ne kadar bencilce olsa da, sabah düdüğü çalmadan önce rahat pijama düzenimizden (ben altlar, o üstler ve TV tekrarları) ikimizin fanilasız oynadığı aksiyon arenasına geçmeye çalışıyorum. Düdükten kastım, çocuklarımızın karışık çığlıklarının senfonisi.

Son zamanlarda ona yakından dokunmayı ve bu dokunuşun hoş karşılanmasını özlüyorum.

Onun sesini, tenini, inlemelerini ve bağlantısını özlüyorum. Tüm dikkatini. "Tatlım, yaptın mı, yapacak mısın?" ve "Neden yaptın, yapacak mısın?" dışında bir biçimde. "Bunu yap, çok iyi, tekrar yap" alanına girmeyeli uzun zaman oldu.

Geri dönmek için umutsuzluğa kapıldığım bir şey. Tipik erkeklerin günde düşündükleri cinsel düşünce sayısına göre, ahlaksızlık departmanında ortalamanın altında olduğumu hissediyorum. Ama son kez gerçekten yakınlaştığımızda, yapraklar tam olarak dönmemişti. Yerde en ufak bir kar izi bile yoktu. Şimdi araba yolumuz tuzlandığına ve yapraklar beyaza büründüğüne göre, bastırılmış hayal kırıklığı yüzünden kıvrıldığımı hissedebiliyorum.

"Ben, Thatch," diye mırıldanıyorum, önümüzdeki hafta içinde iki bölge arasında bir yere varmak için zayıf bir girişimde bulunuyorum.

"Ciddiyetle yemin et," diye emrediyor, komutu küçük bir köpeğin hırlamasına benziyor. Terrier ya da Jack Russell gibi. Hep bir Jack Russell istemişimdir, ama hiper bir cins olarak bilinirler ve hepimizin hi-

"*Thatch*," diye tersliyor Serena, beni geri getiriyor.

"Yemin ederim ki," diye devam ediyorum, şakaklarımda ter damlaları oluşmaya başlarken - korkudan değil ama onun uzaklaştığını hissedebildiğim için. Evliliğin evreleri vardır ve Serena ile geçirdiğim yirmi yıldan sonra bu gerçeği çok iyi biliyorum. Bunu yaşıyorum ve bilerek katlanıyorum çünkü zor kazanılan tatlı noktalar buna değer. Bu gece, bu değişim daha da ulaşılmaz hale geliyor gibi görünüyor ve bunun iki farklı nedeni olduğunu biliyorum. Yukarıda ürkütücü derecede sessiz iki neden. Çok sessiz.

"Karımı banyo yaparken bir daha asla rahatsız etmemek için," diye bitiriyor Serena, saçları mutfağımızda durduğu yerde hâlâ hızla damlıyor. Bu da ironik bir durum, çünkü *kendi banyosunu* yarıda kesip beni azarlayan da kendisiydi. Hayatın acısını en çok sevdiklerinizden çıkardığınızı söylerler, değil mi? Şu anda söyleyebileceğim karım beni sikiş tarihindeki herkesten daha çok seviyor. Bu saçmalığın herhangi bir kısmında sevgi gerçekten bir etken olsaydı bu gurur verici olurdu.

Hayır, burada olanlar Şükran Günü'nden hemen sonra başlayan birikimin bir parçası. Ana olaydan önceki stresli haftalar sayesinde düşmanlık onun üzerinden akıp gidiyor. *Tatil* olarak adlandırılan dönemde tüm eşlerin yaşadığı düdüklü tencere ruh hali. Kışımın *günleri*. Ben onları *yeryüzündeki* cehennem haftaları olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Dünya gezegeninden başka her yerde, siki olan her yüzüklü adam için huzurun olduğu haftalar. Bunun kanıtı, her yıl bombardımana tutulduğum ve en verimli çağında bile hiçbir erkeğin başarıyla üstlenemeyeceği görev listesinde açıkça görülüyor. Yemin ederim ki bu liste, bu horoz kullanan, barışçıl olmayan adamı kasıtlı olarak başarısızlığa hazırlamak için hazırlanmıştır. Önümdeki küçücük kadının -ki uğruna cehennem ateşinde yürüyeceğim ve sık sık yürüyorum- kendi kişisel teröristime dönüştüğü cehennem haftaları. Ta ki yanıp sönen ışıklar kaybolana, çam kokusu temizleyici şişesine geri dönene ve cicili bicili son parça da Dyson'ımız tarafından emilene kadar.

Belki de ayrımcılık yapmamalı ve bekar ama bağlı erkekleri de dahil etmeliyim. Benim için uzun zaman oldu, ama bahse girerim bu süre zarfında müstakbel eşleri tarafından aynı şekilde hırpalanmışlardır. Bahse girerim o yüzüksüz adamlardan birkaçı

Sevgililerinin durumu nedeniyle şu anda aldıkları pırlantayı yeniden gözden geçiriyorlar. Aslında bu onların suçu değil, üzerlerindeki baskı-

"Thatch!" Serena, dizlerimin dibinde karımın hayal kırıklığı varken düşüncelerimin ne kadar sincaplaştığını bildiğı için sesleniyor.

"Tanrım, bebeğim, tamam. Bitir işi."

"Karımı banyo yaparken bir daha asla rahatsız etmemek için," diye tekrarlıyor, onu ilk gördüğüm anın görüntüsü gözümde . Bu imgelem son haftalarda bana çok yardımcı oldu. İlk kez gördüğüm ve hayatımı değiştiren o saniyelerde etrafını saran kar kadar çabuk aşık olduğum kızı hatırlatıyor. Takılıp kaldığımda kendimi şaşırttım. Bunca yıl sonra bile.

Çöp torbası ellerimde ağırlaşırken, "Birinin kanı akmadıkça ya da nükleer savaş çıkmadıkça," diye devam ediyor.

"Tabii ..." Merak dolu duraksamamla kaşlarımı çatıyorum. "Biliyor musun," diye başımı sallıyorum. "Ben saçmalık diyorum, bebeğim. Bence bunu bir pazarlığa dönüştürmeliyiz."

"Şimdi zamanı değil," diye reddediyor Serena.

"Aslında tam zamanı. Ne zaman baba anı yaşayacağım? Ne zaman banyo yapacağım?"

Gördünüz mü? İletişim.

"Zamanın var," diye inandırıcı olmayan bir şekilde karşı çıkıyor. "Öyle mi?" Çenemi kaldırıyorum. "*Ne zaman?*"

"Sen . . . erkeklerle dışarı çıktığında."

"Beş Ekim, *geçen yıl*," diye karşılık veriyorum. Ben omurgamı düzeltirken kaşlarını çatıyor, onu istediğim yere yakın bir yerde yakaladığımı biliyorum.

"Peki," diye iç geçiriyor, saçındaki köpükler kafa derisine batmaya başladığında kolayca -çok kolay- pes ediyor. "İkimiz de özel bir an yaşayabiliriz. Peyton on üç buçuk yıl sonra on sekiz yaşına girecek," diye bir cümle kurar gibi konuşuyor. "Sanırım o zaman kendimize zaman ayırabiliriz."

"Tanrım, bu kadar uzun mu?" diye soruyorum, o da başını sallıyor, gözlerini indiriyor. Onun bu kadar çabuk teslim olduğunu görmek göğsümü huzursuzca kemirmeye başlıyor. Serena nadiren, hatta hiç geri adım atmaz.

"Bebeğim," diye geri çekiliyorum, saçmalığı bir kenara atıyorum. "Özür dilerim, gerçekten sen gelene kadar beklemeye çalıştım-"

"Hayır, öyle," diyerek hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Sorun değil, Tanrım, boş ver. Çok çalışıyorsun, Thatch. Bunu hak etmiyorsun. Özür dilerim, seni seviyorum."

Onu yakından incelerken alarm zilleri çalmaya başladı. Gözlerinin altında koyu halkalar leke gibi duruyor. Her zamankinden daha solgun ve cübbesinin kıvrımlarına bakılırsa daha mı zayıf? İşin en can sıkıcı kısmı ise dönüş bakışlarında hiçbir yaşam belirtisi olmaması. Her zamanki sınırdaki şakacı kısasa kısasımız için hazırdım, ama bu? Bir şeyler kesinlikle yanlış.

"Sen git, ben alırım-" Üst kattan bir gümürtü duyuldu ve ikimiz de anında kendimize geldik, başlarımız öne eğildi, kulaklarımız dikildi. Bunu takip eden uzun, yüklü sessizlik ikimizi de merdivenlerden yukarı sürüklüyor. Kalbim çılgınca çarpıyor, Serena'dan bir saniye sonra kapıya varıyorum ve eşikte onun arkasında duruyorum. Yatak odasının tavan vantilatöründen sarkan ipi kavradığı sırada erkek çocuğumuzu fark ettiğimde kulaklarımdaki kan uğulduyor.

"Baba, bak!" Peyton havada süzülmeden önce emrediyor, Serena ve ben aynı anda nükleer uyarıda bulunuyoruz, ama bir saniye geç kalmışız. Peyton anında ipten düşüyor ve yatağının üzerine etkileyici bir iniş yapıyor. Şaşkın bir sessizlik hakim olurken, ben de şaşkın bir seyirci yerine ebeveyn olmaya karar veriyorum -özellikle de artık tellerden başka bir şeye bağlı olmayan tavan vantilatörünün halini gördükten sonra.

"Oğlum," diye iç geçiriyorum Serena alışılmadık bir şekilde Peyton'ın odasına girip sakince yatağının kenarına tünerken. Vantilatöre bakarak, dört buçuk yaşındaki çocuğumuzun nasıl olup da yatağına bir ip bağlamayı başardığını zihnimde çözmeye çalışıyorum- "Gracie!" On iki yaşındaki kâbusumuzu sirk çadırına çağırarak bağıriyorum.

"Telefondayım!" Odasından havlıyor.

"İyi ki duvara bağlı değil," bağıriyorum. "Ne!?" Belirgin bir şaşkınlıkla karşı çıkıyor.

Bırakın bej renkli, duvara monte edilmiş bir klasiği, muhtemelen daha önce hiç döner telefon görmemiş olmasından dolayı yaşlanmış hissederek siparişimi verdim. "Aramanızı sonlandırın ve hemen buraya gelin!"

Serena oğlumuzu bakarken ayakların abartılı bir şekilde yere vurulması salonu dolduruyor, onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyor.

"Ne, baba, ne?" Gracie tersledi.

Gracie'ye doğru baktıktan bir saniye sonra gözlerimi avuçlarımdan içine alıyorum, ona doğru körü körüne kelimeler savururken tüm vücudum irkiliyor. "Üzerine bir şeyler giy, Tanrım... boş ver. Kardeşinin seni tavan vantilatörüne lanet bir ip asman için nasıl kandırdığını anlatmak ister misin?"

"Tutacağını düşünmüştüm," diye teklif ediyor. Güvenli bir yöne bakarak Serena'nın tırnak etlerini incelemesini izliyorum, bu da beni duraksatıyor. Gördüğüm manzara

Tam patlaması gereken bir havai fişegin fûnyesinin sönmesini izlemek gibi.

"Tutacağını düşünmüştüm," diye tekrarlıyorum. "O dört yaşında, Gracie. *Dört*."

"Bir, iki, üç, dört," diye sesleniyor Peyton, gelmeyen alkışı beklemeden önce. Açıkça küçümşenen Peyton, Gracie'nin sesi tekrar yükselirken saymaya devam ediyor.

"Onu her izleyemem," diye homurdanıyor.

"Senden on dakika istedim, böylece çöpü dışarı çıkarabilirim. On dakika. Bu süre zarfında onarılamaz bir beyin hasarına yol açmasan olmaz mıydı?"

Serena sanki bu konuşma normalin dışında bir şeymiş gibi boş boş otururken ona doğru cesurca bir bakış atıyorum. Uzun saniyeler boyunca ona bakınca öyle olmadığını fark ediyorum. Aslında bu tam da aylardır, hatta büyük olasılıkla *yıllardır saat* başı uğraştığımız türden bir durum.

Gracie, "Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim," diye savunuyor.

"Demek dört yaşındaki bir çocuğu ikna edemediniz? Not edildi. Bir dahaki sefere, en son başarısı kakasını lazımlığa bulaştırmamak olan biriyle yapabileceğiniz daha makul bir tartışma hakkında konuşabiliriz."

Peyton, "Ben kakamı bulaştırmadım baba," diye savunuyor.

"Farkındayım oğlum." Tamamen kendinden geçmiş olan karıma bakıyorum. "Serena, sen de katılmak ister misin?"

"Burada değilim," diyor Serena nefes verirken. "Florida Keys'deyim, bir kabinci çocuk tarafından getirilen bir bardak dolusu şampanyayı içiyorum."

"Artık öyle diyemezsin anne," diye tersliyor Gracie. "O bir *konukseverlik çalışanı*."

"Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler Gracie." Kollarımı kavuşturuyorum. "Söylesene, hizmet sektöründekiler için uygun laf kalabalığı konusunda bizi düzeltmekle bu kadar meşgulken, kardeşinin on iki metrelik odasını bir orman spor salonuna dönüştürmesine yardım etmenin doğru bir hareket olmayabileceğini hiç düşündün mü?"

"Anne, yirmi dolara ihtiyacım var," diye karşı çıkıyor Gracie, Serena'nın yüzü geriliyor ve göğsü kabarmaya başlıyor. Kafasının yan tarafına dik dik bakıyorum, alternatif gerçekliğinde kabin görevlisine bahşiş vermekten çok daha fazlasını yaptığını biliyorum. Son zamanlarda çok kitap okuyor. Düşündüm de, son aylarda yaptığı tek şey bu. Kapaklarına bakılırsa, çoğunun başrolünde yarı çıplak hokey oyuncularını var. Sadece bir kez faydalandım ve o da geri tepti. Hiçbir erkeğin yaşamaması gereken bir yerde greyfurt suyunun acısını hâlâ hissedebiliyorum.

Greyfurt suyu. O andan itibaren odamız *Frasier*'ın tekrarlarından oluşan uçuşa yasak bir bölge oldu.

"Serena," diye bağırarak onu fantezi erkeğini yağlamaktan vazgeçiriyorum.

"Pes ediyorum," diyor ve saçları şampuan kalıntılarından dolayı sertleşmeye başladığında duruşunda, söylediği her kelimenin gerçek olduğunu görüyorum. "Bununla daha fazla başa çıkamam, Thatch."

"Evet, bu gece böyle olmayacak," diye karşı çıkıyorum. "Bebeğim, bunları birlikte yaptık," diye aralarını işaret ediyorum, "ve bunlarla birlikte başa çıkmalıyız. Ebeveynlikte tatil diye bir şey yoktur."

"Beni de yaz," diyor, sanki bu bir teklifmiş gibi, yataktan kalkarken, sanki normalin dışında bir şeymiş gibi başını tavandaki vantilatöre doğru eğiyor. Hemen yanında gülümseyen oğlumuz duruyor, onun da gözleri vantilatörde, yüz ifadesi bir ... kına yakma ifadesine dönüşüyor? O anda dikkatimi, hiç etkilenmemiş bir şekilde mesaj yazmakta olan orta yaşlardaki kızımıza veriyorum.

Serena bana dönüyor, gözleri boş, tükenmiş, tamamen hayattan yoksun. İşte o zaman ailesinin evinin kapısında dururkenki görüntüsü yeniden ortaya çıkıyor. Yan yana zihinsel karşılaştırma sarsıcı. Bir zamanlar karım olan kabuğun yanında, açık kapıdan ailesine seslenirken batan güneş saçlarında parıldayan on dokuz yaşında muhteşem bir kız duruyor.

Şimdi hem kızı hem de kadını yan yana gördüğümde, ikisinde de bu kadar acı veren şeyin ne olduğunu anlıyorum. Kızın duruşundaki güven kaybı. Gözlerindeki yaşamın yanı sıra. Bunun olmasına bir şekilde izin verdiğim düşüncesiyle içimde ani bir koruma duygusu kabarıyor. Hayati bir şeyi kaçırmışım.

"Bebeğim, git," diye hemen ikna ediyorum, sırtını avuçluyorum ve onu kapıya doğru ve iki tehditten uzağa götürüyorum. "Banyonu bitir. Ben hallederim."

Gracie'nin telefonunu alıp onu Peyton'ın odasına götürdükten sonra kapıyı kapattığımda, başını sallayarak sözsüz bir şekilde koridorda ilerliyor, omuzları çöküyor.

"Bu da ne böyle?" İkisinin arasında soruyorum.

"Baba, ben-" Gracie'nin protestosu bakışlarımla yarıda kesiliyor ben bakışlarımı iki çocuğumuz arasında paylaşıyorum. "Hayır, sadece bu gece değil. İkinize ne oldu böyle? Biraz terbiyeli ve makul olmaktan çıkıp tamamen kontrolden çıktınız."

"Kontrolden çıkmadım," diye bağırıyor Peyton. "Sadece oynuyordum!"

"Peyton O'Neal, odanı dağıttıktan sonra babana bağırman kesinlikle doğru değil." İkisini de inceledim ve sözlerimin hiçbir etkisi olmadığını gördüm. Hem de hiç. "Bu, bu her neyse, bitti," diye bağıyorum. "Son iki hafta iki kez alçıpan yama yapmak zorunda kaldım," Gracie'ye geçmeden önce Peyton'a bakıyorum, "ve sınıfta dedikodu yaptığın, öğretmenin üzerine yürüdüğün ve tam bir pislik olduğun için seni üç kez okuldan aldım."

Peyton, Gracie'yi işaret ederek "Pislik" diyor.

"Tencere dibin kara," diye karşı çıkıyorum. "Her gün üzgün suratlar görüyorsun, Peyton.

Her gün!"

"Deniyorum, baba!" Peyton, Gracie'nin önderliğinde bağıyor.

"Hayır, yapmıyorsun. Ev işlerinizi yapmaya bile çalışmıyorsunuz. İkiniz de daha iyisini bildiğiniz halde kendinizin en kötü versiyonu oluyorsunuz. de bizi gururlandıracak bir şey yapmıyorsunuz. Anneniz ..." Gittiği, daha doğrusu kaçtığı yöne bakıyorum. "Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun?"

İkisi de saçma sapan bahanelerle benim üzerimden konuşuyor, ikisi de söylediğim tek bir kelimeyi bile duymuyor.

"Sus!" Güm diye bağıyorum ve Peyton'ın gözleri açılırken oda anında sessizleşiyor. Gracie'ye doğru başımı sallarken uzun zamandır kullanmadığım baba tonum devreye giriyor. "Aklımın ucundan bile geçmiyor Gracie. Bu ailede neler olup bittiği umurunda değil ve bunu anlıyorum. Ben de gençtim-"

"Yüz yıl önce," diyor Gracie küçümseyerek.

"Yüz yıl önce," diye papağan gibi konuşuyor Peyton, vücudumdaki kan damarları kafamın patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar gerilirken. İşte o zaman kopuşu hissediyorum, hindiyi oyduğumdan beri sıkıca tuttuğum tutamak ellerimde çözülüyor. Serbest düşüşe geçtiğimde, teslimiyet başlıyor ve ağzım kendi iradesiyle hareket etmeye başlıyor.

"Siz ikiniz hiçbir şeyin kıymetini bilmiyorsunuz. Ne her gün sizin için yaptıklarımızın, ne bu evin kurallarının ne de dışarıda yaptıklarımızın. Sizden istediğimiz hiçbir şeyi yapmıyorsunuz. Şımarıksınız, saygısızsınız, nankörsünüz ve sadece meydan okuyorsunuz. Bil bakalım ne oldu? Şu andan itibaren Rudolph listenizdeki bazı şeylerin üstünü çiziyor," diye ilan ediyorum her ikisinin de meydan okuyan gülümsemeleri düşerken. Rudolph, çünkü tüm çabalarımıza rağmen, Peyton dört buçuk yaşında bile Noel Baba'yı hâlâ düşmanı olarak görüyor. "Bu da demek oluyor ki Gracie, Mac'i alamayacaksın."

"Ne!?" diye bağıyor.

"Bir oktav daha yüksek olursa Rudolph'un saçma sapan bir makyaj yapmasını engellemeyi aklımdan bile geçirmem."

"Baba!" Gracie hemen itaatsizlik eder.

"Şimdi makyaj da gitti," diye kollarımı kavuşturuyorum, indirdiğim her darbeyle hafiflediğimi hissediyorum.

Ben Peyton'a dönerken sanki onu gerçekten susturacakmış gibi ağzını avuçluyor. "Rail Ride biletlerini unutabilirsin. Gitti. O vantilatörü değiştirmek birkaç yüz dolara mal olacak."

"Baba, hayır!" Peyton'ın yüzü buruşuyor ve gözleri yaşlarla dolmak üzereyken içim ürperiyor.

"İkinizi de canımdan çok seviyorum ama o kadın ..." Serena'nın kaçtığı yönü işaret ediyorum. "Onu artık tanıyamıyorum. Peki neden biliyor musunuz?" Toplu sızlanmaları susana kadar bir dakika bekliyorum. "Çünkü zamanının yüzde doksanını sizinle ilgilenerek ve kendinize ve birbirinize iyi bakmanız için yalvararak geçiriyor."

O anda aklıma bir fikir geldi ve üzerinde düşünmeden konuşmaya başladım. "Şu andan itibaren, ikiniz de kimsenin sizi kendinizden kurtarmaya gelmeyeceğini zor yoldan öğrenmek üzeresiniz."

"Bu ne anlama geliyor?" Gracie soruyor, sesinde biraz korku var ama yeterli değil.

"Yani iki gün içinde büyükannen ve büyükbabana gidiyoruz. Eğer seni okuldan almak için bir telefon daha alırsam," diyorum Gracie'ye, bakışlarımı Peyton'a çevirmeden önce, "ya da bir oyuncağa daha takılırsam ya da daha fazla *alçıpan* yama yapmak zorunda kalırsam, Noel için *hiçbir şey*, ama *hiçbir şey alamazsın*."

"Baba, Rudolph gelmeyecek mi?" Peyton dehşet içinde soruyor, yüz ifadesindeki her şey sanki bir elini göğsüne götürmesi gerekiyormuş gibi.

Gracie hemen ağzını açıyor, gözleri vermeyi planladığı zararla parlıyor. "Tanrım, Peyton. Bilmiyor musun? Rudolph değil-"

"Bu cümleyi bitir," diye uyarıyorum, "ve yemin ederim, bana gösterdiğinden daha fazla hayatından nefret edeceksin, Gracie O'Neal. Bak ne diyeceğim? Sırf kardeşine bunu yapmayı düşündüğün için Noel listesinden altıncı ve onuncu maddeleri çıkarıyorum."

"Bunu yapamazsın!" Gracie çığlık atıyor.

"Az önce yaptım. Her şeyini elinden almam gerekse bile çığlık atmayı değil, konuşmayı öğreneceksin. Beni duyuyor musun? Üç lanet yıldır çığlık atıyorsun, işin bitti."

"Baba, Rail Ride yok mu?" Peyton dudakları titreyerek tekrar sorar.

Oğlumun önünde diz çöküp gözlerine komut veriyorum. "Peyton, tavan vantilatöründen sallanmaman gerektiğini biliyor muydun?"

"Evet," diye anında cevap veriyor ve ben kendimi 'mep'in onun standart cevabı olduğu günleri özlerken buluyorum. Masumiyeti ve gençliği onun davranışları karşısında duyduğum hayal kırıklığını bastırabiliyordu. Ama o daha iyi biliyor. İkisi de biliyor, bu da kararımı pekiştiriyor.

"Neden ?" Soruyorum.

"Bilmiyorum."

"Bunun yanlış olduğunu ve incineceğini ya da başının belaya gireceğini biliyor muydun?" Devam ediyorum.

"Evet." Beni derime batıran bir başka anlık cevap.

"Ve yine de yaptın mı?" Kelimeleri zar zor çıkarıyorum çünkü içinde çok az pişmanlık olduğu çok açık.

"Evet."

"İşte bu yüzden, Peyton. *İşte bu yüzden*," diye iç geçiriyorum.

En büyük çocuğuma dönüp başımı sallıyorum. "Ve sen. Yetişkin olmak ve ailenin üzerinde olmamasını mı istiyorsun? O zaman büyümek zorundasın. Kardeşin konusunda sana *on* dakika bile güvenemem. Bil bakalım ne oldu? Annen gibi benim de işim bitti. Ebeveyn eksikliğinden başka ne istiyorsan sana vermeyi bırakıyorum."

"Baba, Friendsmas sepet takası için 20 dolara ihtiyacım var."

Tek bir kelime bile duymadı. Bir kelime bile. "Sanırım bir arkadaş olmayan tek arkadaş sen olacaksın."

"Bu hiç adil değil!" Bağırıyor.

"Bir kez daha çığlık at Gracie ve tüm liste yok olsun, o lanet şey."

"Özür dilerim," diye karşılık veriyor, fısıltıyı zorlukla aşarak.

"Ah, demek konuşabiliyorsun," diyorum. Kendimi kurtarmak için kapıyı açıyorum ve verdiğim emirle Peyton'ın televizyonunun fişini çekiyorum. "Yatağa, *şimdi*."

"Dişlerimi fırçalamam lazım," diye itiraz ediyor.

"Neden? Sen zaten yapmıyorsun ki. Ortalığı dağıtıyorsun ve duvarları macunla boyuyorsun. Yatağa. Şimdi."

Peyton ikizine doğru yürür ve yorganın altına barikat kurar. "İyi, aptal baba."

"Az önce Mega Legolarını kaybettin."

"Baba!" Bana ters *ters bakmak için yorganı* aşağı çekerek bağırıyor. Gelmiş geçmiş en şirin çocuğun böyle bir pislik olacağı kimin aklına gelirdi ki? Ben düşünürdüm. İşte bu. Aslında, şimdi ona baktığımda tek düşündüğüm bu. Kafasını kaldırıp bana baktığı ilk anda kalbimi çalan bebekle daha fazla oyalanmak yok.

Bana değil, herhangi bir sebepten dolayı beni önemsemeyen bir çocuğa. Sadece patronluk taslayacak ve emir alacak biri. Dört yaşındaki bir çocuk bir insan üzerinde bu kadar güçlü olabilir mi? Ben o kadar enayi miyim? Neden bu kadar incindim? Mantıklı düşünüyorum muyum? Terapiye ihtiyacım var mı? Şu anda umurumda bile mı? Serena'nın çaresiz ifadesi aklımdan geçiyor ve anında onu önceliğim haline getiriyorum. Bu savaşı onun için ilan ediyorum. Onun bu odadan kaçan kadın dışındaki herhangi bir versiyonu için.

Peyton, "Baba, hiç davranmıyorsun," diyor.

"Tencere dibin kara," diye çıkıştım. "Daha iyi bilmesi için eğittiğim oğlum gibi davranmıyorsun, ben neden davranayım?"

"Ketılın ne olduğunu bilmiyorum ama sen de benim istediğim baba değilsin."

"Bu da değil, oğlum. Benim de istediğim baba değilsin ve Listenizdeki iki numara?"

"İki numaranın ne olduğunu bilmiyorum," diye homurdanıyor.

"Babanın arkasından konuşmamayı öğrensen iyi edersin. Ama," diye bir hevesle doğaçlama yapıyorum. "Sanırım ikinizi de Noel'e kadar gözetim altında tutacağım."

"O da ne?" Peyton soruyor.

"Doğru bir hareket bulamazsan parmak izleri ve kelepçelerden sonraki geleceğin," diye iç geçirdim, Gracie'yi dışarı çıkardım ve kapıyı kapatmadan önce ışığı söndürdüm.

"Doğru hareket nedir?" Ben kapının hemen dışında durup Gracie'nin ön kolunu tutarak uzaklaşmasını engellerken Peyton kapalı kapının ardından soruyor.

"Küçük kardeşin benimle konuşmak yerine bana bağılıyor ve sanki bir çalışanmışım gibi bana emirler yağdırıyor." Tepki yok. Hiç tepki yok. "Bu davranışı nereden öğrendi acaba?" Elimdeki telefona bakarken yüzündeki kayıtsızlık maskesi hiç değişmiyor. "Kendine gerçekten zarar verebilirdi," diye onu ikna etmeye çalışıyorum, o küçümsemeyle kıllanırken bile. "Tanrım, evlat, umurunda mı ki?"

"Onu izliyordum," . Ama izlemediği o kadar açık ki.

"Hayır, değildin ve annen banyodayken senin için çöpü çıkarıyordum çünkü bu senin görevin. Seni idare ediyordum ama sen bunu takdir etmiyorsun, o yüzden *şimdi* aşağı inip yapabilirsin."

"Eğer yaparsam, telefonumu geri alabilir miyim?"

"Hayır ve bana ne zaman diye sorma," diye ekliyorum. Ağzını açıyor ama yüz ifademdeki bir şey ağzını kapatmasına neden oluyor. "Benden bu kadar, Gracie. Eğer annen ve benim, insanoğlunun ne olduğunu anlatmakta berbat bir iş çıkardığımızı düşünseydim

daha az kızgın olurdum, ama öyle. Her gün. Yıllardır ve sen daha iyi biliyorsun. Bıktım artık."

"Her neyse."

"Visa Hediye kartını kaybettin, lanet olası Bum Bum kremini almak ister misin?"

"Baba, lütfen hayır," diye sızlanıyor.

"O zaman çeneni kapatıp çöpe gitmeni öneririm." "Baba," sesi titriyor ve ben kararlılıkla başımı sallıyorum.

"Bitti artık. Gözyaşlarınla, yalvarmalarınla, hiçbir şeyle manipüle edilmeyeceğim Gracie. Kesinlikle denediğin her şeyle, bu yüzden önümüzdeki günlerde yapacağın hamleler hakkında uzun uzun düşünmek isteyebilirsin. Ve eğer Noel arifesinden önce kardeşinin saçının bir teli bile yerinden oynarsa ya da herhangi bir şekilde kendine zarar verirse, tüm varlığım üzerine yemin ederim ki Noel'de hiçbir şey alamazsın. Kömür bile."

"Ne?" Şaşkınlık içinde konuşuyor.

"Tanrım, ben *yaşlıyım*. Git," diye emrediyorum.

Dakikalar sonra, evin güvenliğini sağladıktan ve alarmı kurduktan sonra, yatak odamızın kapısında karımı görünce durdum. Saçları sabunla sertleştirilmiş, yatağın kenarına oturmuş, tam bir sersemlik içindeydi.

Sulu gözlerle bana döndüğünde "Bebeğim," diye ikna ediyorum. "Derin bir nefes al."

"Neden? Ne oldu şimdi?"

Yatak odamıza girip kapıyı kapattım ve kapıya yaslandım. "Vakit geldi."

"Ne için zaman?"

"Hiçbir ebeveynin kabul etmek istemediği şeyi kabul etmenin zamanı geldi." Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne?"

Ona sert bir bakış fırlatıyorum, o da zahmetsizce okuyup başını sallıyor. En azından hâlâ sessiz iletişimimiz var.

"Başarısız olduk, değil mi? Başarısız oluyoruz," diye iç geçiriyor, ince bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Başımı sertçe sallamadan önce yanına yaklaşıp başparmağımınla gözyaşını uzaklaştırıyorum.

"Ebeveynlikte başarısız olduğumu düşünmüyorum," diyorum ona dürüstçe. "Her gün denersen başarısız olmazsın. Her şeyinizi vererseniz olmaz ve Serena, biz veriyoruz. Her gün o kadar çok *çabalıyoruz* ki *tek yaptığımız* bu. Bunun dışında bir hayat yok ve bu bizim için hiç hayat değil. Ebeveynliğin fedakârlık demek olduğunu biliyorum ama artık yeter."

Titreyen elini kucağından çekip bir öpücük kondurduktan sonra kolundaki ısırik izini fark ediyorum. Gözlerimi soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Peyton'dan oyuncaklarını toplamasını istediğimde beni ısırđı. Bir köpek gibi üzerime yürüdü ve beni ısırđı. Hem de sertçe, sanki canımı yakmak istiyormuş gibi Thatch."

"Yüce Tanrım!" İstifa güçlü bir kaleye dönüşürken karımın kolundaki eziklere bakıyorum. "Hiçbir ebeveynin düşünmemesi ya da yüksek sesle itiraf etmemesi gereken şeyi itiraf etmenin zamanı geldi."

"Hayır, Thatch," elini çalışıyor, "yapamayız."

"Yapamayız amına koyayım. Ve bunu yaptığımızda, bu konuda yapmak istediğim şey seni de rahatsız edecek, ama her şey sırayla. *Bunu söylemek zorundayız*. Bunu daha önce de dile getirdik ve çoğunlukla şaka yapıyorduk ama artık komik değil, değil mi?"

Başımı sallamadan önce hamile bir duraksama.

"Söyle," diye emrediyorum gözleri dolduğunda. Gözyaşlarının görüntüsü, yukarıda karıma işkence eden küçük teröristlere yaptığım her tehdidi sağlamlaştırdı.

"Çocuklarımız pislik herifler," diye nefes nefese bırakıyor.

"Evet bebeğim, öyleler. Tam bir pislik ve bu şekilde dışarı çıkmayacağız."

CHAPTER TWO

Yorgunluk beni yatağa yapıştırırken Thatch önümde diz çöküyor. Yapışkan köpüklerin tenimde kuruduğunu hissedebiliyorum ama bunu düzeltmek için bir gram bile enerji toplayamıyorum.

"Bugün dört gözle beklediğim tek şey banyomdu," diye itiraf ediyorum. "Çünkü bu savaşın bittiği anlamına geliyordu. Çocukları cipe bindirip altı kez duraklamadan eve götürme mücadelesi sona ermişti. Odalarını toplamaları ve Gracie'nin ödevlerini yapması için onlarla savaşmak ve onlara yalvarmak bitmişti. Akşam yemeklerini hazırlamam için onları yeterince uysal tutmak en son başarıydı. Bütün gün banyo bombasının köpüğünü ve suyun sıcaklığını hayal ettim. Yirmi ya da on dakikalık kesintisiz yalnız zamanın. Beş dakikaya bile razıydım. Ama görünen o ki, bu hayatta değil." Başımı sallıyorum.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyor. "Onları bu kadar şımarttık mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, bu yenilmiş bakıştan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor bana bakarak. "Onlarca yıldır birlikteyiz ve senin bir kavgadan geri çekildiğini hiç görmedim. Bu kadar kolay değil. Bundan nefret ediyorum ve bunu söylediğime inanamıyorum," diyerek bana çocuksu bir sırıtış fırlatıyor, "ama dövüşçümü geri istiyorum."

Thatch elimi tutuyor, yüzük parmağımı yukarı çekiyor ve ona bir öpücük konduruyor. Üç Noel önce, en kötü zamanlarımızda bana aldığı yüzük. O yıl, hayatımızı kurtarmak için anlaşılmadık. Benim deyimimle

Kızgınlık yılı. Acı çekiyorduk ve stresliydik. O zamandan beri çok daha açık sözlü ve dürüst olduk ve bu ilişkimizi büyük ölçüde geliştirdi. Ama şimdi ve her gün, sanki sadece ebeveyn olarak hayatta kalmaya çalışıyormuşuz gibi.

Son zamanlarda seks çok az - samimiyet neredeyse yok oldu ve bana bakarken ne gördüğünü merak ediyorum. Görüşüm yıllar boyunca sadece ikimizin anılarıyla bulanıklaşıyor. Muhteşem kocama bakarken, onu en çok çeken şeyleri not alıyorum; kalın sarı, kıvrıkcık, çilek öpücüğü saçları ve muhteşem yeşil gözleri. Onları çevreleyen ince çizgiler onu daha da çekici kılıyor. Çok güzel yaşlanmış ve her zamankinden daha seksi.

Tanrım, en son ne zaman kocama gerçekten baktım? Thatch'i kaotik hayatımızın bulanıklığının ötesinde gerçekten gördüm? Hatırlayamıyorum. Şimdi ona baktığımda, hâlâ gördüğüm en güzel adam olduğuna karar veriyorum. Onunla tanışmadan önce kızıl saçlı birinin tipim olabileceğini hiç düşünmemiştim ama göz göze geldiğimiz anda tipim olduğunu anladım. Her gün yaptığı itici şeylerin çamaşır listesine rağmen, onun derin yeşim bakışlarında kaybolmak bana hala bir şeyler yapıyor. Yıllar önce kaybettiğimi sandığım ama evlilikle birlikte gelip giden bir cazibe. Ama Thatch bana ciddiyetle bakarken, çok uzun zamandır ilk kez dikkatimi tamamen çekiyor.

"Bunun için imza atmadık," diye fısıldıyor usulca.

"Kimsenin bunun için imza attığını sanmıyorum, en azından bu versiyonu için. Onları şımarttık mı Thatch?"

"Evet," diye cevaplıyor hemen. "Ama *yıllardır* bu boktan durumdayız. İşler iyi gittiğinden ve gerçek para getirmeye başladığımızdan beri." İşin tuhafı, bunu başlatan benim yüzüğümdü. Thatch o ay beni şaşırtmak için defterlerimizi düzenledikten sonra masrafları karşılamak için ek bir iş aldı. Bu girişim onun ekstra nakit için daha fazla bağımsız iş almasını sağladı. Hem Nashville'de hem de çevresindeki konut artışı arttıkça talep de artmaya başladı ve Thatch aracı olmaktan tamamen kurtuldu. O zamandan beri Tennessee'de en çok aranan müteahhitlerden biri haline geldi. İlk başta korkutucu bir kumar olsa da, aylar içinde aptalca paralar getirmeye başladı. Biz de doğal olarak çocuklara gönüllerinden geçen her şeyi vermek istedik - özellikle de Thatch'i.

"Paraya sahip olmanın heyecanına kapıldık" diyor ve ekliyor: "Onlara istedikleri her şeyi verdik. Şimdi her şeyi bekliyorlar. *Hiçbir şey* özel, kazanılmış ya da hak edilmiş değil çünkü her şeyi bir hevesle elde ediyorlar. Ve Tanrım, Gracie'nin bir küstah yorumu daha

Narsist," diye aktarıyor ciddiyetle. "Bencil, nankör, saygısız, kaba, talepkâr ve çıkarıcı. On üç yaşının eşiğinde, bebeğim. Bunu *hemen* durdurmalıyız."

"Çok çıkarıcı biri," katılıyorum, "ve bu konuda hiç de nazik değil."

"Onları örnek olarak kullanmaktan ne kadar nefret etsem de, annemi ısırmamam gerektiğini biliyordum. Eğer böyle bir şey yaparsam, kıcımın tekmeleneceğini biliyordum. Onunla en ufak bir ters konuşmamda bile."

"Ben de, ama kuralları değiştirdiler," diye fısıldıyor Serena. "Kıç tekmelemek yok."

"Anlıyorum, ama hiçbir şeyi umursamayan çocuklarla nasıl anlaşabilirsiniz ki?"

"Yapamazsın. Denedim. çabalıyorum. Gracie-"

"Onu seviyorum ama ondan hoşlanmıyorum," diyor yüzünü buruşturarak. "Ben de çocuğum Serena'yı sevmiyorum. Etrafta olması tam bir kabus ve Peyton onun tüm kötü davranışlarını kendi sürprizleriyle birleştiriyor. Hıyarın teki olmaya başladı."

"Thatch," gözlerimi büyüttüm. "Bunu kastetmiyorsun."

"Şu anda, kesinlikle istiyorum. Bu konuda korkak davranamayız bebeğim. Kontrolde çıktılar."

"Gracie'nin bazı kötü alışkanlıklarını benden aldığını biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunların bazılarında benim de hatam var."

"O şekilde değil, o şekilde değil, kesinlikle hayır," diye karşı çıkıyor ve ben de onun kararlı reddiyle biraz rahatlıyorum. "Küstah, kendinden emin, inatçı olmak ile korkunç olmak arasında fark var. Sen ikincisi değilsin. Ve ben de aziz," diye devam ediyor, "Peyton geçen gün şarküterideki kadına amcık dedi ve sen bu kelimedenden nefret ediyorsun, öyleyse gerçek MVP kim?" Kendisini işaret ediyor. "Ama *tüm bunlar* için kendimizi suçlamayı reddediyorum. Her biriyle doğru ve yanlış ve ötesi hakkında düzinelerce konuşma yaptık. Ahlaki açıdan neyin doğru olduğunu anlamalarına yetecek kadar. Bana efendim diye hitap ederlerdi. Terbiyeli davranırlardı. Teşekkür ederlerdi. Nereye gitti bu? Hiç saygıları yok çünkü hiçbir şeyi desteklemiyoruz ya da ayaklarımızı yere basmıyoruz. Eğer hemen şimdi başlamazsak hiçbir şey değişmeyecek."

"O zaman Noel'den sonra," diye öneriyorum ve o da başını ileri geri sallıyor.

"Bu mükemmel bir zaman. Bu noktada, başka bir teşvikleri yok. Noel'den önce davranmaktan daha iyisini yapabilir."

"Thatch, onların Noel'ini ellerinden alamayız."

"Bebeğim, Peyton bile tehditlerimizin boş olduğunu biliyor." "Peki, ne yapacağız?" Ben soruyorum.

"Aynen dediğin gibi," , "işı bırakıyoruz." "Evet, doğru,"
gözlerimi deviriyorum, "mantıklı ol."

"Öyleyim," diyor ses tonu değişmeden. "Sahip olduklarının ne kadar iyi olduğunu anlamalarının zamanı geldi."

"Onların ebeveynleri olmaktan vazgeçemeyiz. Bu çılgınlık, yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile."

Ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni banyoya götürüyor. Duşu açıp suyu test ediyor ve bana dönüyor.

"O zaman tatile çıkıyoruz. Peyton'ın bu sabah ben konferans görüşmesindeyken yumurtama acı sos koyduğunu biliyor muydun? Beni nasıl etkilediğini bilerek mi? Dört ısırık alana kadar fark etmemiştim." Başını sallıyor. "Bu sabah *iki saat* boyunca tuvaletteydim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bana sert bir bakış atıyor.

"geçin, ama on yaşına geldiğinde ne yapacak, lastiklerimi mi kesecek? Fren tellerimi mi kestir?"

"Bunu ona hiç yakıştıramazdım," diyorum ve hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Seni özledim," diye fısıldıyor.

"Ben de seni özliyorum," diye fısıldıyorum. "Yemin ederim, Thatch. Seni haftalardır görmemiş gibi hissediyorum."

"Aynı," bana dalgın bir bakış fırlatıyor. "Ne?"

Başını iki yana
sallıyor. "Anlat
bana," diye ısrar
ediyorum.

"Bazen eski halimizi özliyorum. Ya süreriz ya ölürüz, hiç siklemeyiz, bir hevesle sevişiriz-Thatch ve Serena," diyor ve açık sözlülüğüyle beni şaşırtıyor. Gözlerimdeki şaşkınlığı görüyor ve devam ediyor. "Büyüdüğümüzü, değiştiğimizi ve geliştiğimizi biliyorum. Bu olağan bir durum ama eskiden gerçekten eğlenirdik."

Boynumun arkasını kavırıyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Hayatımız boyunca bu işin içindeyiz. *Bize* hiç zaman ayırmadan tüm sorumluluğun *bize* ait olması gerektiğini kim söyledi? *Onlar*. Ama onlar *kim*? Uzmanlar mı? *Yapamayanlar* öğretir derler, belki de o uzmanların çocukları yoktur. Bu bizim hayatımız. Ailemiz," diyor yeşil gözlerini hafifçe kızgın bir ışıltıyla aydınlatarak. "İki ayda bir randevu gecesini siktir et - ki bunu *üç* aydır yapmıyoruz -Ve neden?"

Bastırıyor. "Serena, söyle. Tamam, söyleyeceğim. Çünkü başka insanların da bunlara maruz kalmasını istemiyoruz. Whitney ve Eli bile. Bu yeterince açıklayıcı."

"Doğruluk serumu nerede, Thatch? Kavga etmediğimiz sürece duyguların hakkında hiç bu kadar açık konuşmuyorsun."

"Yüzünde, gözlerinde, her yerinde var bebeğim," diye anlatıyor kederli bir şekilde.

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Hayır, o kadar *üzücü*. Ben de diyorum ki işleri farklı yapalım. Zamanımızın çoğunu iyi örnek olmaya çalışarak, o çocuklar için yaşayarak geçirdik, artık kim *olduğumu* bile bilmiyorum. Kırk tane Wiggles şarkısı biliyorum," diye geri çekildi ve gözlerini devirdi, "ama en son ne zaman dinlemek istediğim bir şarkıya eşlik ettiğimi hatırlamıyorum."

"Bu bir ebeveyn olmaktır," diye belirttim. "Sen iyi bir babasın, Thatch. Lütfen bunu bil."

"Ve sen de inanılmaz bir annesin, Serena. O yüzden yaptığımız küçük pislikler bunu fark etmedi diye kendimizi hırpalamayı bırakalım. *Hem de hiç*. , duşta daha çok konuşalım."

"Hiç havamda değilim," diye mırıldanıyorum, ona verecek bir şeyim kalmamasından nefret ederek. "Gerçekten çok yorgunum."

"Bu seksle ilgili değil," diyor, ses tonu savunmacı.

"Öyle demek istemedim. Haklısın, ben sadece ... üzgünüm. Üzgün seks yapmak istemiyorum."

"Anladım, ben ... siktir," diye bana bakıyor. "Ne olduğumu bile bilmiyorum," diyor O'Neal's Contracting'in uzun kollu tişörtünü çekiştirerek. İşimiz gerçekten yükselmeye başladığında birlikte tasarladığımız bir tişört. Tokasını çıkarırken onu içime çekerken gururla doluyorum. Ani bir değişim, onunla böyle daha fazla an çalmak istememe neden oluyor. Bu, çocuklarımıza küfrederek akla hayale gelmeyecek bir şey yapmak olsa bile.

"Bırakmak mı istiyorsun?" Gözlerindeki ışıltı artıyor. "O zaman bırakalım gitsin. Onları ne kadar hayal kırıklığına uğradığımızı anlamaya zorlayalım. Onlar için yaşadığımızı ve her gün neleri feda ettiğimizi anlamalarını sağlayalım. Bunu *kalıcı* olacak bir şekilde yapmayı öneriyorum."

"Nasıl?"

Beni soyarken, gözleri takdirle çıplak vücudumda gezinirken, "Demek istediğimizi çok yetişkin olmayan ama etkili bir şekilde anlatarak," diyor. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum - şu anda yapmak istediğim son şey seks yapmak olsa bile. Boxerını indirip sikini yarıya kadar kaldırdığında onu takdirle süzüyorum. Kırklı yaşlarına merdiven dayamış ve inanılmaz bir yapıya sahip. İş sayesinde günlerini kaldırarak, taşıyarak, çekiçleyerek geçiriyor,

ve çivileme işleriyle uğraşıyor ve hiç köşeyi dönmediği fiziğinden belli oluyor. İkimiz de geçen yıl taktırdığı ikiz yağmur düş başlıklarının altına girip - müteahhit eşi olmanın bir avantajı olarak- köpüklenmeye başladığımızda onun çabalarıyla ziyafet çekmeye devam ediyorum.

"Ama bunu yapacaksak, gerçekten yapmalıyız," diyor arkasını dönüp yeni döşenmiş penny karoyu avuçlarken. İşte o zaman Thatcher O'Neal'ın en sevdiğim üç parçasından odaklanıyorum - mükemmel kabarık poposuna. Oyunda ve cinsel sporda hayranlık duyduğum için sık sık dişlerimi geçirdiğim bir kış. "Haydutluk yapacağız," diyor, beni buharlı suyun altına çekiyor ve saçımdaki sabunun durulanmasına yardımcı olmak için başımı yukarı kaldırıyor.

"Anlamı?"

"İşe yaramayan her türlü saçmalığı -kitapları, internetteki tavsiyeleri ve arka koltukta oturan ebeveynlerin yargılayıcı söylemlerini- çöpe atın. Onlar bizim çocuklarımız ve farklı bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Ne kadar aşırıya kaçacağımız onlara bağlı. Bırakalım gerçekten *onlar karar versin*. Kararı onların davranışları verecektir. Muhtemelen hiçbir ebeveyn yaramazlık listesini gerçek bir teşvik olarak kullanmamıştır. O yüzden ilk biz olalım."

"Bu bizi pislik yapmaz mı?" Tartışıyorum.

"Evet, ama bu unutamayacakları bir ders. Bu ciddi bir durum. Dört yaşındaki çocuğumuz ısırtıyor, küfrediyor ve anaokulu öğretmenini çıldırtıyor. Gracie egomanyak bir pislik olmayı öğreniyor. İkiz sosyopatlar yetiştirdiğimizden korktuğum noktaya kadar hiç pişmanlık duymuyorlar. Yani, bu sadece bizim için değil. Onlar için de. Bu şekilde devam edemezler ve bu dünyada hayatta kalamazlar. Son anda vazgeçsek bile, vazgeçene kadar onları korkutalım derim. Mükemmel olmayabiliriz ama en azından sahip oldukları ebeveynlerinin kıymetini bilmelerini sağlayacağız. Ama bana güvenmelisin ve *her şeyi kabul etmelisin*."

"Thatch, sen daha nazik, daha az agresif bir ebeveynsin. Sana tamamen güveniyorum. Eğer *oraya* gitmemiz gerektiğini düşünüyorsan, o zaman endişelenirim. Yani evet. Ben seninleyim."

"Geri adım atmak yok," diyor, sesi ender rastlanan bir kararlılıkla dolu. "Ciddiyim bebeğim. Eğer birbirimizin kuyusunu kazarsak, bu iş hiçbir şekilde yürümez."

"Yemin ederim," diyorum ellerimi kaslı omuzlarında gezdirirken. "Peki, ne zaman başlıyoruz?" Göz hizama eğiliyor, eğilirken kalın dudaklarını seksi bir sırıtış büküyor, gözlerindeki pırıltı biraz baştan çıkarıcı.

"*Hemen şimdi.*"

CHAPTER THREE

"Aman *Tanrım!*" Ben uyandığımda Peyton oturma odasından fırlıyor. Oturmak için çabalarken kafamda bir düzine senaryo dönüyor, sonra ayağa kalkıyorum, kendime gelmek için elimden geleni yaparken korku içimde uğulduyor. Omuzlarımın gevşemesine neden olan şey üst kattan gelen kelime patlaması.

"Aman Tanrım, çok geç kaldım! . . . Anne, beni neden uyandırmadın?!"

Yatağa geri tırmanarak Serena'nın karnını avuçluyorum ve kendime çekiyorum, omuzları sessiz kahkahalarla titriyor. Dudaklarımı onun ekose pijama üstünün boynunda, daha doğrusu benimkinde bulunan tene bastırıyorum. Dün gece ikimiz de akıl sağlığımızı geri kazanmanın bir yolunu bulmaya çalışırken biraz heyecanlanmış olsak da, ne yazık ki adrenalinin etkisi geçtikten sonra ikimiz de uyuyakalmıştık. Tenini emerek ağzımı kapattım ve "günaydın" diye fısıldadım. Bana bakmak için boynunu büktüğünde, hoş bir gülümsemeyle karşılaştım.

"Merhaba gülümse, bir dakika oldu."

"Evet, ama şimdiden kendimi kötü hissediyorum" diyor sırtarak.

"Hayır, hissetmiyorsun," diye kıkırdıyorum o biraz daha içime sokulurken.

"O uykuya ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyor.

"Ben de," diyorum, saate bakarak. Sekiz buçuk. İlk Noel mucizemiz.

"*Baba!*" Peyton tekrar çağırıyor, bu sefer daha talepkâr bir şekilde, karımın yeni doğan gülümsemesini ezberlemek yerine görmezden geliyorum.

"Tekrar ebeveyn olmaya karar verdiğimizde, bu çocuğa G'lerini daha iyi kullanmayı öğretmeliyiz," diye mırıldanarak parmaklarımı Serena'nın kalçasında gezdiriyorum. Parmaklarımı gömleğinin eteğinin altından karnına doğru götürdüğümde kaşları açık bir hayır işaretiyle kalkıyor.

"Bence yanlış telaffuz ettiğinde bunun sevimli olduğunu düşündüğümüzü biliyor ve bunu bizi manipüle etmek için kullanıyor," diye tahmin yürütüyor Serena. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

"Bunu yaptığına sevindim, lanet olsun. Sanırım haklısın. Buna hazır mısın?" Başını sallıyor. "Hazırım."

"Güzel," dudağımı tırmıklıyorum ve gözleri onu takip ediyor. Bir keresinde bana bunu seksi bulduğunu söylemişti ve ben de bunu doğal bir tik olarak sık sık yapıyorum. Muhtemelen çok sık, bu da yıllar içinde etkisini kaybetmesine neden oldu. Bu sabah işe yarıyor gibi görünüyor, bu da ikinci kararımı besliyor. Dün gece uykuya dalmadan önce verdiğim bir karar, karıma kur yapmak ve onu baştan çıkarmak. Ona, zaman zaman özlediğinden emin olduğum versiyonumu vermeye çalışmak. Sözcükler olmadan ona şefkat yağdıran özenli versiyonumu. Sözcükler benim için her zaman zor olmuştur. Ailem tarafından erken yaşta aşılarmış bir şey. Yine de onun ihtiyaçlarını ön planda tutarak bunu başka yollarla hallettim. Şimdi tam sırasıydı, zira adımı haykırarak beni çağıran çocuğu görmezden gelerek biraz rahatlamıştım. Tıpkı Serena'nın Gracie'nin çılgınlıklarına sağır numarası yaptığı gibi. Bağırışlar nükleer bir hal almakla tehdit ettiğinde Serena iç geçiriyor ve geri çekilmeye başlıyor. Bir oda ötede meydana gelen kargaşayı zihinsel olarak engelleyerek onu boşta tutuyorum.

Dikkatini dağıtmaya çalışmadan önce "Sabit dur bebeğim," teselli ediyorum. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Son zamanlarda *çok* mu?"

"Ne?" tereddütle yerine yerleşiyor, gözleri benimkilerde.

"Tanıştığımız gece. Ailenin kapısını dolduran on dokuz yaşındaki halin içime işlemiştir. Ön kapıdan içeri daldığın anda çok hızlı konuşmaya başladın ama ben tek bir kelime bile kaydedemedim. Tek bir kelime bile. Göbeğini gösteren lacivert bir kazak, düz beyaz bir eşarp ve üzerine yapışan bir kot pantolon giymiştin. Ve lanet olsun bebeğim," diye mırıldandım, parmağımı yanağında gezdirerek, "Orada öleceğimi sandım."

Dudakları aralandı çünkü ne kadar söylesem, söylemem gerekse de bunu ona hiç söylemedim. Bu kadar ayrıntılı olarak değil. Birlikte geçirdiğimiz on yıllar boyunca bir kez bile. Bu her zaman göğsüme yakın tuttuğum bir şey oldu. Ama belki de takdir burada başlamalı, aramızda. Örnek teşkil edecek bir şey. Her ne kadar eli bomlu, aşk acısı çeken, bir aptal olsa da,

asla olamayacağım. Bu gibi duyguları dile getirmek nadirdir, çok azdır ve *yıllar* arasındadır.

Gerçi şimdi ve gözlerindeki bakışı ölçtüğümde, bu hikayeyi bunca yıl sonra tam da bu an için saklamışım gibi görünüyor. Çocuklarımızın topluca yatak odamızın kapısının dışında gök düşüyormuş gibi çığlık attığı ve bizim de kapakları kapattığımız bir zaman.

"Seni gördüğümde," diye düşündüm, yan yattığım yerde onu kendime doğru çektim. "Bu geceden sonra ne söylerse söylesin, duymak istiyorum. Düpedüz mızımızlanmana rağmen, tek görebildiğim aylardır önünden geçip gittiğim resimlere kıyasla ne kadar güzel olduğundu. Sana haksızlık ettiklerini."

"İsa aşkına, baba!" Peyton bağılıyor, ona gitme isteğim artarken, bu ifadeyi yanlış kullanmasına gülmemeye çalışıyorum çünkü bunu bir kampanya sloganı gibi ele alıyor.

"Düşündüm ki," diye devam ediyorum, elimde tuttuğum şaşkın gözlü güzele bakmaya kararlıyım, "*onu* ve onunla birlikte gelen her şeyi *istiyorum*. Tavrını bile, özellikle de tavrını. Ben. İstiyorum. İstiyorum. Kızı." Bahsetmediğim şey ise o ilk saniyelerden hemen sonra hissettiğim batma hissi. Ona layık değildim ve asla olamayacaktım.

"Baba?! Anne? Kahvaltı nerede? Çok geç kaldım! Ve hala 20 dolara ihtiyacım var!"

Gözleri birbirine kilitlenen Serena çenemi avuçluyor, gözleri duygularım yüzünden buğulanıyor. "Benimle hiç böyle konuşmuyorsun. Pek değil."

"Biliyorum, ama yapmalıyım ve yapmak istiyorum. I-" Kısa bir süre duraksıyorum, "-biliyorsun, hissettiklerimi dile getirmek benim için hiçbir zaman kolay olmadı."

"Thatch, bana her gün gösteriyorsun-"

"Birlikte yirmi iki yıl," diye araya giriyorum. "Sen bu sözleri hak ediyorsun," parmağımı kolundaki ısırtık izinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu lanet evdeki herkesten daha iyisini hak ediyorsun."

"Thatch," diye seslendi, hak ettiği kelimeleri söylemeden bu kadar uzun süre gitmesine izin verdiğim için kendimi kınarken yüz ifadesindeki şok açıktı. Ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım, benim için ifade etmesi her zaman çok zor olan kelimeler.

"Şu anda seni öpmek istiyorum," diyor boynumu sevgiyle kavrayarak, "*ama nefesim kokuyor*."

"Kimin umurunda," diyorum ağzını ezmeden bir saniye önce. Bir an sonra, yatak odamızın kapısı, kolu kırılmadan önce açıldı.

Alçıpan. Kapımızın arkasında bir hasar oluşma ihtimalini düşünerek irkiliyorum. Sert ve sinirli bir şekilde dikkatimi iç çamaşırdan başka bir şey giymemiş, gözleri fal taşı gibi açılmış oğluma yöneltiyorum.

"Baba!" Peyton talep ediyor. "Anne! Gelmen için seni çağırıyordum!"

"Şey, meşguldük," diye kızgınlıkla karşılık veriyorum. Serena hareket etmek istediğinde, parmak uçlarımı karnında gezdirerek onu olduğu yerde tutuyorum. Oğlum bu kadar yakinken ona bu şekilde dokunmak yanlış hissettiriyor. Bir anlamda biraz yasak, ama teninde bıraktığımda oluşan tüylerim diken diken oluyor. Tam bir selama çok yaklaştığımı bildiğimden, kuma bir çizgi çekmek için parmaklarımı çekmeden önce son bir kez dokunuşumu isteksizce pürüzsüz teninde gezdiriyorum.

"Oğlum, bundan bu odaya girmeden önce *kapıyı* çalacaksın. Bunu ilk kez söylemiyorum."

"Biliyorum baba, ama-"

"Eğer biliyorsan, o zaman yap. Kapıyı hemen kapat, kapıyı çal ve içeri girmek için izin iste, eğer kapıyı tekrar çarparak açarsan, bugününü kuru duvara nasıl yama yapılacağını öğrenerek geçirirsin. *Şimdi*," diye emrediyorum.

"Ama ben zaten buradayım," diye sızlanıyor Peyton,

"ve-" "Peyton, şimdi," diye emrediyorum.

"Aman Tanrım, baba, sana birinin Noel ağacımızı çaldığını söylemeye çalışıyorum!"

"Az önce ne dedim ben?" Yerimde duruyorum ve Serena'nın yanımda gergin bir şekilde beklediğini hissediyorum.

"Ama baba!" Peyton ağlıyor, ben içeri girerken sesinde bir erime başlıyor.

"Şu kapıya git, kapıyı çal, biz cevap verene kadar bekle ve sana içeri gel."

Peyton kapıyı arkasından sürüklüyor ve kapatırken aralıktan bağıyor. "Biri ağacımızı çalmış!"

Her kelimeyi duymazdan gelerek Serena'ya bakıyorum ve eğilip bir sabah nefesi öpücüğü daha çalıyorum. Bir süre sonra, kapı tekrar açılmadan bir saniye önce kapı bir kez daha çalınıyor.

"Peyton," diye bağıyorum öpüşmemizi aniden bitirdikten sonra. Göğsü kabarırken gözlerim hâlâ karımın üzerinde, sanki başka bir adammışım gibi bana bakıyor. Onun bakışları karşısında yine bir yılgınlık kaplıyor içimi. Onun için daha fazla kelime bulacağım. Onun için, çılgılık atan iki cehennem zebanımızı bir tür katlanılabilir boyun eğme haline getirmek için savaşıacağım.

"Ne?" Cahil numarası yapıyor.
Kahretsin. Belki de benden
kapmıştır. "Sana kim olduğunu
sorduk mu?"

"Benim olduğumu biliyorsun baba. Sana söylemiştim!"

Yanına gidip minik göğsünü eşikten uzak duracak şekilde itiyorum ve kapıyı kilitlemeden önce yüzüne kapatıyorum. Serena'nın nefesi arkamda duyulabilir bir şekilde kesiliyor, ben de avucumu sabit tutma hareketi yaparak yanımda havaya kaldırıyorum. Ne kadar saçma olursa olsun, bugün savaş ilan ediyoruz. Korkarım ki bugün en zoru olabilir. Çocuklarımızı en ufak bir emre itaat etmeyi reddedecek kadar disipline etmekte başarısız olduk, ki bu da tüm bunların en tehlikeli kısmı. Peyton'ın geçen hafta Lowe'un otoparkındaki görüntüsü beni sıkıca kapının arkasında tutuyor.

"Baba, biri ağacımızı çalmış!"

Serena gergin bir kahkaha atarken dilimi ısııyorum ve kapı çalınana kadar kollarımı kavuşturuyorum.

"Baba?"

Sessizlik.

Tak tak. Tak. "Baba?"

"Evet?"

"Birinin ağacımızı çaldığını söylemek için geldim!"

"Cehenneme gidiyoruz Thatch" demeden önce Serena'nın boğuk kahkahası duyuluyor.

Omzumun üzerinden sırtıyorum. "Evet, onları da yanımızda götürüyoruz."

Ben kapının kilidini açıp içeri girerken o başını sallayıp yastığına bırakıyor, belli ki eğleniyor.

"Kapıyı çaldığınıza ve ben de açtığıma göre, içeri girip bizimle konuşabilirsiniz."

"Baba," diyor sinirli aletime bakarak, "çişin neden zıplıyor?" Yüzümü buruştururken Serena'nın boğuk kahkahasını duyuyorum. "Çünkü tualete gitmem gerekiyor ve sen bağırдың için fırsatım olmadı. Söyle bakalım sorun, oğlum."

"Sana beş kere aptal baba, gah!"

Peyton'ın göğsünü nazikçe kapıdan dışarı itiyorum ve kapıyı yüzüne kapatıp ikinci kez kilitliyorum.

"Kapıyı çaldım!" Tahtanın içinden kayışla vuruyor.

"Git başka bir aptal babaya beş kere anlat."

"Thatch," diyor Serena ve ben omzumun üzerinden ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Sana nasıl söylememi istiyorsun?!" Peyton destek çağırmadan önce öfkeyle bağıyor. "Anne!"

"Hayır," kollarımı diğer tarafta kavuşturuyorum. "Sana yardım etmeyecek."

"Anne," diye katılıyor Gracie kapının dışında. "Kahvaltı nerede? Beni uyandırmadın ve beş dakikam var! Ve neden ağacı aldın?"

"Gracie, Peyton'la konuşuyoruz. Sessiz ol," diye çıkıştım. "Gah, az önce zamanım olmadığını söyledim!"

"Ve şimdi, on dördüncü parçayı kaybettin."

"Baba, neredeyse hepsi !" Bağıyor.

"Az önce bağırdın mı?" Banyo lavabosu arkamdan akarken karşı koyuyorum ve Serena'nın elektronik diş fırçasının etrafında gülümsediğini görmek için dönüyorum. Bunu çok seviyor ve ne yazık ki ben de öyle. Kapıya doğru dönerek emrimi haykırıyorum. "Sıranı bekle, Gracie."

"Acele et, Peyton," diye . Tak tak. Tak.

"Baba," diye fısıldıyor Peyton. "Biri Noel ağacımızı çalmış ve tüm süsler gitmiş." Küçük bir gümbürtü duyuyorum ve gülmek için kendimi zor tutuyorum çünkü şu anda yüzünün tahtaya yapışmış olduğunu biliyorum. "Lütfen baba, gelip görmek gerek."

Kapıyı açtığımda yıpranmış çocuklarıma bakıyorum ve içimde hastalıklı bir tatmin duygusu kabarıyor. Belki de cehenneme gidiyorum.

"Daha iyi, Peyton. Gitmiş olması çok yazık. Sanırım Rudolph her gün Bayan May'den üzgün suratlar gördüğünü biliyor."

Peyton'ın gözleri büyür. "Biliyor mu?"

"Aman Tanrım," diyor Gracie, kafasını yatak odama sokarak.

"Kimse sana girmen için izin vermedi Gracie," diyorum ve kolundan çekiştirerek onu Noel dekorundan eser kalmayan oturma odasına götürüyorum. On iki yaşındaki çocuğumun hain yan bakışını yakalamadan önce bir suçluluk duygusu çarpıyor. Tanrım.

"Acaba Triple Falls'taki ağacı da o mu aldı?" diye kesik kesik bakmasına karşılık veriyorum.

"Aman Tanrım!" Peyton haykırır. "büyükannemi aramalıyız. Baba, ara onu!"

İkisi de beni mutfığa kadar takip ederken, "Hayır, uyuyor," diyorum.

"Anne," diye başlıyor Gracie, Serena yatak odamızın eşliğinden geçer geçmez. "Beni neden uyandırmadın? Geç kaldım."

Serena hemen, "Alarmanız var," diye yanıtlıyor. "İçin var." "Ama beni hep uyandırıyorsun."

"Artık değil," diyor Serena bana ateşli bir bakış fırlatarak, ben de ona aynı şekilde karşılık vermeden önce beni geçici olarak sersemletiyor. Bu ikimizi de tahrik mi ediyor? Biz kötü müyüz? Elmalarımız ağaçtan uzağa düşmüyor mu?

"Anne, bak, ağaç ve süslemelerin gitmiş!" Serena silahlanmış bir asker arkadaşıyla yanımda sıraya girerken Peyton haykırıyor.

"Huh, nereye gittiklerini merak ediyorum?" Serena durumdan habersizmiş gibi davranarak soruyor.

"Annenizi görür görmez ona aşık olacağımı anladığımı biliyor muydunuz?" Serena'ya daha fazla dürüstlük göstererek iki çocuğa da söyledim. "Onu benim yapmam gerektiğini biliyordum."

"İğrenç," diye bağırıyor Gracie, "Bunu duymak istemiyorum. Baba, Gemma her an gelebilir ve ben hazır değilim. Friendsmas sepeti almak için yirmi dolara ihtiyacım var. Hayır, gerçekten kırk dolara ihtiyacım var. Sanırım bu yıl daha fazlasını yapacağız."

"Üzgünüm," diye omuz silktim. "Param yeni bitti ve sen bunu hak etmiyorsun." "Değil," diyerek beni tamamen görmezden geliyor.

"Annem bana verebilir."

"Çöpü dışarı çıkarmadın," diyor Serena. "Yani, bu hafta harçlık yok."

"Hayır, hayır," diye çabucak karşı çıkıyor Gracie, bir sonraki pratik tekniğiyle manipülasyon tam anlamıyla etkisini gösteriyor. "Bu benim için değil, bu Friendsmas, hatırladın mı? Harçlık dahil değil."

"Sanırım onu saklamalıydın," diye söylendim.

Gracie kalçasını kaldırarak, "Tüm ebeveynler Friendsmas için verir," diyor.

Gracie'nin ağzı açık kalınca, "Evet, gerçekten umurumda değil," diye karşılık veriyorum. "Sen umursuyor musun, Serena?"

"Hayır," diyor ciddiyetle, "bildiğimi sanmıyorum."

"İlk görüşte aşk demezdim," diye devam ediyorum, "ama gerçek bir şey olduğunu biliyordum, oluyordu. Noel'den hemen önceydi, yirmi iki yıl önce *bu aydı*," diye açıklıyorum her iki çocuğumuza da bakışlarımızı tutarken.

"Akşam yemeği güzeldi ama o gecenin ilerleyen saatleri daha güzeldi," diye yanıtlıyor. "Öpüşmedik bile ama öpüşmüş gibi hissettik, değil mi?"

Serena başını sallıyor ve bakışlarımı bir süre daha üzerinde tutuyor.

"Umurumda değil," diye karşılık veriyor Gracie, "seninle Friendsmas hakkında konuşuyorum." "Ben de annenden ve bir yıldır birlikte olduğumuz gerçeğinden bahsediyorum.

uzun bir süre. Çünkü şu anda *benim için* önemli olan tek şey bu," diyorum ve Serena'nın elini tutup çocuklarımızı iterek mutfağa kadar ona eşlik ediyorum. "Mısır gevreği, bebeğim?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor ben her birimize birer kase doldurup sütü masaya koyarken. Yemeye başladığımızda, iki çocuğumuzun da bizden beklentili bakışlarını üzerimizde hissediyorum.

Peyton, "Babacığım," . "*Mısır gevreğini* dökmedin."

Gracie telaşla saçını taramaya başlıyor ve ben de onun hesapçı gözlerinin ikimiz arasında gidip geldiğini görmek için ona bakıyorum.

"Baba," diyor Peyton alçak sesle çünkü görünüşe göre fısıldamak artık bir davranış biçimi. "Mısır gevreğine ihtiyacım var."

"Oh, benim hatam. Al dostum," diyorum ve kutuyu ona doğru itiyorum.

Peyton gergin bir şekilde gülüyor ve ben sessiz emrimi verirken Serena'nın gözleri bana yalvarıyor.

Çizgiyi koru, bebeğim.

"Sütü dökemiyorum! Çok ağır!"

"Oh, şey, bu çok kötü," diyorum, bir ısırık daha alarak. "Emerson'ın faturasını aldın mı bebeğim? Hawai'ye gidiyorlar."

Peyton sütünü dökmek için uğraşırken Serena, "Bitti ve tozlandı," diyor.

"Bana yardım etmeyeceksin, *anne!*" İtiyor, sondaki *mayıs*, sadece telaşlandığında ya da verdiği bir emir onun sınırlı şartlarına uyulmadığında Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdik? Serena'nın annelik içgüdüsüne karşı gelmekten kaynaklanan iç kargaşasını hissederek masanın üzerinden elini tutuyorum. "O meşgul, Peyton. Kendin yap."

"Yapamam."

"Biraz yardımla tavan vantilatöründen sallanmayı başardın," diyerek Gracie'ye sert bir bakış fırlattım, "yani eminim bir yolunu bulabilirsin."

"Kötü baba!"

"Aynen öyle," diye çıkışıyorum, "Huysuz aptal babacık burada kalacak," diye alay ediyorum ellerini iki yanında yumruklarken. "Terbiyeli olmaya başlayana ve terbiyeni takınana kadar."

Kutuyu kapalı Peyton mısır gevreğini dökmek için uğraşırken Gracie bize bakmaya devam ediyor ve vermemizi bekliyor. Uzun bir dakika sonra, Peyton'ın sütünü dökerken mokasenlerinin sesi parkelerin üzerinde yankılanıyor.

"Tamam," Gracie bizi ikna etmeye çalışıyor. "Hayran için üzgünüm ama bir türlü susmadı. Bütün bunları yapmak zorunda değilsin. Kızgın olduğunu biliyorum baba. Özür dilerim. Ama Friendsmas önemli. Eğer Gemma'ya bir sepet almazsam, o da alamayacak."

Gracie sütü masaya çarparken "Bu çok kötü," diyorum. "Lütfen, çok utanacağım," diye yalvarırken bir araba kornası çalıyor.

Yüzü kızarmış, öfkeden deliye dönmüş kızıma bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Geçen hafta Target'ta kasada beni küçük düşürdüğünde nasıl utandığım gibi mi?"

Gracie aval aval bakarken Serena şaşkınlıkla aramıza bakıyor. "Baba, öyle demek istemedim-"

"Evet, yaptın," diyorum, karım destek için seslenirken bir lokma daha alıyorum.

"Ailem bütün gece bizi şahin gibi izledi," diyor elimi sıkıca tutarak. Ona kızımın geçen hafta ödeme sırasında beni aşağıladığını ve tamamen küçük düşürdüğünü söylememiştim. Tıpkı Serena'nın bana Peyton'ın onu ısırıldığını söylemediği gibi. Acınası bir şekilde ve görünüşe göre dün gecedan önce, sanırım bunları birbirimize itiraf etmekten çok utanıyorduk. Bu da büyüyen yığımıza sadece daha fazla cephane ekliyor. Başımı salladığımda aramızda sessiz bir anlayış geçti.

"Muhtemelen çok açtık," diye .

"Adını çok sevdim," diye araya giriyor Serena. "Bu garip mi?"

"Sadece hâlâ nefret ettiğim için," diye başımı sallıyorum.

"Lütfen parayı alabilir miyim?" Gracie soruyor, sesindeki panik açıkça belli oluyor. Serena ve ben şakalaşmaya devam ediyoruz. "O gece çok güzel görünüyordun." "Kot pantolon ve kazak giymiştim," diye söyleniyor.

"Göbeğini gösteren bir tane," diye göz kırpyorum. "Ve göbek yüzüğünü."

"Aman Tanrım," diye iç geçirir Gracie. "Peki, lütfen, özür dilerim, tamam mı? Eve döndüğümde çöpü dışarı çıkarır ve fazladan ev işleri yaparım. Peyton'a bile bakarım."

Bir korna sesi daha.

"İsminiz ve saçlarınızdaki kızılıktı. Kendimi hiç kızıl saçlı biriyle görmedim. Ama seninki gibi saçları ne daha önce ne de daha sonra gördüm."

"Saçlarım babamınki gibi," diyor Peyton, görmezden geldiğini hissederek. ". . . Baba, bana biraz daha süt koy," diye emrediyor, ikimiz de onu kabul etmeyince.

"Ben emir almam, oğlum." "Ne?"

Gracie, "Kibarca sormak zorundasın," diyor. "Ve Rudolph dün gece gelmedi, Peyton. *Babam* ağacı indirdi," diye küçümseyerek konuşuyor.

"Güle güle Bum Bum kremi," diye kuru kuru tükürüyorum Peyton bana bakarken. "Harika, yani Noel'de hiçbir şey alamayacağım," diye alay ediyor Gracie.

"Bu sana bağlı. Akıllı bir kıza göre oldukça aptalca davranıyorsun."

"Bunu bana söyleyemezsin," diye soluk soluğa kalıyor. "Az önce söyledim, sevgili kızım."

"Pekala, baba, tamam. Anlıyorum. Dün gece annem çok üzüldüğünde sinirlendiğini biliyorum ve üzgünüm. Peyton da üzgün ama ağacımızı indirmek ve hediyelerimizi geri almak zorunda değildin. Üzgün olabiliriz, değil mi Peyton?"

"Evet, baba, üzgün olabiliriz," diye yineliyor Peyton hemen, başını sallayarak. "*Gerçekten* üzgünüz."

"Uh huh," diyorum, bir ısırık daha alarak. "Gitmem gerek bebeğim. Maaşları ödemek için Rasor'lardan o çeki almalıyım."

Ben ayağa kalkarken Serena başını sallıyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevap veriyor, ben de hazırlanmak için dönüyorum ve bir-sekiz yaparak karıma yaklaşıp uygunsuz bir öpücükle ağzını alıyorum. Geri çekildiğimde bana bakıyor, biraz afallamış.

"Haftalarca seviştik," diye mırıldandım, "öpüştük ve saatlerce konuştuk ve *saat*."

"Ben buna tam olarak konuşmak demezdim," diyor Serena gibi başını sallayarak. Bunca yıldır gerçekten bu kadar sessiz miydim?

"Daha çok didişme gibi," diyorum.

"Çünkü çileden çıkarıcıydın," diyerek kasemi durulamak için elime aldığımda, ağır bakışları beni takip ediyor.

"Bilmeni istemedim-" "*Herhangi bir şey*," diye karşı çıkıyor karım.

Biz bir ileri bir geri pinpon oynarken Gracie aramıza bakıyor, konuşmadan önce sevgimiz ve şakalaşmalarımız karşısında aynı derecede şaşkın görünüyor. "Tamam, şaka bitti. Paraya ihtiyacım var," diye panikliyor. "Okuldan sonra alışverişe gidiyoruz."

"Zor iş," diyorum.

Peyton daha iyi bildiği için "Zor iş," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Playdoh seti yok," diyorum Peyton'a.

"Tanrı aşkına, baba!" Peyton azarlayarak bağırır.

"Gracie, okula git," atıldı Serena, Peyton ona emir verirken ayağa kalktı.

"Hayır, anne, sen *benimle* ye."

Serena mutfaktan çıkmadan önce, "Hayır, sanırım ben hazırlanacağım," der. Peyton aval aval ona bakar.

"Ama *tek başıma* yemek istemiyorum!"

"Seninle yemek yememe ihtiyacın yok. Seninle konuşmamdan hoşlanmıyorsun.

Beni ısırıyorsun."

"Sadece oynuyordum," diye sesleniyor arkasından.

"Isıranlarla oynamayı sevmiyorum," diyor Serena omzunun üzerinden, yatak odamızın kapısını kapatmadan önce.

"Özür dilerim anne! Bugün yapmayacağım," diye bağırıyor Peyton, Gracie arkasından bakarken kapalı kapıya doğru. İşte o zaman kızından gerçek bir tedirginliğin yayılmaya başladığını hissediyorum - beni incelerken olan bitenin ciddiyetini. İşte o zaman ona gerçeği açıklarken nihayet dikkatimi veriyorum.

"Seni fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bilgisiz olduğumu mu sanıyorsun? Değilim, Gracie. Hiç olmadım. Sadece manipülatif tarafının bir evre olduğunu umuyordum. Hormonların savaştığı bir an. Yaşlandıkça ve büyüdükçe kaybolacak bir şey, ama ne var biliyor musun? Hiç iyi değilsin. Hem de hiç. Arkadaşların *olmasına* şaşırdım."

Korna tekrar çalınca Gracie'nin nefesi kesildi.

"Yani gerçekten bana parayı vermeyecek misin?"

"Örnek olarak," diye başımı sallıyorum. "Önemli olan hiçbir şey umurunda değil."

"Arkadaşlarımdan bir sepet almasını önemsiyorum."

"Böylece sen de kendininkini alabilirsin," diyorum. "Okula git Gracie, çünkü arabayı kaçırsan seni bu evden atarım."

"Anne!" Peyton sırayla havlıyor.

"Yeter," diye karşılık veriyorum. "Anneni ısırdın. Yalnız yiyebilirsin."

"Bir bebeğe kötü mü davranacaksın?" Gracie yumruk attı ve yere düştü ama ben karşılık vermeyi başardım.

"İyi denemeydi. Bir bebeğin ipte sallanmasına izin mi vereceksin?"

Otuz saniye sonra Gracie ön kapıyı öyle bir çarpıyor ki duvarlar zangırdıyor. O zaman on dokuzuncu hediyeği çıkardım ve ona aynı şekilde mesaj attım. Sonra telefonunun kasada olduğunu hatırladım. Sanırım Noel'de öğrenecek.

"Neden bu kadar kızgın?" Peyton soruyor.

"Çünkü ailesinin artık onun kötü davranmasına katlanmayacağını biliyor." Gözlerimi ona diktim.

"Ne?" diye soruyor, yavaşça çiğneyerek.

"Bence bu fikri çok yakında anlayacaksın evlat."

Peyton'ı masada bırakarak dışarı çıkıyorum, kahvaltısını tek başına bitirirken duvarın arkasında durup gözden kayboluyorum. Kendi kendine mırıldanırken kalbim sızlıyor, bunun daha iyisi için olduğu gerçeğine kendimi teslim ediyorum - uzun vadede. Yeni bir standart belirlemek için. Gerçek ki, disiplin konusunda başarısız olduk. İşler finansal açıdan bizim için önemli ölçüde iyiye gittiğinde, aşırıya kaçtık. Belki de yeni işimizi sürdürmekle o kadar meşgul olduk ki, onlara teslim olmaya başladık. Ama davranışları için hiçbir mazeret yok. Bunu tekrar düşünmemi gerektirecek kadar haklı bir gerekçe yok. Özellikle de Gracie'nin tepkisi.

Birinci gün, Thatch. Birinci gün.

Sonunda Peyton'a katılıp kâsemi yıkarken aklımda kalan Serena'nın onu ilk gördüğüm andaki görüntüsü değil. Bu sabahki görüntüsü. Parmak uçlarımdaki hissi. Beni karşılayan gülümsemesi. Yıllar sonra ilk kez, şu anda olduğumu hissediyorum. Hayatımı gerçekten yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ve az önce yaptığım hareketten dolayı bu acı rahatsız edici olsa da, harekete geçmek doğru hissettiriyor.

O gülümsemeyi geri istiyorum. Tüm hayatının önünde olduğunu söyleyen o gülümsemeyi.

Ve daha da önemlisi, eşimin istediği hayata sahip olduğunu söyleyen bir gülümseme.

CHAPTER FOUR

"Sen kimsin?" Serena mükemmel dolgunluktaki parlak dudaklarının arasından bir şeyler geveliyor. "Thatch, Serena," diye tanıtıyor Ruby kızına doğru yürürken.

"Bu evin bir misafirine böyle mi davranılır?" Serena'yı kucaklamak için kendine çekmeden önce azarlıyor. "Sana babanın güverte yapımına yardım etmek için verdiği iş ilanına cevap veren genç adamdan bahsetmiştik."

"Hayır, yapmadın," diye karşı çıkıyor Serena, gözleri benimkilerde.

"Çünkü sadece duymak istediklerini duyuyorsun," diye mırıldanıyor Ruby, Serena ona yarım yamalak bir karşılık verirken, gözleri hâlâ bana odaklanmış durumda.

"Genç adam mı?" Taklit ediyor, açıkça yaşımı tahmin ediyor. Bunu bir kazanç olarak görüyorum çünkü bunu kendi merakını gidermek için yapıyor.

Sakin ol, O'Neal.

Ellerimi kot pantolonumun içine sokarak, karın hâlâ içeri süzüldüğü açık kapıya doğru başımı sallıyorum. "Üşümüyor musun?"

Ruby sırtarak Serena'nın boшта sallanan elindeki atkıyı alıyor ve Serena aniden dönüp kapıyı arkasından kapatıyor. Ruby eşarbını yakındaki bir portmantoya asarken, Serena bana odaklanıyor. Omuzlarını geriye atarak bana doğru yürüdü, şöminenin hemen yanında durmadan önce beni açıkça ölçüp biçti. Ellerini ısıtmak için havayı avuçluyor ve konuşurken bakışlarını alevlere sabitliyor. "Madem deste bitti, neden şimdi buradasın?"

Ruby iç çekerek, "Tanrım, evlat, sen bir pisliksin," diyor. Onun bu açık sözlülüğü karşısında sırtımama engel olamıyorum. Ruby'de en sevdiğim şeylerden biri bu ve görünüşe göre büyük kızı da daha az kurnaz değil. "Eminim baban ve ben sana konuşma sanatının hakaretle başlamadığını ya da hakaret içermesi gerekmediğini öğretmişizdir." Ruby bana döndü. "Üzgünüm, Thatch. Ben yemeğimi bitirene kadar kendi başına kalmaya çalış. Allen'ı bulabilirsem seni kurtarması için göndereceğim." Ruby gözden kaybolmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Sadece bir soru sordum," diye omuz silkiyor Serena ve arkamı döndüğüm ateşe doğru. Yakından bakınca ateş gibi görünüyor ve alevler profilini yalayıp geçerken notlar alıyorum. İlk dudaklarının aşırı derecede parlatılmış olması.

"Dudaklarınla ilgili çok iltifat alıyor musun?" diye sordum. Söz konusu dudaklar bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Belki, neden?"

"Çok açık," diye mırıldanıyorum ve o da alınmadan önce kaşlarını çatıyor, gözleri kısıyor.

"Demek annem kaçtı ve senin gerçek yüzün ortaya çıktı. Söylediği gibi iyi bir çocuk değilmişsin. Anlaşıldı."

"Sana benden bahsetmediğini söylediğini sanıyordum? Ve bu sadece bir soru çünkü durduğum yerden, orada yaptığın yüksek parlaklık miktarıyla bir uçağı işaret edip indirebilirsin." Onun küstahça omuz silkişini taklit ediyorum. "Whitney'in bu alışkanlığı nereden edindiğini merak ediyordum."

"Uh huh, peki, sanırım gizem çözüldü. Tanıştığımıza memnun oldum, Thatch," diyerek bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve ben de eğlenerek gözlerimi büyütüyorum.

"İşte bu iyi yerleşmiş görgü kuralları. Gerçek bir zevk, Serena," diye sırtıyorum, o da bana ters ters bakıyor, sidik ve sirke dolu bir şekilde uzaklaşıyor.

"Anne," bakışlarımı onun kışından ayırdığım anda bana bakıyor, "Brenden ve Whitney nerede?"

Bayan May'in sınıfında küçücük bir sıraya sıkışmış, sıranın altında büzülürken oğluma sert bir bakış. Yeni teslim edilmiş, üzgün suratlarla dolu bir kâğıt, bugünkü raporu, gündemimi daha da körüklüyor.

"Yani yine," diye aktarıyor, azarlamasını tam olarak gizleyemeden. "Konuşması, ısırması ve uykusunu bölmesi konusunda onunla sert bir şekilde konuşmanızı rica ediyorum."

Ne yazık ki bugün beni arayan Gracie'nin okulu değil.
Hayır, bugünün ebeveynlik dersi için bu çağrı oğlum sayesinde geldi.

"Peki ne söylememi öneriyorsun?" O çeki almak için zamanın daraldığını bilerek soruyorum. Bu çek, çalışanlarımın Noel ikramiyelerini güvenli bir şekilde karşılayacak ve ticari hesabımızı tatillerde beklenmedik harcamalar için rahatlatacak büyüklükte. Serena kadın doğum randevusunda olduğu için anaokulundaki oğlumla ilgili acil bir telefon nedeniyle tahsil edemediğim bir çek."

"Pardon?"

Odağımı oyuncaklarla dolu sınıftan, bana kurnazca seslenen taze yüzlü yirmi yaşındaki kıza kaydırıyorum. "Ne söyleyeceğinizi sordum Bayan May."

"Bayan. Ben *Bayan* May."

"Ah, anlıyorum. Bayan May, sorum hala aynı."

"Ona sözlerini kullanmasını söyleyin elbette, ama küfür etmemesini. Asla ısırmasını. Ve öğretmen söylediğinde diğer çocukları rahatsız etmeden şekerleme yapmasını söyleyin."

"Anlıyorum."

"Aynı fikirde değil misin? Kaşlarını çatarak soruyor."

"Çocuğumun bu kurumda A, B, C'leri ve 1, 2, 3'leri öğrenmesi için yılda yirmi altı bin dolar ödüyorum. Öğretmeni onun zihnini şekillendirsın ve davranışlarını düzeltmesine yardımcı olsun diye."

"Bana ödeme yapmıyorsunuz," diye karşı çıkıyor, sesi .

"Doğru ve tam tersi. Çeklerimi imzaladığına da inanmıyorum." Yüz ifadesi sertleşiyor. "Ne demek istiyorsunuz Bay O'Neal?"

"Sesinizdeki suçlama. Bu da en az benim senin işini yapmadığını ima etmem kadar takdir edilmeyen bir şey." Değerli saniyeler geçip giderken nergis kollu saatine bakıyorum. "İki ay içinde beni dördüncü kez buraya çağırıyorsun. Her seferinde eve dönerken oğluma tam olarak bu sözleri söylemediğimi düşünmüyor musun? Bana verdiğin sözleri?"

"Şey, hayır," diye kaşlarını çatı, "eminim öyledir." "Yalamanın ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan May?"

"Lolipop gibi bir yalama mı?"

"Tam tersi, yalamak, ben okuldayken kötü davranışlar için aldığınız şeydir, bu da şaplak atmak için argodur. Bazı öğretmenler yaratıcıydı. Hatta Bay Duncan adında bir öğretmenim vardı, iki çocuğuna delikler açardı."

Daha fazla emme için bir ayak tahta kürek ve iyi kavradığından emin olmak için sapın etrafında koli bandı kullandı." Gözlerim onunkiler gibi şişerken gözlerimi genişletiyorum. "Ortaokul ve lisede yaramazlık yaptığımızda dışarı çağırıldık ve 'yalama' olarak bilinen şeyi yerdik. İşin eğlenceli yanı, bu ders sırasında olurdu ve kapının dışındaki herkes dinlerken yüksek sesle saymamız gerekirdi."

"Vay, bu-"

"Oldukça acımasız görünüyor, değil mi? Hayranı olduğumu söyleyemem. Artık çocuklara şaplak atılamıyor çünkü bazıları bunu fiziksel ceza olarak görüyor," diye , "ki bunu tartışmıyorum bile. Son duyduğumda, mola vermenin etkisiz olduğu düşünülüyordu. Yani şimdi mantık yürütmeye, kelime kullanımını teşvik etmeye ve duyguları tartışmaya teşvik ediliyoruz. Tamam. Bu konuda sizin ve onların tavsiyelerine uyacağım. Uzman olan sizsiniz. Eminim çocuk gelişimi diplomasına sahipsinizdir, değil mi?"

Başımı sallıyor.

"Yıllar boyunca yarım düzine ebeveynlik kitabı okudum ama bir akademisyen değilim. Bu tangoya devam edebiliriz, siz de bana tam olarak ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi anlatabilirsiniz ama şöyle bir şey var: *Bayan May var*. Bu konuşmayı çocuğumla defalarca yaptım. Ama işte *yine* onun davranışları hakkında konuşuyoruz. *İşe* yarayacak yeni bir materyaliniz yoksa, bu konuşmaları bir daha yapmayacağım. Çünkü disipline ihtiyacı olan kişi Peyton, *ben değilim*. Bu yüzden lütfen *onunla geçirdiğiniz zaman içinde onu* uygun gördüğünüz şekilde *disipline* etmeye başlayın, *beni* değil."

"Bay O'Neal-" diye başlıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," itiraf ediyorum, yüksekliği nedeniyle dizlerimi ağrıtmaya başlayan masadan kalkmak için hareket ediyorum, ancak kendimi -*Mükemmel*.

"Gördün mü, zamanında uyanıyorum," diyerek kendimi minik insanın koltuğundan kurtarmak için çabalamaya başlıyorum, kalçalarımı öfkeyle çeviriyorum, "dişlerimi fırçalıyorum, işe gidiyorum," diye homurdanıyorum o bana bakarken. "Ev işlerimi ve çocuklarımın davranışlarını düzeltmek için elimden geleni *kendi zamanımda* yapıyorum." Boynum ısınıyor, teklif ettiği tek koltuğun bu olmasından duyduğum öfke arttıkça vücudumu çılgınca döndürmeye başlıyorum. "Yabancılar karşı yeterince kibarım, lütfen ve teşekkür ederim diyorum ve elimden geldiğince takım oyunu oynuyorum." Masaüstünü kavriyorum ve kalçalarımınla birlikte boşuna çevirmeye başlıyorum, homurdanmalarım odayı dolduruyor ve söylenmeye devam ediyorum. "Vergilerimi bile zamanında ödüyorum. . ." Metal ayakları öfkeyle parkeye vururken nefes nefese kalıyorum. "Yani." *Güm*. "Eğer." *Güm*. *Güm*. *Güm*. "Çocuğumu kovmak istiyorsun"

. . . *Güm. Güm. Güm. Güm.* "Pisliğin teki olduğun için böyle bir lüksün var."

"Baba!" Peyton uyarıyor. "Bayan May'e kötü bir söz söyleyemezsin!" "bakın!" Çılgın bir deli gibi bağıryorum, aniden ayağa kalkıyorum, masa benimle geliyor. "İşte böyle! O *daha iyi* biliyor!"

Masaüstüne son bir kez daha asıldığımda çenesi kilitleniyor ve sonunda metal, meydan okuyan bir *gümbürtüyle* yere çarpmadan önce onu vücudumdan koparacak kadar serbest kalıyor. "O. Biliyor. Daha iyi bilir," diye bitiriyorum telaşlı bir şekilde. Döndüğümde Peyton'ın kıpırdamadan durduğunu, kendi gözlerinin de şiştiğini görüyorum. "Ceketini al, oğlum. *Derhal*. Hemen gidiyoruz."

Peyton ceketini almadan önce hemen kancalarla süslenmiş renkli gömme dolapların olduğu duvara doğru ateş eder.

"Bay O'Neal," diyor Bayan May, sanki dört yaşındaki bir başka çocuğu ikna etmeye çalışıyormuş gibi yumuşak bir sesle. "Lütfen iyi bir ebeveyn olmadığınızı ima etmeye çalışmadığımı bilin."

"Sorun değil, ben," başımı öne eğiyorum. "Üzücü olan şu ki, çocuğum bu gerçeği kendi başına sergiliyor," diyerek elimi saçlarımın arasında gezdirirken bir kez daha onunla aynı seviyeye geliyorum. "Bak, çocuğumu ve diğerlerini nasıl eğiteceğini öğrenmek için okula gerçeğine delicesine sağlıklı bir saygı duyuyorum. Ayrıca, bu tehlikeli zamanlarda bunu yapmak için her gün kendini riske attığın gerçeğine de... Sana kızdığım için özür dilerim ama şu var ki... çocuğum sert bir konuşmayla yola gelmeyecek. Şu anda değil ama üzerinde çalışıyorum. Bugün size sunabileceğim en iyi şey bu. Bu ve *hem* onun *hem de benim* davranışlarım için özür dilerim. Peyton, gidelim."

Kapıda, arkamızdan bakan, biraz kaybolmuş ve biraz da travma geçirmiş görünen Peyton'ın öğretmenine dönüyorum.

"Annesi ve ben gerçekten elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz," diye bir kez daha teklif ediyorum ve o da başını sallıyor, bakışlarında bir parça acıma var. "Mutlu Noeller Bayan May," diye homurdanıyorum, kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum.

"Mutlu Noeller, Bay O'Neal," diye teklif ediyor, ben Peyton'ın sırtını avuçlayıp onu dışarı çıkarmadan önce.

"Mewery Christmas," diye yankılanıyor Peyton ayrılırken, ben ona koridorda ve okulun dışında rehberlik etmeden önce.

Peyton sonunda cesurca konuşmaya başlayana kadar kamyonunda sessiz dakikalar geçer. Çocuklarla ilgili bir şey bu. Bir ebeveynin ruh halini ve tüm durumların ciddiyetini hissedebilirler. Sadece oyun oynarken bunu göremezler. Ama bilirler. O konuşurken bu gerçek beni sinirlendiriyor.

"Başım büyük belada mı baba?"

Dilimi ısııyorum, bu saçmalığı tekrar gündeme getirmeyi kesinlikle reddediyorum çünkü söylediğim her kelimedede ciddiymim. Bu gereksiz konuşmaları yaptık. Bir çok kez.

"Baba, sana bir soru sordum!" Ben yavaşça durup oğlumla göz göze geldiğimde Peyton bağılıyor. Saniyeler geçtikçe o gergin bir şekilde gülüyor ve ben de yüz ifademi asık tutuyorum. Normalde bu noktada devreye girer ve onu rahatlatırdım çünkü çocukken bu duygudan nefret ederdim. Babamın patlamalarından önceki gergin saniyeler sinirlerimi o kadar gererdi ki titreyen lanet bir karmaşa olurdu. Kendi çocuklarımı bundan korumak isterdim ama benimkiler son zamanlarda sağlıklı bir korkudan tamamen yoksun görünuyorlar. Ona bakarken, günlerdir durmaksızın aklımdan çıkmayan görüntü bana çarpıyor. İçim titrerken anının neden olduğu soğuk ter üzerimi kaplıyor. İşte o zaman bu önlemleri almama neden olan şeyin sadece onların davranışları olmadığını anlıyorum. Daha fazlası. Çok daha fazlası ve katalizörün bir parçası olan *korkum*.

"Baba, neden benimle konuşmuyorsun?" Peyton soruyor, beni anlamaya çalışırken gözleri hafifçe kararıyor. Göğsümdeki sızıya aldırmadan, ışık yeşile dönene kadar bakışmaya devam ediyorum.

"Wiggles," diyerek beni ve az önce olanları yok sayıyor. Programlanmış olarak, itaat etmek ve kendimi durdurmak için hemen direksiyon simidindeki istasyon düğmesine basıyorum. Artık emir almıyorum.

Sırıtarak, klasik rock'a, özellikle de çok aşına olduğum bir şarkıya gelene kadar istasyonlar arasında geziniyorum. Açılışı duyunca nostaljiye kapılıyorum ve bunu doğru yolda olduğuma dair bir işaret olarak kabul ediyorum. Sesi sağır edecek kadar açarak, hesabı almaya giderken oğlumun kükreyen protestosunu görmezden geliyorum. Günün yorgunluğunu atmış bir halde garaja vardığımız anda cep telefonum çalışıyor ve arayanın kimliğini okuduğumda kaşlarımı çatıyorum.

"Alo?"

"Baba, Wiggles oynamadın!" Kamyonetten inip azarlamasına kapıyı çarparak karşılık verdiğimde Peyton bağılıyor.

"Bu Thatcher O'Neal mı?"

"Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?" Geri adım atıp Peyton'ın kapısını açtığımda çoktan kemerini çözmüş olduğunu görüyorum; şikâyetlerini dile getirmeye devam ederken onu indirmem için kollarını kaldırmış.

"Efendim, burası Tree Hill Alışveriş Merkezi'nin güvenliği," diyor adam midem bulanırken. Duraklıyorum, ayakkabıları havada asılı duran Peyton'ı

garaj zemini ve F150'min kabini. "Baba,
bırak beni!" Peyton emrediyor.

Gözlerimi oğluma çevirdim ve hattan aktarılanların kış tarafını yakalamama izin verecek kadar sustu. "-Kızınızı Victoria's Secret'ta hırsızlık yaparken yakaladık ve burada, alışveriş merkezinde alıkoyduk."

"Hırsızlık mı
yapıyordu?" "Evet,
efendim."

Tekmelendiğimi hissederek tamamen sersemlemiş bir şekilde dururken, kıpkırmızı görüşümü tehdit ederken karışık duygular hakimiyet için savaşmaya başladı.

"Yirmi dakika içinde orada olurum," diye cevap vermeyi başarıyorum, Peyton'ı koltuğuna yeniden yerleştirirken içim içimi yiyor, kan kulaklarımda uğuldamaya başlarken yeni havladığı emrin üzerine kapıyı kapatıyorum. Garajda rölantide, son darbeyi özümserken uzun saniyeler boyunca kamyonetime yaslanıyorum. Bir ebeveyn olarak yıllar boyunca beni dümdüz eden anlar yaşadım. Düpedüz zayıflatıcı anlar. Bunlardan birini geçen hafta yaşadım, bugüne kadarki en kötüsüydü. Bu ikinci sırada geliyor. Kendimi direksiyona geçecek kadar sakinleştirdikten sonra eğildim ve alnımı direksiyona bastırarak kendime birkaç saniye daha zaman tanıdım. Peyton arkamdayken bu kadar üzgün araba kullanmak istemiyorum.

"Baba... beni neden bağladın? Ağlıyor musun?"

"Peyton," diye seslendim kısık sesle. "Şu anda sessiz olmanı istiyorum." Arkasından konuşmasına aldırmadan kamyonetimi yeniden çalıştırıyorum ve tam yola çıkmaya başladığımızda,

Serena arabayı garaj yoluna çekti. Frene bastığımda, ona anlatmak zorunda kalacağım şey beni dehşete düşürüyor. Aynı zamanda onu gördüğüm için minnettarım. İkimiz de camlarımızı indirirken bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattığı için.

"Selam," diye selamlıyor yüz ifademi okumadan önce. "var?" "Anneciğim! Anne, gel beni al!" Peyton bağılıyor.

"Bir çağırımı kaçırdığımı gördüm," diye iç geçirdi. "Bayan May?" sallıyorum ve Peyton arkamdan kükreyince yüzünü buruşturuyor. "Onu getirmemi ister misin?" Serena soruyor.

"Evet, ama artık emir almıyoruz ve kız kardeşini kelepçeli görmek ona iyi gelebilir."

Serena'nın gözleri büyüdü. "Ne?"

"Evet, bizim ufaklık Victoria's Secret'ta ilk kez hırsızlık yapmaya karar verdi," diye araya girmeyi başarıyorum.

Bu karma, Thatch. Saf ve basit. Bu aynı zamanda kızla birlikte gelen kaos.

"Hayır, Thatch," Serena'nın gözleri endişeyle beni arıyor. "Aman Tanrım."
Kızı istedin. Kızı aldın. İstedğin hayatı elde ettin. Bir söz verdin.

"Bebeğim, bana bak," diye yalvarıyorum o cipinden çıkarken ve Peyton ikimizin de birbirimizi duyamayacağı bir şekilde ona bağıyor. Direksiyonu kavıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve saldırma dürtüsüne karşı koyuyorum, yapacağım en kolay şeyin Peyton'ı ona teslim etmek olduğunu biliyorum. Ama kolay olanla işim bitti, eğer öyle bir şey varsa tabii. Tanrı biliyor ya, son zamanlarda onlar söz konusu olduğunda her şey çok zor kazanılmış gibi görünüyor.

"Sessiz ol oğlum," diye tersliyor onu. "Baban ve ben konuşuyoruz." "Ama anne-"

"Peyton," diyor en keskin ses tonuyla, "bir kelime daha edersen başın büyük belaya girer." Arkasını döndüğünde gözleri bana kayıyor. "Bayan May ne dedi?"

"Her gibi, ama üzerinde çalıştığımızı söyledim. Oyun planını dışarıda bıraktım.

Doğumhanede işler nasıl gitti?"

Dudağını ısırtıyor ve konuşmadan önce tereddüt etmesi beni geriyor. "Sorun değil, göğsüm ezildi."

"Ah, öpmemi ve onları iyileştirmemi ister misin?"

İşleri hafifletmek için yaptığım bariz girişimi görmezden geliyor. "Thatch, iyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Hayır.

Hiç. Hepsi." "Ne yapacağız-"

"Yaptığımız şey," diye attım. "Gidip onu almam gerek."

"Tamam," gözleri benim için endişeyle parlıyor.

"Anlaşacağım, sadece ... bana o dudaklardan bir shot ver," diye talep ediyorum. "Bana geri gelmem için bir sebep ver." Çocukken kullandığım aynı cümlelerin gelişikle sırtıyor. Koşu tahtamın üzerine çıkıp camdan içeri eğiliyor ve beni iffetsizce öpüyor.

"Hayır," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Thatch, biraz çılgınca davranıyorsun."

"Biraz deliriyorum," diye itiraf ediyorum, sesimi Peyton'ın küfrettiğini duyamayacağı kadar alçak tutarak. Çok küfür etmeme rağmen, mümkün olduğunca sık sesimi kısımaya çalışıyorum - onlar daha iyi bilse de. "Benimle hiçbir sikim verilmeyen topraklara gelmek ister misin? Orada havanın güzel olduğunu duydum."

"Bavullarımı hazırladım bile," diye söz veriyor. "Gitmeden önce, çeki yatırdın mı?"

Saate bakarak gerildim. Peyton'a olan kızgınlığım ve hemen ardından şarkıyı anımsamam nedeniyle, bugün önemli olan tek işi yapamayarak Serena'nın evine gitmiştim.

"Tanrım," gösterge panelindeki saate bakıyorum, "on iki dakika."

"Onu bana ver, bebeğim. Beş dakika içinde bankaya varabilirim." Parayı verdiğimde aşağı indi.

"Hayır, buraya gel" diye ısrar ediyorum.

"Ne?" takside bariz bir şey arıyor, "başka var mı?" "Bu bir teşvik meselesi," diye takılıyorum.

"Thatch, zamanımız yok."

"Sanırım bizi bu karmaşaya sokan şey bu," diye mırıldanıyorum. "O zamanı kazanacağız, gerekirse çalacağız ve bebeğim, buna ihtiyacım var," diye nefes aldığımı ilan ediyorum. Onu bırakmadan önce kısa bir süre derinleştiriyorum. Aşağı indiğinde, bu sabahki şaşkın yüz ifademin aynısıyla ödüllendirildim.

"Yeterince iyi mi?" Alay ediyor, anlıyor.

"Daha iyisini yapabilirsin," diye omuz silkiyorum. "Orada yarışmayın, tamam mı? Muhtemelen hesabımızda bunu karşılayacak kadar para vardır."

"Devam et, *Handy Man*, ben hallederim."

"Birazdan görüşürüz, *Brat*," diye göz kırpmıyorum, çünkü eski lakaplarımızın kullanımı kalbimin etrafında oluşmakla tehdit eden buzların bir kısmını eritiyor.

Birkaç saniye içinde, ben onu mahallemizin dışına kadar takip ederken ve on iki yaşındaki kızımı kurtarmak için sinyali ters yönde yakarken, o cipine atlayıp uzaklaştı.

CHAPTER FIVE

Ben yaklaşırken kulübe büyüklüğündeki barakanın açık penceresinden babamın eski radyo hoparlöründen Jack ve Diane'in sesi yükseliyor. Thatch yemekte sessizdi, yediğimiz süre boyunca bana sadece bir kez baktı. Annemle babama karşı kibardı ve onlarla rahatça konuşuyordu. Onların yanında kendini rahat hissettiğini anlamak kolaydı. Ama yine de biraz gergin bir havası vardı. Sanki her an gitmeye ya da gitmesi istenmeye hazır mış gibi.

Gıcırdayan kapıyı açtığında Thatch'in babamın alet kutusundan sanki kendi aletiy miş gibi teraziyi çıkardığını görüyorum. Onu ölçtüğü bir tahta parçasının üzerine yerleştirirken, uzun kollu termali, yıpran mış kot pantolonu ve neredeyse tıpatıp benimkine benzeyen botlarına bakıyorum. Onu ilk gördüğümde gafıl avlan mıştım. Çılgın yapısıyla, şu anda sahip olduğum arka tarafının görüntüsü daha az ağız sulandırıcı değıl. Kaslı vücudu gömleğinin kumaşını zorluyor ve ince beline doğıru daralıyor. Kıcı kot pantolonunu öyle bir dolduruyor ki gömleğı bu yüzden biraz yukarı kalkıyor. Kalçaları da bir o kadar etkileyici, kotu şişiriyor, baldırları da öyle. Görebildiğim kadarıyla tamamen kaslı. Çilek sarısı saçları çok güzel bir karışım. Kızıla yakın ama iğrenç değıl ve dalgalı. Kıvrıcık olacak mış gibi görünüyor ama tam olarak başlayabileceğı yerde bilerek kesil miş gibi görünüyor.

"Bir şey mi arıyordun?" diye seslendi, sesi derin ve çakıllıydı, ardından yeşim yeşili gözleri omzunun üzerinden benimkilere dikildi. Anında sersemlemiştim

Tüm dikkatini bana verdiğini hissedince gözlerini kısa bir süreliğine bana çeviriyor ve ardından odağını tekrar tezgâha kaydırıyor.

"Babamın burada olacağını düşünmüştüm."

"Whitney ve Brenden'ı sinemadan alacak. Akşam yemeğinden hemen sonra duyurdu." Tekrar arkasına baktı, kaşları çatılmıştı, "hatırladın mı?"

"Ah... evet," diyorum, yutkunurken boynum biraz ısınıyor.

"Ee?" Ben yine yaşını tahmin etmeye çalışırken o boyuna göre ayağa kalkıyor. Yirmili yaşlarında olmalı. Sadece nerede olduğunu çıkaramıyorum. Yirmili yaşlarının başında olmak için fazla olgun görünüyor ama öyle de görünüyor.

"Yemekte sessizdin," diyorum ona, içeri girip arkamdaki kulübenin duvarına yaslanmış avuçlarıma yaslanarak.

"Evet, ikimize de yetecek kadar konuştun," diye takılıyor, gözlerini ölçtüğü ikiye dörtlükten ayırmadan sırtarak hakaret ediyor. "Karbonhidratları bıraktım, hâlâ muhasebe mi yoksa işletme diploması mı alsam diye düşünüyorum. Kışı çoktan atlattım. Yurttaki oda arkadaşını sevmiyorum çünkü pasaklı biri. Ve bu Noel'de sefil Gretchen ziyarete gelirse öleceksin ... oh, ve Whitney'nin en sevdiği kotunu çaldığından eminsin. Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Her neyse," diye gözlerimi deviriyorum ve kulübeden dışarı çıkmak için geri çekiliyorum.

"Gelip bana sorabilirsin," diyor babamın tezgâhına dönerek. Onun tüm görüntüsü tek seferde özümsemeyecek kadar fazla. Gözlerim kaslı göğüs kaslarından şişkin pazılarına kayıyor, ki bunun çenesinin sert kesimi ve büyüleyici yeşim gözlerinden sonra ikinci sırada geldiğine karar veriyorum. Dudaklarının boyutu biraz uyumsuz. Üst dudağı aşırı dolgun alt dudağından biraz daha küçük. Hareketi takip ettiğimde şimdi bir tanesini tırmıklıyor.

"Sana ne sorayım?"

"Benim yaşı, Serena. Bütün gece bunu ima edip durdun."

"Hayır," diye yalan söyledim. Akşam yemeği sırasında, her iki pislik ebeveynim de bu konuda hiç yardımcı olmadı. İkisi de ne demek istediğimi anladılar ama bana hiçbir ipucu vermediler. Ama bu geceyle ilgili bir şey bana Thatch'i özellikle benimle tanışmak için davet ettiklerini düşündürdü. Özellikle de Whitney ve Brenden sinemadayken. Çok tesadüfi. Şaşırtıcı bir şekilde, önümde duran adamdan hiç de iğrenmedim. Düşüncelerimden sıyrıldığımda çoktan tezgâha dönmüş, tekrar ölçüm yapıyordu.

Ne kadar ara verdim?

Çok mu belli, Serena?

Üzerimdeki etkisinden rahatsız olmaya başlayınca, kendimi toparlamaya çalışırken durduğum yerde kaynıyorum. Çok sayıda seksi erkekle gidip geldim ama bu adamda beni hem cezbeden hem de sinirlendiren bir şeyler var.

"Orada dikilmek yerine bir işe yarayabilirsin." Başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Babam gibi konuşuyorsun."

"Güverteyi bitirdiğimizden beri birlikte çok zaman geçiriyoruz," diyor.

"Kendi yaşında hiç arkadaşın yok mu?" Arayı kapatarak soruyorum.

Cevabım mükemmel beyaz dişlerimin bir anlık görüntüsü oluyor. "Peki kaç yaşındasın?"

Omuz silkiyorum. "Artık merak etmiyorum."

"Uh huh. O zamanlar arkadaşım olarak gördüğüm bir avuç insan diploma alıyor. Sanırım beni geride bıraktıklarını söyleyebiliriz."

Üniversite çağında. Yeterince iyi. "Ve sen gitmedin, neden?"

"Bu kişisel bir şey, değil mi? Şunu tut," diyor ve bazı ölçümleri not etmeden önce bir kalemi üzerinde gezdirirken tahtaya bir miktar metal vidalıyor.

"Demek inşaat işindesin?" diye sordum.

"Çok soru soruyorsun."

"Sadece sohbet ediyordum," diyorum, bulunduğum yere doğru adım atıyor, o kadar yakın ki vücut ısını hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyorum. Hafif ama cennet gibi bir koku. Titreyişimi fark etmeden eğildiğinde şükrediyor, ahşabı incelerken sarı kirpiklerinin elmacık kemikleri boyunca uçuşmasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece etrafı kurcalıyorum," diyor.

"Şimdi gerçekten babam gibi konuştun."

"daha kötü adamlar düşünebilirim." "Ne gibi?"

Tam boyunda duruyor, sanırım yaklaşık altı ... iki? Bana odaklanırken ona bakmamı sağlayacak kadar uzun. Oturma odamızda onu ilk kez gördüğümde gözlerimin birbirine bağlanması bana ne yaptıysa onu yapıyor. Karnıma bir sıcaklık çökerken sinirlerim ateşleniyor.

"Daha kötü adamlar" diye konuşurken dudaklarını izliyorum.

"Tamam," diye mırıldandım, "pek konuşkan biri değilsin."

"Bunu anlıyor musun?" İsteğini dile getirmeden önce biraz daha yaklaşıyor. "Affedersiniz."

Tamiratına devam etmek için yanımdan geçerken boynum ısınıyor. "Demek klasik rock, ha?" Burnumu kırıştırıyorum.

Kıkırdaması içime bir ürperti daha gönderiyor ve cevap vermesi acı dolu saniyeler alıyor.

"Allen'ın radyosu, yani Allen'ın istasyonu. Yine de bu şarkıyı seviyorum." Sırıttıyor. "MP3 çalarına ne yükledin-Pink?"

"Evet. Diğer şeylerin yanı sıra," diye eğilip ahşabın karşı tarafına bakıyorum. "Eğer bozulmamış bir parça arıyorsanız, sizi kırmak istemem ama bu eğrilmiş."

Kaşlarını çattı. "Cehenneme kadar yolu var."

"Hayır, bak," diyorum o bana doğru yürürken, parmağımı hafif kıvrım boyunca gezdirirken neredeyse beni sarıyor. "Gördün mü?"

"Kahretsin. . şuna bak," diye fısıldıyor ve ben de dönüp onun doğrudan bana baktığını görüyorum. Onu yakından içime çekerken kafa derim karıncalanıyor. O kadar yakın ki, neredeyse nefesimizi paylaşıyoruz.

"Görünüşe göre baştan başlamam gerekecek," diyor ve benim gözlerim dudaklarına inerken o da gözlerini kaçırıyor.

"O zaman ne yaptığını biliyorsun," diye bitiriyorum. de yavaşça ayağa kalkmadan önce bana bakıyor ve ben aramızda sıçrayan çılgın enerji nedeniyle sarsılmaya başlıyorum. Kahretsin, bu adam çok ateşli. Hayır... ateşli onun ne olduğunu anlatmak için yeterli bir tanım değil. Thatch çok güzel. Hafifçe eğilirken aramızdaki bağlantı devam ediyor, dudakları eğlenerek seğirirken gözleri parlıyor. Onun için tek kaynak benmişim gibi görünüyor.

"Bana sor," diyor.

"Kaç ?"

"Yeterince yaşlı," diye takılıyor.

Alt dudağını karıştırırken "Ezik," diyorum.

"Sana göre muhtemelen öyleyim," diyor geçip giderken. "Ve misafirliğimi fazla uzattım. Kendine iyi bak, Serena."

"Saat daha dokuz buçuk," diye sesleniyorum arkasından, tezgâhın üzerinde asılı duran eski çekiçli saate bakarak. Annemin yıllar önce babama aldığı bir hediye.

"Evet, yatma vaktin geçti, değil mi?" diyor.

"Üniversitede ilk yılımda olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Yeni girdim," diye karşı çıkıyor.

"On dokuz yaşındayım, teşekkür ederim. , biraz daha takıl. Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Bu durumda, ben almayayım," diye alay ediyor.

"Öyle demek istemedim."
"Öyle söyledin, sanırım kendini eğlendirmen gerekecek." "konuda sorun yok," diye takılıyorum, daha önce güvenceye aldığım on sentlik çantayı çıkarıyorum
cebimden. "Eğer katılmak isterseniz, ."
Çantayı salladığımda iki kaşı da kalkıyor. "Bu kesinlikle olmaz." "Neden? Ailemin seni sevmeyeceğinden mi korkuyorsun?"
"Evet ve ben onları senden çok daha fazla seviyorum."
"Yaralıyım," diye göğsümü avuçluyorum, "gerçekten, bu gece beni ayakta tutacak
. . . diyelim ki, saat bir gibi. Ben burada neden bu kadar sevimsiz olduğumu düşünüyor olacağım."
"Tanrım, sen gerçekten lanet bir veletsin."
"Hoşuna giden bir şey olmalı çünkü gözlerim burada," diyorum.
"Dudaklarımı çatlattın ama onlara bakmaya devam ediyorsun."
"Parlama yüzünden," diyor, "uzay istasyonu gibi. Söylesene, yemekten sonra parladın mı?"
"Tüm kızların yapması gerektiği gibi, ve bu senin kaybın." Çantayı bir kenara koyuyorum. "Allen ve Ruby'nin seni yargılamasından endişeleniyorsan, onlar da sigara içerdi, hem de sık sık. Hatta birkaç yıl önce annemi bir esrarla yakalamıştım."
Başını sallıyor ve beni çok etkileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor.
"Sen." Sırıtiyorum. "Ben ne?"
Ben seslenirken kulübeden çıkıp gidiyor. "Ee, geliyor musun, gelmiyor musun, Handy Man?" "Sanırım göreceğiz, Brat."

Gracie garajdan içeri giriyor, gözleri yaşlı, Peyton da onu takip ediyor, ben patates püresini çırpmayı bitirirken ikisi de beni selamlamıyor. Gracie merdivenlere yönelirken ve Peyton futbol topuna tekme atmadan önce oturma odasına doğru yürürken ikisinin de yolunu izliyorum. Top yeni takılan panjurlarımıza çarpıyor. Thatch içeri giriyor, gözlerini çocuklarımız arasında dolaştırıp bana çevirirken yüzündeki ifade de bir o kadar acımasız. "Hey, bebeğim."

"Hey, Handy Man."

Kesme tahtasından bir havuç kaparken yeşim taşı bakışları büyük ölçüde yumuşuyor. "Burası güzel kokuyor."

"Kızartma," dedim ona.

Avuçlarını bok yiyen bir sırtıyla kaldırıyor. "Sormaktan daha iyisini biliyorum."

Gülümsememe engel olamıyorum. Yıllar önce ona bir daha asla yemekte ne olduğunu sormamasını söyleyen Eli sayesinde, bu aramızda süregelen bir şaka oldu.

"Tanıştığımız gece yediğimiz yemeğin aynısı," diyorum ona. "Esmer şekerli havuçlar ve hepsi."

Sırıttırıyor. "Ne yediğimizi hatırlıyor musun?"

"Her yıl bütün günü hatırlıyorum. Sadece tanıştığımız günün yıldönümünü ve evlilik yıldönümünü kabul etmen için sana baskı yapmanın biraz fazla olduğunu düşündüm. Nasıl geçti?"

"Parfüm çalmaya çalıştı ve altındaki etiketlerden biri tarafından yakalandı. *Amatör.*"

Çenesini avuçladığımda yüz ifadesi önemli ölçüde soluyor. "Bu senin hatan değil bebeğim," diye teselli ediyorum. "Değil, inan bana." Gözlerindeki acı çok belirgin ve bu son darbenin ona çok ağır geldiğini biliyor.

"Muhtemelen bu yüzden onunla tek kelime konuşmadım," diyerek Gracie'nin merdivenlerde durup etkileşimimizi izlediği yere bakıyor. İkimiz de bir şey söylemeyince yavaşça yukarı doğru yürümeye başlıyor ve çok geçmeden kapısının kapandığını duyuyoruz.

"Seninle konuşmaya çalıştı mı?" Peyton sürekli olarak pahalı panjurlarımıza tekme atarken kocamı inceleyerek soruyorum, sonra dönüp bize bakıyor.

Thatch, "Tepki vermeyin," diyor.

". Görüyorum," diyorum ve doğramaya devam ediyorum.

"Ve evet, yaklaşık beş saniye denedi. Radyoyu açana kadar saçma sapan mazeretini duydum."

", " diye başımı sallıyorum, gülümsememi ısırıyorum.

"Evet, yaptım. Çünkü ne kadar verimli bir konuşma yapabiliirdik ki? Ben ve John Mellencamp eve dönerken biraz takıldık. Bugün *ikinci* kez."

"Detayları da hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Elbette."

"Bu kadar çok şeyi hatırladığına inanamıyorum," diye mırıldandım, bu sabah ne giydiğimi hatırlaması beni hâlâ şaşırtıyordu. Thatch yıllar boyunca beni tutacak kadar gerçek duygular aktarmıştı ama hiçbir zaman son yirmi dört saat içinde olduğu gibi olmamıştı. Yirmi iki yıldır birlikteyiz ve seks dışında hiç bu kadar sesli ya da samimi olmamıştı. PDA, her zaman, ama o bile azaldı

bir çift olarak geçirdiğimiz on yıllar boyunca. Bana bakarken ve sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi konuşurken bunun sürmesi için dua ediyorum.

"Hayatımı değiştiren geceyi hatırlamak hiç de zor değil," diye aktarıyor düşünceli bir şekilde, "o yüzden, evet, eve dönerken şarkımızı tekrar çaldım. Wiggles'ın canı cehenneme," diye kıkırdıyor, yeşim gözleri hayal kırıklığıyla yanarken bile. Onu teselli etmek için yanıp tutuşurken, Peyton'ın topa tekrar vurmasıyla kendimden geçiyorum. Bu kez hedefi bir lambayı devirmektir. Çok pahalı bir lamba. İçim burkuluyor, haftalarca salon için doğru lambayı aramıştım.

Daha bir yıl bile olmadan taşındığımız rüya evimizi hazırlamak için daha da bitmek bilmeyen saatler harcadık. Tüm yetişkin hayatımız boyunca hayalini kurduğumuz, uğruna para biriktirdiğimiz ve hayalini kurduğumuz bir ev. Hiçbir şey değilmiş gibi davranılan bir ev. Sanki tüm emeklerimiz gitmiş gibi, çünkü çocuklarımız evi sürekli dağıtıyor. Duvarları yıkıp yerlere ve mobilyalara döküyorlar. Şimdi de tavan vantilatörlerini söküyorlar ve birkaç yıl önce asla karşılayamayacağımız dekoru kırıyorlar. Onlara sağlamak için belimizi büktüğümüz evi bu kadar az kalbimi kırıyor. Peyton'ın davranışları biraz daha anlaşılabilir, ancak Gracie'nin onu yıkımdan alıkoymaya çalışmaması acı verici. Panjurlarımız üçüncü kez hırpalanırken, Thatch yanımda kaskatı kesilirken dilimi ısıyorum.

Top tekrar çaldığında yüzüm buruşuyor, öfkelenmemek için başka tarafa bakıyorum. "Tanrım, Thatch, biz burada değil miyiz, her gün olabildiğimiz kadar mevcut değil miyiz? Ben *evden* çalışıyorum."

Kolunu belime doluyor ve konuşurken bana sokuluyor. "Tekrar duyman gerekiyorsa," boynuma sıcak bir öpücük konduruyor, "Söyleyeceğim, Bayan O'Neal. Siz inanılmaz, son derece özenli bir annesiniz. Bu yüzden hakkında hiçbir şey bilmedikleri hediyeler çok özel ve özel çünkü onları çok iyi tanıyorsunuz. Onlara vermeyi asla düşünemeyeceğim şeyler. Bu anlamda annen kadar iyi hediye veriyorsun. Yani evet, onlar için hediye veriyoruz, Serena. Sen benden daha çok, ama olabildiğimiz kadar."

"Alınmayın ama Triple Falls'a gitmek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Buna ihtiyacım var."

"Ben de bebeğim," diyor yorgun bir nefes verirken. "İkimiz de biraz yerçekimi kullanabiliriz," diye ekliyor, aile sloganımıza sıkı sıkıya inanıyor. Büyükanne P'nin sözleri hepimizi birbirimize bağlıyor.

"Zor zamanlar geçirdiğinizde, sorunlarınız gözünüzü kör ettiğinde, uçsuz bucaksız bir galaksinin ortasında yüzen bir gezegende olduğunuzu hatırlayın."

ve sizi ona bağlayan tek şey göremediğiniz görünmez bir güçtür."

Onun sözlerinde bulduğum anlık parça, Peyton'ın futbol topunun bir sonraki vuruşuyla paramparça olurken ben de hayal kırıklığıyla nefesimi üflüyorum. "Belki de bu şekilde davranmamalıyız."

"Bunu bana bırakın," diye güvence veriyor. "Herkesin neler olup bittiğini anladığından emin olacağım."

"Dinlemeyeceklerini biliyorsun."

"Annen yıllardır bizi inceden inceye uyarıyor. Eli ve Whitney'i dizginlememiz gerekecek. Ama bu ikilinin son versiyonuyla bir saat geçirdikten sonra, çok fazla ikna olacaklarını sanmıyorum. Bana güvenin, tamam mı?"

"Boynumu tekrar öperken fısıldıyorum, dili de karışıma dahil oluyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bu samimiyet seviyesi hâlâ biraz sarsıcı olsa da aynı zamanda acıya hoş bir merhem. Kaosun arasında bir teselli.

"Ben ve sen, bebeğim," diye mırıldanıyor teselli edencesine, sonra çekilip bana çocuksu bir sırıtışla bakıyor. "Hey, bu gece öpüşmek ister misin? Saygı gösterelim mi?" Ona döndüğümde soruyor, dudaklarım onun ifadesi karşısında kalkıyor.

"Ciddi misin?"

"Onlar indikten sonra, sen, ben ve verandadaki hiç kullanmadığımız ateş çukuru. Toplanırız, biraz şarap içeriz, biraz sigara içeriz. Belki biraz 311 oynarız."

"Sen içeri girmeden önce aşk kulübemizi anımsıyordum. Dürüst olmak gerekirse bütün gün bunu düşündüm. Yani, evet, hadi yapalım."

Randevumuzu umut verici bir öpücükle mühürlerken, yüzündeki perili ifade - korumak için çok çaba sarf ediyor- biraz hafifliyor. Biz uzaklaşırken, Peyton topu bize doğru fırlatıyor. Top adanın üzerinde sekiyor ve bana çarpmaya çok yaklaşıyor. Thatch mucizevi bir şekilde topu kapmayı başarıyor ve sakince bıçaklığa doğru yürüyor. Kasap bıçağını kaptığı gibi plastik topun içine sokuyor ve havası inene kadar ittirdikten sonra törenle çöpe atıyor.

"Baba! O benim topum!"

"Artık değil oğlum," diyor Thatch, "duş alacağım bebeğim, sonra da masayı hazırlayacağım." Peyton'ın yanından geçip yatak odamızın kapısını kapatmadan önce bana hararetli bir bakış attı.

Peyton ve ben farklı nedenlerle sersemlemiş bir halde ona bakıyoruz. Çıktığımız uzun yıllar boyunca ve Gracie doğduktan sonra

Thatch disiplin ve karar verme konularında daha aktif bir katılımcı oldu. Kendisine güvenmiyordu ve zaman zaman çok pasif kalıyordu. Bu da çocuklarımıza kendi büyüdüğü ortamdan daha iyi bir ortam sunma misyonu nedeniyle son derece zorlayıcıydı. Ama artık belli ki Baba Thatch evde ve kontrolü ele almış durumda. Her nasılsa çocuklarımız sonunda sahip oldukları en akli başında ebeveyni harekete geçirmeyi başardılar

-Ve ben bunun için buradayım. Aslında, bu beni çok ediyor.

Hadi bakalım, Thatch Baba.

Kocamın ardından sırtıarak bana dönen oğluma bakıyorum, babasının davranışları nedeniyle dudakları aralanmış. "Anne, babamın ne yaptığını *gördün* mü?"

Bakışlarımı Peyton'dan, şu anda parkelerimizin üzerinde şüpheli bir durumda duran en sevdiğim lambaya çeviriyorum. Bu yüzden kaynakayan Peyton, sonunda işaretimi alıp görüş alanımı takip edene kadar beni boş yere rahatsız etmeye devam ediyor.

Ben sözümü sakınmadan dönüp kabak güvecini fırına koyarken Peyton yüksek sesle, "Ben kırmadım," diye bağıyor.

CHAPTER SIX

"Gelmişsin," diyor Serena kendini beğenmiş bir sesle, tek pencereden süzülen küçük ışıkta zar zor görülebiliyor - ta ki çakmağını akana kadar. "Özsaygım konusunda endişelendin mi?"

"Taş kesildim," diye karşılık verdim kuru bir sesle, "ve onu yakma, bir dakikalığına asılabilirim, ama seninle onu içemem."

"Ot içmiyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Saçmalık," diye sesleniyor, küçük alevin üzerinden yüzümü inceliyor. "antayı çıkardığımda ağızından köpükler çıktığını görebiliyordum."

"ok mu süslüyorsun? Değildim."

"Demek benim için ağızından köpükler saıyordun." Bir açıklama olarak alay ediyor. "Özgüven sorunun yürek parçalayıcı, Serena, gerçekten. Umarım İhtiyacınız olan yardımı."

"Ailem senin nasıl bir pislik olduğunu biliyor mu?" Yine de kıvılcım çıkarmadan önce soruyor ve sorusunun geri kalanını nefes nefese bırakıyor. "Yoksa onlar için poz mu veriyorsun?"

"Ailen içimdeki pislikle etkileşime girmiyor çünkü onu kasıtlı olarak kışkırtmıyorlar ve yüzleşmeyi kişisel bir spor olarak görmüyorlar" diyorum, cigarayı parmaklarından çekip kolayca ulaşamayacağı bir yerde tutarak.

"Hey, o benim."

"O zaman ben neden buradayım, Serena?" Serena'yı azarlayarak sigarasını ona geri verdim ve eve bakan pencereden içeri bakmaya başladım. Allen'la birlikte inşa ettiğimiz güverte içime bir gurur ateşi gönderirken, burada olmamam gerektiğini de seziyorum. Kızıyla bu şekilde yalnız olmamalıydım. Ailesinin bize tuzak kurduğundan artık eminim, ama bu gecenin geri kalanının nasıl takdir etmeyeceklerinden eminim. Saatler önce arelektriklenme beni geri getirdi. Bu aynı zamanda bir sokak ötede park etmiş kamyonetimin önünde volta atmama neden oldu.

Ne için, Thatcher?

"Benim için geldin," diyor kendinden emin bir şekilde, dönüp beni merakla izlediğini gördüğümde.

"Bu konuda kararsızım," diyorum ona dürüstçe.

"Şey, bu karşılıklı. Ben de senden hoşlandığımdan emin değilim. Peki sen kimsin, Thatcher?"

"Bundan en az senin kendinden emin olduğun kadar eminim."

"Yeterince adil, peki senin için karar verici olan nedir? Ya da," sigarasını çeker, nefes vermeden önce dumanı kısa bir süre tutar, sorusu şakacıdır, "ya da daha iyisi, anlaşmanızı bozan şey nedir?"

O kadar güzel kokuyor ki, bir çeşit temiz kokulu çiçek gibi. Daha önce onu kokladığımda sikim kotumun içinde seğirmişti. İncecik bakışlarıyla onu yakalayıp tenini işaretlemek istedim, iniltisinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Ağzı bozuk, son derece inatçı bir ateş topu olduğu zaten bir gerçek, ama şımarıklığının altında bir kalp var. Akşam yemeğindeki boş sohbetinden sıkılmış olsam da, daha fazlasını içerdiği benim için hala açıktı. Durgun su ve her şey. Gerçi Serena'da bu, duman ve aynalardan oluşan çalkantılı akıntılar gibi.

Yine de, umarım kendini tasvir ettiği kadar sığdır çünkü aramızdaki bu durağanlık tehlikeli. Onun içinde bilmeye değer gerçek bir şeyler olduğunu keşfetmek benim için daha da tehlikeli olacak. Güverteye çıktığımızda Allen'a Nashville'den ayrılacağımı söylemiştim, bu yüzden bu tuzağın sebebinin beni burada tutma çabası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama kızı aracılığıyla mı?

Hayatta olmaz.

Öncelikle, Allen ailesine karşı çok korumacıdır. Onun güvenini kazandığımdan emin olsam da, benim için asla bu kadar ileri gitmez. Beni ona uygun gördüğü fikri göğsümü sıkarken aynı zamanda

acı veren bir huzursuzluk çöküyor. Dakikalar içinde ikinci kez kulübenin kapısına bakıyorum ve ona iyi geceler dileyip kapıdan geçmeye kendimi zorluyorum.

"Ee, sigara içecek misin, içmeyecek misin?" Tereddüt ettiğimi hissederek soruyor.

"Ya da ne," diyorum, dumanını savurmadan önce özenle eve bakıyorum. "Neden burada yapıyorsun?" diye soruyorum. "Babanın kokusunu alacağı kesin. Bu boktan bir isyan girişimi mi?"

"Acınacak bir durum olurdu ama hakkımda verdiğiniz karara rağmen Ruby ve Allen'a çok fazla bok vermedim. Lisedeyken bile."

"Beş dakika önce mi demek istiyorsun?"

"Yirmi yaşındasın," dedi, "bu sana kıdem kazandırmaz."

Sırıtiyorum. "Kim söyledi sana?"

"Daha yeni yaptın. Ama daha yaşlı görünebilirsin."

"Nedenmiş o?" Karşılıklı konuşmalarımız arasında sürekli esrar teklif ettiğinde soruyorum ve her teklifi elimle geri çeviriyorum.

"Olgunluğun," diyor tereddüt etmeden. "İçimden bir ses senin diğer erkekler gibi bir şeylerden zevk almadığını söylüyor."

"Belki de yanıliyorsun."

"sanmıyorum Thatcher," gerçek adımı tahmin etti.

Ki bundan nefret ediyorum.

"Kolay tahmin," diye kestirip atıyorum.

"Beni yanlış anlamayın, nasıl iyi vakit geçirileceğini bilmiyor değilim," diyor parmağını diline dokundurarak, "ama Whitney onlara çok daha fazla bok verdi. Bence gelecekte fiçı standları yapan kişi o olacak. Tabii henüz yapmadıysa."

"Evet," diye kıkırdıyorum, "bunu görebiliyorum. Ondan hoşlanıyorum."

"Daha on yedi yaşında," diye homurdanıyor, ekleminin kalan kısmını parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

"Farkındayım ve o harika bir çocuk. İyi anlaşıyoruz. Ben de Brenden'le iyi anlaşıyorum."

"Ailemi bu kadar iyi tanıman çok garip. Bu kadar sık buradayken bu geceye kadar yollarımızın kesişmemiş olması da garip."

"Sanırım bu gece neden burada olduğumu biliyorsun."

"Biliyor muydun?" diye soruyor, bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Hayır, yoksa geçerdim ve onlar da bunu biliyor."

"Yüzünü sertçe avuçlayayım mı?" Kız tersliyor. "Yoksa senin cazibe anlayışın bu mu?"

"Oof, alınmak istememiştim," demekten kendimi alamıyorum ama onun küçük ısırığına sırtıyorum, "ama bir kızın ailesi tarafından tuzağa düşürülmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Neden benim için uygun olduğunu merak ediyorum."

Ona doğru yaklaşıyorum, o da geri adım atıyor, ben onu kulübenin duvarına yaslarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ağzın iyi laf yapıyor" diye takılıyorum, bana bakarken gözleri aramızdaki mesafeyi kapatmam için haykırıyor.

"Hiçbir fikrin yok. Ama lütfen bir erkek dudaklarıma iltifat ettiğinde uysallaşacağımı ve hoşnut olacağımı düşünme. Ya da başka bir şey."

"Sanırım senin hakkında bunu zaten biliyorum."

"hakkında çok fazla düşünüyor gibiyiz," diye .

"Kendini övme, Serena. Ben de senin yüzde doksan dokuz baş belası, yüzde bir güneş ışığı olduğunu düşünüyorum."

"Hiç hoş değil, ben en az yüzde iki güneş ışığıyım."

Başının yanındaki duvarı avuçluyorum ve daha önce olduğumuz kadar yakın olmak için eğiliyorum. Bu kez o uzanıyor, enseme avuçluyor ve orada bırakıyor. Beklentiyle bana bakarken dudakları parlıyor.

"O dudakları benim için parlatıyor musun?"

"Eve gelmeden önce senin için giymedim, işte cevabın."

"Yalancı," diye saçmalıyorum, pencereye doğru bakıyorum, tırnaklarını hafifçe ama baştan çıkarıcı bir şekilde enseme gezdirirken gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. Kahretsin, çok cesur ve o gülünç dudakları dilimle ayırmayı düşünürken bile sertleşiyorum. Ona dönerek gözlerindeki merakı ölçüyorum. "Tuzak olsun ya da olmasın, bu durumdan hoşlanmayacaklarına eminim."

"Her neyse," diye iç geçiriyor ve elini boynumdan çekiyor. "Cidden, Thatch, bu kadar mı korktun?"

"Ailenizden korkmuyorum Serena, ama bana iyi davrandılar ve bunu bozmak istemiyorum."

"Nasıl sıçayım?"

"Nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun. Cahil numarası yapma."

"Gerçekten bilmiyorum," diye alay ediyor masumca. Bir anda eklemi tutan bileğini kavırıyor ve arkasındaki duvara bastırıyorum. Gözleri parlıyor ve ateşleniyor, mükemmel dudaklarında bir sırıtma belirirken beni teşvik ediyor.

"Evet, öyle."

" de söyle, Handy Man."

"Ateşle oynamayı seviyorsun ama farklı türde ateşler var. Bana ne tür bir ateşle oynadığını anlayamayacak kadar zeki bir kız gibi geliyorsun ve ikimiz de burada olmamam gerektiğini biliyoruz." Tekrar davet edilmeyeceğim fikrinden rahatsız olduğumu belirttim.

Nashville'den siktir olup gitmeme birkaç yüz dolar kalmışken, Collins'lerin evi gerçekten de tek sığınağım. Gerçi benim geleceğim buradaki her şeyi ve herkesi arkamda bırakmaktan ibaret. Geleceğimdiki insanlara sadece nereden geldiğime dair tek cümlelik bir özet sunup, geçmişimi bir daha açılmamak üzere gömmek. Tüm anılarım ve şehir, aynı ismi paylaştığım insanlar tarafından lekелendi.

"Burada okula gittin mi?" O soruyor. "Bir süre, evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı," diye sorulduğunda esrarı tekrar inkar ettim. "Bir zamanlar burada okula gittim ve sonra bıraktım."

"Tanrım, kırılması zor bir kabuksun."

"Pek sayılmaz. Sadece senin sorgulama tarzını pek sevmiyorum."

Bir anda neredeyse bana doğru bastırdı. "Peki o zaman, sessiz olalım."

"Vay canına," diye fısıldıyorum, gözlerindeki donuk bakışla biraz kayboluyorum. "Çok güzelsin, gerçekten, ama bu doğru değil."

"Ve o kadar da ciddi değil, Thatch. Sadece eğleniyoruz."

"Eğlenceli," onu biraz daha sıkıştırırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Neyi ciddiye alıyorsun?"

Bana bakarken göğsü kabarıyor. "Bilmiyorum. Okul. Sağlığım ve ailemle uğraşan herkes."

"Nihayet elle tutulur bir konuşma yapabildik," diyorum ve cigarayı parmaklarının arasından kapıp botumla ezerek dışarı atarken aramızdaki mesafeyi çok az tutuyorum. Sadece birkaç santim uzakta olduğunu hissetmek bile parazitini bir kısmını yakalamaya yetiyor. "Şimdi Ruby ve Allen'ın çocuğu gibi konuşuyorsun. Bunun için kalacağım."

"Aileme olan hayranlığın nedir?"

"Ne kadar iyi durumda olduğun hakkında hiçbir fikrin yok,

Serena." "Ne kadar iyiyim?"

"Güzel ve zekisin, dünya parmaklarının ucunda ve inanılmaz bir ailen var. Anladığım kadarıyla ihtiyacın olan her şeye sahipsin."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya sen?"

"Sevmeye başladığım bir şey var," diyorum ona dürüstçe. "Ve bana bu konuda çok şey öğreten bir adam."

"Babam," diye bitiriyor.

"Bunu mahvetmek istemediğimi anlamak çok mu zor? Çünkü gerçek şu ki, buralarda bana öğretmek için zaman ayıracak çok fazla insan yok."

Daha da alçalıyorum ve karşılık olarak gözleri doğrudan bana doğru bir yol aydınlatmaya başlıyor. Beynim sürekli olarak uzaklaşmamı isterken vücudumdaki her hücre bu gece ikinci, üçüncü, lanet olası dördüncü kez ateşleniyor. Çıkışıma çok yaklaştım. Birkaç hafta. O bir komplikasyon olabilir, ya da belki de sadece bunu yapmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcıdır.

Hayır, siktir et. Allen daha iyisini hak ediyor, o da öyle. Ben o adam olmayacağım. "Thatch," diye mırıldanıyor, ben başlarken bakışlarımı tutuyor, lanet

onun için acıyor. "Bunun senin için önemli olduğunu söyleyebilirim ve söz veriyorum seni duyuyorum." "Ah, demek dinliyor," diye fısıldıyorum, "anlıyor."

"Sanırım istiyorum," diye öyle içten fısıldıyor ki nabzım atıyor. Hay sikeyim.

Gözlerimi kapatmamak için elimden geleni yapıyorum, cazibesi çok fazla geliyor. Sesi hırıltılı, yatıştırıcı bir karışım. Dilinde hafif bir güneyli tınısı var, bu da elimi uzatıp ipeksi sarı saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasında gezdirirken beni ateşliyor. O anda, onu lekelediğimi hissediyorum ve vazgeçiyorum. Bu batma hissiyle çıkışıma gerçekleştirmeye karar veriyorum. Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildiğimde gözlerindeki pus beni uyarıyor. Sadece birazcık. Ama sağduyum galip geliyor ve geri çekilip kendimi kapıya doğru başarıyla yönlendirmeden önce son bir kez hızlıca "iyi geceler" diye fısıldıyorum.

Benim aptallığım, cahilliğim ve diğer her şeyden habersizliğim yüzünden o beni çağırdığında bir cevap kırptıyorum.

"Yarın gece aynı saatte mi?"

"Belki."

Kulübeye yaklaşırken ışıkların çoktan yanmış olduğunu fark ediyorum ve Eli'nin ailemize katılmasına şükrediyorum. Allen'in da onayıyla, Whitney'e evlenme teklifinin bir parçası olarak dağı aydınlatıldığında onu yıllık zimba tabancası görevinden kurtardı. Onlar ıslıl ıslıl parlarken güneş istikrarlı bir şekilde batıyor, bizi araba yoluna ve uçuşunun kenarına tünemiş A-frame kulübeye doğru yönlendiriyor.

Yetmişli yılların sonunda inşa edilen ev, bir kalıntı olmaktan uzak ve son derece pastoral. Tavandan tabana geniş pencereleri ve evin tamamını ısıtacak kadar büyük bir ateşe ev sahipliği yapabilen bir kat yüksekliğindeki taş ocağı ile iç mekanı da daha az mükemmel değil. Ruby'nin klasik, hiçbir engel tanımayan dekorunu da ekleyince, kulübe tam da tatil yapmak isteyeceğiniz türden bir yer gibi görünüyor ve *hissettiriyor*. Özellikle de bu tatili. Dağın tepesine tünemiş eve bakarken, Noel için buraya gelmenin son yıllarda yeni bir gelenek haline geldiğine şükrediyorum. Evin asıl sahipleri Büyükanne P ve Büyükbaba Joe vefat ettiğinden beri Ruby onların anısını yaşatmaya kararlı. Hepimiz öyleyiz. Onları tanıyacak kadar şanslı olduğum ve ailenin geri kalanıyla birlikte kayıplarının yasını tuttuğum için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Kamyonetimi park ederken, her zamanki kapüşonlu tişörtü ve taytını giymiş olan Serena'ya bakıyorum. Her zamanki gibi dağınık topuz yaptığı saçlarıyla ortama bakıyor. Ama dikkatimi çeken boynu, daha doğrusu kulağının hemen altındaki taze ama silik iz oluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulübenin üzerinden.

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri duygusallıkla parlıyor, dudakları aralanıyor. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Gracie'nin ağzını tıkamasına ve Peyton'ın annesini öpmeyi bırakmasını söylemesine aldırmadan ona doğru eğilip kısa bir öpücük veriyorum. Serena dudaklarımızı aynı hizaya getirmek için boynumu çekerek beni şaşırtıyor ve eğilmeden önce onlara inat uzatıp sadece benim için fısıldıyor.

"Sür ya da öl, sikmek yok, bir hevesle seviş, Thatch ve Serena evde."

"Benim lanet kızım," diyerek ona yarım bir sırtış atıyorum ve zihinsel olarak kollarımı sıvıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Başını sallıyor. "Ben bavullarımızı alayım."

Peyton kemerini çözerken ve Gracie bacaklarını uzatarak dışarı atlarken ben de zıplayarak cipin kapısını açıyorum. Kamyonetimin kasasından Serena'yı ve bavullarımı alıp, ön kapıya çıkan iki basamaklı kısa merdivenleri tırmanmaya başlayan Gracie'nin arkasından sesleniyorum. "Gracie, bavulunu almayı unuttun."

Gracie ikinci katın hemen önünde durdu ve bana döndü. "Ne?"

"Bavulunuz. Paketlediğin tüm gardırobu, makyaj malzemelerini ve diş fırçasını isteyeceğini varsayıyorum."

"Evet, o zaman konuyu aç," diye talep ediyor.

"Evet, sanırım pas geçeceğim." Peyton'a baktım. "Sen de."

"Baba, bavulumu taşıyamam! Çok ağır!"

"Hmm, senin sorunun gibi görünüyor," diyerek Serena'nın yanından geçiyorum -ki Serena'nın da gözleri hafifçe açılıyor- ve çenemi hızlıca sallayarak söyleyebileceği tüm sözleri kesiyorum. Serena başını sallıyor ve sesini yükselterek beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor.

"Thatch, yardıma ihtiyacın var mı? Benimkini seve seve taşıyım." Serena örnek olmayı teklif ediyor. Kuralları kendimiz koymaya karar verdik.

"Hayır bebeğim, böyle iyiyim ama sorduğun için teşekkürler."

"Baba, bizi burada bırakamazsın. Kendi bavullarımızı yukarı çıkaramayız!"

Durup Serena'nın çantasını yere bıraktım ve fırtına kapısını avuçladım. "Sanırım annen sana tek bir çanta ve sadece ihtiyacın olan şeyleri almanı söylemişti."

"Oyuncaklarıma ihtiyacım var!" Peyton havlıyor. "Hepsini paketlemedim."

"Annen senin için bir şeyler hazırladı, sen de hepsini atıp oyuncaklarını topladın."

"Onlara ihtiyacım var!"

"O zaman sanırım onları içeri taşıyabilirsin. *Teker teker.*" "Benim de kıyafetlerime ihtiyacım var!" Gracie itiraz ediyor.

"O zaman içeri getir," diye karşılık veriyorum kuru bir şekilde. "Ben senin komin değilim."

"Bu saçmalık!" Ön kapıdan içeri girip hafifçe geri çekildiğimde Gracie ikisinin de verandanın dibinde durmuş bir tepki beklediklerini görüyor.

"Gracie, söylememe gerek var mı?"

"Bir hediye daha kaybettiğime eminim," diye alay ediyor, "umurumda değil."

"Güzel, o zaman ben de umursamayacağım. Çantalarınızı yukarı getirdiğinizde, kamyonetimin zeminine attığınız tüm çöpleri alın. Odalarınıza istediğiniz kadar çöp atabilirsiniz ama orası benim. Ya temizlersiniz ya da eve kendiniz dönersiniz."

"Buzlu merdivenlerden kendi bavullarımızı çıkarmamızı ve kamyonetinizi temizlememizi mi istiyorsunuz?"

"Mep," diye tükürüyorum, Serena yanımda kılınırken temiz basamaklardaki tuzu görüyorum.

"Bu saçmalık!" Peyton papağan gibi konuşuyor.

"Oof, Rudolph'un getirmesi için dört hediye kaldı. Kısa bir Noel olacak," diyorum eve girmeden önce Serena'ya. Karımı ve bavullarımızı içeri çekerek Gracie'nin çığlık atan suratına kapıyı çarpıyorum. Döndüğümde, çelenklerle boğulmuş, yoğun ışıklı merdivenin hemen yanında duran kayınvalidemin bilmiş sırtışıyla karşılaşıyorum. Onun selamını duyduğuma çok sevindim.

"Büyük hesaplaşmanın ne zaman olacağını merak ediyordum," diye iç geçiriyor.

Serena konuşmak için ağzını açtı ama ben öne çıktım. "İşte burada Ruby ve dürüst olmak gerekirse, eğer çok fazla gelirse onları eve götürürüz."

"Hayır, hayır," diyor ve beni kucaklamak için yanıma geliyor. "Ben seninleyim, Thatch." Serena'ya döndü. "İkinizin de yanındayım. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Serena rahat bir nefes alır ve doğruca annesinin açık kollarına yürür.

"Her şeyi berbat ettik anne. Nerede yanlış yaptık bilmiyorum."

"Hayır bebeğim, daha fazla devam etmesine izin verersen her şeyi berbat etmiş olursun. Çok zor bir hafta olacak ama baban ve ben arkadayız. Söz veriyorum."

"Noel'i mahvedecekler," diye fısıldıyor Serena kederle.

"Oh, tatlım, onlara izin vermeyeceğiz. Benim de kendime göre birkaç numaram var," diye teminat veriyor Ruby.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Serena, kayınvalidemi yanağından öperken, yüz ifademi okuyarak eşimi teselli ediyor.

"Yerçekimi," diye fısıldıyor Ruby, Serena'yı serbest bırakarak. "Yerçekimi," diye karşılık veriyorum onu kendime çekmeden önce.

CHAPTER SEVEN

"On bir gün," diye uyarıyor Joshua telefonda. "Dalga ge miyorum, Thatch."

"Anlıyorum," diyorum, Allen'ı alıştırma a  alı an Ruby'ye bakarken. Son birkaç dakikasını, ağacı akla gelebilecek her açıdan döndürmesini sağlayarak geçirdi ve Ruby bir metre öteden ağacın yerleşimini inceledi.

Aralarındaki boyut farkı neredeyse gülünçtür, çünkü kocasına onu c cele tirmiyormu  gibi emirler ya dırmaktadır. Ruby'nin boyu en fazla bir ya da iki metre olabilir. Yine de tek başına varlığı, devasa ağacın kıvrımları arasında ba ının yan tarafına gizlice bakan Allen'ın üzerinde yükseliyor. Ağacı 'biraz daha sa a' döndürürken sabrı gözle görülür şekilde azalıyor ve yüzünde 'bana yardım et' ifadesi ile bana bakıyor. Joshua tehditlerini sıralarken ona güven verici bir sırıtı  atmayı ba arıyorum. Mutfakta ayakta dururken, sabit telefonlarının sarmal kablosunu i aret imin etrafında d nd r yorum, morarırken kan hızla artıyor. Ruby-Allen  ovunu izlerken telefonda azarlandı ım için içimdeki sıkışma hissiyle e le iyor.

"Seni duydum," diyorum vurgulu bir şekilde, diğer parmaklarıma bakarak. Çoğu kesik ya da nasırlı. Hepsi de telefondaki pisli i mesafesini koruyacak kadar doyurmak için canla ba la çalıştı. O saniyeler içinde,

Ruby ve Allen'i kısıkanıyorum - dinamiklerini, hayatlarını, mevcut ikilemelerini ve günlük sorunlarını. Bunların hepsini bir nanosaniye içinde kendiminkilerle takas edebilirim.

"olsa iyi olur," diye Joshua. "Sana yeterince zaman kazandırdım."

"Orada olacağım, tamam mı? çalışıyorum. Her şey aynı. Hiçbir şey değişmedi. Değişirse sana haber veririm," diyorum Allen'in ağacı beşinci kez çevirmesini izlerken.

"Şunu açıkça söyleyeyim, sana gelmemi istemiyorsun," diye tehdit ediyor.

Telefonu kapatmadan önce "Biz kristaliz ve gerek kalmayacak," diye teminat veriyorum. Siktiğimin siki.

Gözlerimi kapatma dürtüsüne direnerek, elimden geldiğince ona yardım etmeye karar verdiğimde Allen bana yalvaran bir bakış daha fırlatıyor.

"Tam orada, Allen. Benim durduğum yerden, mükemmel. Boşluk yok."

Ruby bana bakıyor ve Allen'a kararlı bir şekilde başını sallamadan önce biraz daha geri çekiliyor. "İşe yarar," diyor, "teşekkürler, Thatch."

"Sorun değil," diyorum, Allen 'lanet şeyi içeri sürükleyen' ben olmadığım için homurdanırken. Bir saniye sonra Allen, oturma odalarını dolduran sınırsız Noel dekoru kutularına dikkatle bakıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, Brenden ön kapıdan içeri giriyor, konuşurken gözleri devasa ladin çamına odaklanıyor.

Allen ona ölümcül bir bakış fırlatırken, "Eğri büğrü, biraz fazla sağa yatmış anne," diye rapor veriyor.

"Öyle mi?" Allen sırttan genç oğlu için parmağını boğazında gezdirirken Ruby başını öne eğiyor. Üç Collins kardeşin ikincisi olan Brenden, kız kardeşlerinden daha az açık sözlü değil. Aslında, kız kardeşlerinin kolektif açık sözlülüğünün onu biraz daha cesur yaptığından şüpheleniyorum. Bunun kanıtı, babasının daha da sinirlenmiş hali karşısında gözlerindeki tatmin olmuş bakış. Bana bilmiş bir selam verdiğinde kıkırdamadan edemiyorum, o yatak odasına doğru yürümeden önce ben de çenemi kaldırıyorum.

Joshua'yla daha fazla konuşmak için yaptığım telefon görüşmesinin etkisiyle arka kapıdan sıvışıyorum. Ruby'yle komik bir şekilde tartışmaya başlamadan önce Allen'in "Tanrım, şimdi ne olacak?" demesini kaçırmadım. İçimde gergin bir enerji uçuşurken, telefon görüşmesine cesaret etmeye karar vermeden önce güvertede kurduğum ahşap işleme istasyonuna geri dönüyorum. Sinirlerimi ateşlemekte asla başarısız olmayan bir çağrı. Joshua'nın tipik, gereksiz ve abartılı maskaralıkları stresimi daha da arttırıyor.

Pislik.

Ama her zamanki gibi onun merhametine kalmış durumdayım ve rolümü oynamaktan başka seçeneğim yok. Kaldığım yerden devam ederek ahşabı masa testeresinin karşısına yerleştiriyorum. Allen ve ben güverteyi bitirdikten sonra ahşap işleriyle uğraşmaya başladım. Son takıntım, daha süslü ve karmaşık kenarlar oluşturmak için eğim ve pah kesimlerini . Başladıktan kısa bir süre sonra, ellerimin işleyişinde mutluluk içinde kayboluyorum. Ancak bir şekilde onun yaklaştığını hissettiğimde konsantrasyonum dağılıyor ve botlarının sesi güvertede duyuluyor.

"Beni ektin, Handy Man."

"Bir işim çıktı," diyorum gözlerimi indirerek. "Numaranı almadım."

"O zaman bana cep telefonunu ver. Ben ," diye teklif ediyor

Serena. "Şu anda onlardan bir tane yok."

"Telefonun yok mu?"

"Bugün değil," diye karşı çıkıyorum, gözlerimi aşağı indirirken utanç tehdit ediyor.

"Tamam, Tanrım, ne kadar belirsiz?"

"Her zaman belirsiz," onu içeri almak için dönüyorum ve hemen pişman oluyorum. Muhteşem saçları şık bir atkuyruğuyla geriye taranmış, hemen yumruğuma sardığını hayal ediyorum. En son giydiği dar kesim kazağı parlak beyaz. Derin kepçe yakası ağız sulandıran göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor. Bugün beni incitmek için giyinmiş. Şüphelerim ancak dudaklarını memnuniyetle doğruluyor. Dün gece gelmediğime pişman etmek için bir taktik olduğuna şüphe yok. Taktiği işe yarıyor çünkü şu anda gözlerimi ayıramıyorum.

O zaman fark ediyorum ki bir kadınlara duyduğum çekim var, bir de Serena Collins'e duyduğum çekim var ve bunlar aynı şey değil. Saniyeler geçtikçe bu gerçek daha da belirginleşiyor çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, olmamam gereken şeyi hayal etmekten kendimi alamıyorum. Özellikle de ağzının sikimin etrafındaki gerginliğini ya da ben içine girerken birbirimize bakışımızı. Şu andan itibaren, ona ilk kez girerken dudaklarının bir kısmını hayal etmeyi bırakamıyorum. Canını acıtmayı ve böylece asla unutmamasını sağlamayı ya da beni. Sonrasında o kadar güzel olacak ki, haftalarca ya da aylarca tekrarını çağırarak. Onun görüntüsünde kaybolurken, avuç içi büyüklüğündeki göğüslerinin benim izlerimle kaplandığında nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Allen'ın kızı, pislik!

"Sadece bir cigaramın kalmış olması çok kötü," diye niyetini belli ediyor.
Çeviri: Son şansın, Thatch.

"Gerçekten utanç verici," diye karşı çıkıyorum, gözlerimi onun sırttan ağzına ve kasıtlı olarak parlatılmamış dudaklarına dikiyorum. Zihnimde oluşan düzinelerce fanteziyi gerçekleştirme dürtüsüyle savaşıırken, ancak Allen'ı selamladığında sersemliğimden tamamen kurtuluyorum. Üzerinde çalıştığım tahtaya kalemle bir çizgi çiziyormuş gibi yaparak, botlarının güvertede çıkardığı sesle gözlerimi kaçırtıyorum.

"Selam baba," diye selamlıyor Serena onu, ses tonu sakarın. "Burası gerçekten çok güzel görünüyor."

Bir saçmalık çağrısıyla, meraklı bakışlarını ve eşlik eden sırıtışını yakalıyorum, tam da "bu gece mi?" diye soran bir kaşını çevirirken. Ona çenemi hafifçe eğdiğimde, bana ruhumu yakalayan bir gülümseme fırlatıyor. Tatmin olmuş bir şekilde Allen'ı kucaklamak için kendine çekiyor.

"Siz ikiniz burada gerçekten çok iyi iş çıkardınız," diyor, iltifatında samimi görünüyor. "Ciddiyim. Bu güverte çok güzel."

Gururum kabarak, bakışlarımı Allen'la birlikte her bir tahtayı çakmadan önce dikkatle planladığımız yıpranmış ahşap desenine çeviriyorum. Allen ona teşekkür ederken kendi gözleri de devasa güvertede takdirle geziniyor. Dikkatli planlamamız ahşabı evin doğal bir uzantısı haline getirdi. Bu eklenti, mahallenin ötesindeki tepelere doğru uzanan manzarayı daha da güçlendiriyor. Deneyimsizliğim nedeniyle bitirmemiz aylar sürse de Allen sabırla ve özenle her adımda beni eğitti.

Allen'ın bana marangozluk hakkında çok şey öğrettiğini söylediğimde Serena'yı kandırmıyordum. Bunu yaparken, beni dikkatimi dağıtmanın ve kişisel sorunlarımın üstesinden gelmeme yardımcı olmanın bir yolundan çok daha fazlasıyla tanıştırdı. Ayrıca bana çok uzun bir tünelin sonundaki olası bir ışığı da gösterdi. Elimden geldiğince takip etmeye niyetli olduğum bir yol.

Ama her şeyin bir sırası var, o da benim yakında çıkacağım. Gerçi, koyu renk kot pantolon ve parlak beyaz bir kazak giymiş olan kız beni daha az endişelendiriyor - dün gece barakaya bilerek gitmememin nedeni de bu. İronik bir şekilde, şimdi de bu gece onunla kapanış penceremi kaçırmamaya karar vermemin nedeni.

Bir ya da iki hafta içinde özgürlüğümü kazanmış olacağım, bu da beni rahatlatacak. Ama bu özgürlüğü kazanmak Ruby, Allen, Serena ve Collins ailesinin geri kalanını geride bırakmak anlamına geliyor. Beni kabul eden ve hayatımın boktan gösterisinden koruyan bir aile. Onların benim hayatımı doldurması fikri

Gözleri profilimde ağırlaşırken arkadan bakış beni derime batırıyor. Allen işimi kontrol etmeden önce beni sıcak bir şekilde selamlıyor, cesaret dolu. Kendime engel olamayarak, az önce göğsümün pompalanmasına neden olan kızı takip ediyorum ve evin arka kapısından geçerken günahkâr dudaklarının tatlı kalkışını yakalıyorum. Kapıyı kapatırken camın ardından göz göze geliyoruz.

Bu kısa alışveriş sırasında varlığımın her zerresi onu ilk gördüğüm andaki aynı mesajla aydınlandı.

Sikeyim.

"İlk ben seçmek istiyorum!" Ruby mutfaktan Frosty'nin şapkasıyla çıkarken Peyton talep ediyor. Yıllık gizemli Rudolph çekilişi için kullandığımız şapka. Hepimizin şapkadan bir isim seçerek yirmi dolar ya da altında bir hediye almamızı sağlayan bir gelenek. Collins'lerin çocukları evlenip çoğalmaya başladığından beri kurallar değişmedi. Bu gelenek, her yetişkinin en az bir hediye açmasını sağlarken bütçeyi makul tutarak her ailenin Noel fonunun büyük kısmını çocuklara harcamasını sağlamaya yönelik bir çabadır. İşin püf noktası ise her bir hediyenin, hediye aldığınız kişiyi ne kadar iyi tanıdığınızı göstermesi. Gizemli ve son derece bilinçaltı hediye verme konusunda usta olan Ruby'nin bu konudaki becerisine şu anda sadece yeni kayınbiraderim Eli erişebiliyor.

Yine de, hayatımın yarısından biraz daha uzun bir süredir bu aileyi tanıdığım ve bir parçası olduğum için, yıllar boyunca gizemli Rudolph konusunda yeterince başarılı oldum. Joshua ile yaptığım o görüşmeyi yeniden yaşadıktan sonra dudaklarımın kıvrılmasına neden olan da bu düşünce. Şu anki sorunlarım o zamanlar gıpta ettiğim sorunlara benziyor. Son zamanlarda her şey ne kadar boktan olsa da, en azından bir umut ışığım var.

"Bu sırtıma da neyin nesi?" Eli kahvaltı masasında yan yana oturduğumuz yerde beni dürterek soruyor.

Döndüğümde, kısa bir süre önce, on yedi yıllık bir aradan sonra Whitney'nin Noel geçmişinin hayaleti olarak ortaya çıkan Whitney'nin kocasının buz mavisi gözleriyle karşılaşıyorum. Eskiden üniversite aşkı olan Eli, sekiz aylık ciddi bir flörtün ardından Whitney'nin kalbini aniden kırmıştı. Uzun yıllar sonra ve tesadüfi bir şekilde Eli, Brenden ile birlikte çalışma fırsatı buldu. Kısa bir süre sonra, Brenden'a eşlik ederek şansını denedi.

Whitney'i geri kazanmayı başarmadan önce gecikmiş bir özrü iletmek için Noel'de burada kulübede. Serena ile iletişimimizin çıkmaza girdiği yıldır, ki bu bir nimet olarak ortaya çıktı. Brenden ve eşi Erin'in o dönemde kendi sorunları vardı. O yıl Brenden'in kör hırsları ailesini Nashville'den Charlotte'a taşıyarak Networth Inc. adlı şirketini kurmasına neden oldu. Brenden onu geri getirdiğinde aralarındaki sorun çözülmüştü. Ancak Noel'de onun mutsuz olduğunu ve iş girişimini desteklemek için bunu sakladığını öğrendikten *sonra*.

Hepimiz için güzel bir Noel oldu. Umarım bu yıl da en azından kararlılık anlamında aynısını yapabiliriz.

Brenden, kalçasında en küçük oğlu Jameson'la içeri girerken, "Thatch'ın bununla evlendikten sonra gülümsemesi bile bir mucize," diye mırıldanıyor. Brenden'in iki büyük oğlu Wyatt ve Conner da, hepimizi sıcak bir gülümseme ve hazır kucaklamalarla karşılayan Erin gibi arkadan geliyor. Hepimiz Nashville'de ikamet etmemize rağmen, Brenden ve ekibi Triple Falls'a özellikle dün gece geç saatlerde geldi ve onları karşılamak için sadece Eli ve Whitney'i uyanık bıraktı.

"Hey adamım," diyorum, Brenden'a kanka sarılması yapmak için ayağa kalkıyorum, tam o sırada Brenden parmaklarını karımın kafa derisinde ve alnında gezdirip ona domuz burnu yapıyor. Serena onu kucaklamak için ayağa kalkmadan önce elini iterken masadakiler hep birlikte gülüyor.

"Sen tam bir pisliksin," diye selamlıyor Serena onu şiddetle kucaklayarak. Whitney karımın diğer kişisi olsa da, aşırı alaycı, son derece kendini beğenmiş küçük kardeşine karşı fazlasıyla gizli bir zaafı var.

Karışık selamlaşmalar başladığında sohbet patlıyor ve Allen kargaşadan kaçınmak için işitme cihazlarını, yani 'kulaklarını' çıkardığında kıkırdamama engel olamıyorum. Bir an sonra oğlum ona bunu söylediğinde eğlencem kısa sürdü.

"Büyükanne, büyükbabam kulaklarını kopardı!" Peyton haykırıyor.

Allen, yaptıklarını savunurken Peyton'a ters ters bakıyor. "Burası çok gürültülü, neden acaba?"

Ruby onu azarlarken Peyton şaşkınlıkla ona bakar. "Gevezeliği kimse sevmez, torun."

"Ama büyükanne," diye itiraz ediyor Peyton, "ona hep kulaklarını tıkamasını söylüyorsun!"

"Bu doğru. *Büyükbabama ben söylerim*," diyerek kendini işaret ediyor. "Sana değil. Çocukların yetişkinlere ne yapmaları gerektiğini söylemeye hakları yok."

Yakala onu, Grammy!

"Ben babama *her zaman* ne yapması gerektiğini söylüyorum ve o da yapıyor, değil mi baba?" Peyton karşı çıkıyor, sırtışımı çalıyor ve bu konuşmasıyla beni kaltağı haline getiriyor. Boynum ısınıyor, etrafımızdaki tüm yetişkinlerin bakışları altında eğilip kendimi hatırlıyorum ve cevabımı söylerken Peyton'a ters ters bakıyorum.

"Dün bana emrettiğinde radyoyu Wigglesa mı çevirdim?" "Hayır," diye yanıtlar Peyton hemen, ama küçümseyerek.

"Bavulunu aldım mı?"

"Hayır."

"Dün gece bana emrettiğinde sana kitap okudum mu?" "Hayır ve bu hiç hoş değildi!"

Ben sözümü bitirirken etrafımızdaki kafalar bir ileri bir geri sallanıyor. "Yani, evet, babam artık senin dediklerini yapmıyor çünkü sen iyi biri değilsin."

Serena endişeyle konuşmadan önce meraklı gözler benimle Serena arasında gidip . "Thatch ve benim, gizemli Rudolph için alışverişe çıkmadan önce *tüm yetişkinlerle* acil bir toplantı yapmamız gerekiyor."

Gracie hemen kendine geliyor, gözleri öfkeyle Serena ve benim aramda gidip geliyor, ki ben bunu bir kazanç olarak görüyorum.

"Buraya daha yeni geldik," diye Brenden. "Şimdiden yangın mı çıktı?"

"Merak etme, kardeşim. *Yetişkinler* dedim," diyor Serena kuru bir sesle, "böylece diğer sümük toplayıcılarla birlikte boyayabilirsin."

"Harika. , buraya uçuş nasıldı kardeşim?" Brenden karşı çıkıyor. Serena kaşlarını çatıyor. "Arabayla geldiğimizi biliyorsun."

"Ah, demek sonunda süpürgeye çok ihtiyaç duyduğu molayı verdin. Muhtemelen sık uçan yolcu puanlarını kaybetmişsindir ama şimdiye kadar en az iki *milyon* mil yapmış olmalısın?"

"Çoktan harekete geçmiş olan Serena, elindeki ketçap şişesinin üstünü çevirip Brenden'in taze yumurtalarının üzerine boşaltırken Whitney kıkırdıyor. Yumurtayı masaya koyduğunda sarıdan eser kalmamıştı.

Brenden hemen ağzına bir çatal dolusu atıyor ve etrafından konuşuyor. "Doktor daha fazla sebze yemem gerektiğini söylüyor." Serena'ya göz kırpmıyor. "Göz kulak olduğun için teşekkürler, abla."

Serena, Erin'i kucaklamadan önce tatlı bir sesle, "Kakanı ye ve kendinden geç kardeşim," diyor. "Seni seviyorum. *Sadece seni.*"

"Ben de mi?" Conner soruyor, Brenden'in en büyüğü. Yeğenimiz çoğunlukla annesi kadar yumuşak dilli olsa da, son yıllarda daha katılımcı bir tavır sergiliyor.

Collins'in resmi aşk dili olan iğneleyici ping-pong son bir ya da iki yıldır.

Serena daha sonra Conner'a sarılıyor. Brenden'in ortanca çocuğu Wyatt'ı kucaklayarak, "Kesinlikle sen de, ve sen," diyor. Wyatt, Brenden ve Erin'in en küçük oğlu Jameson kadar sık konuşuyor, onun *yarı* yaşında ve hala bezli. Wyatt sadece kibarca dilsiz olmakla kalmıyor, aynı zamanda her zaman bir bebek GQ dolabından çıkmış gibi giyiniyor ve bunu tercih ediyor gibi görünüyor. Peyton annesinin cömert şefkatinden duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirdiğinde, Serena da bana katılarak yaşça en yakın olan çocuklarımızı yan yana getirdiğinde bunu anlıyorum.

"Ne oluyor? Anne, *bana* günaydın diye sarılmadın!"

Peyton 'Kalpleri Çalmak, Osurukları Patlatmak' tişörtünün üzerine ketçaplı yumurta döküp lekeyi boğulmuş parmaklarıyla daha da ovalayınca Erin'in çenesi düşüyor.

"Çünkü beni ısırdın," diyor Serena.

"O uzun zaman önceydi!" Peyton savunuyor.

"Peyton," diye uyarıyor Whitney. "Annemi ısırdın mı?"

"Evet," diyor bir gram bile pişmanlık duymadan. "Uzun zaman önceydi, Whit Teyze." Ses tonunda kirpiklerinin kırıştığını görebiliyorum.

"Günler önce," diyor Serena. "Günler önce."

Adam onu azarlarken Peyton'ın gözleri faltaşı gibi açılır. "Kimse hoşlanmaz, *Mo-may!*"

"Lanet olsun?" Eli yumuşak bir sesle, bir açıklama için bana bakarken yüz ifadesini delik deşik eden bir şaşkınlıkla konuşuyor ve ben de güncellememi fısıldıyorum.

"Evet, en sevdiğiniz yeğeniniz artık sosyopatik eğilimler gösteriyor. Ve bu buzdağının sadece görünen kısmı. Kemerini bağla kardeşim," diye uyarıyorum.

"Gerçekten mi?" Eli, Peyton'ın yumurtaya daha fazla yumurta atmasını dikkatle izleyerek soruyor.

onun ağzı. Eli'nin ortaya çıktığı yıl, aile ona Whitney kadar hızlı aşık oldu, ama oğlum bu kervana ilk katılan oldu. Peyton ve Eli o zamandan beri yakın ve yoğun bir bağ kurdular. Öyle ki Eli onu gözlemlerken gerçek bir baba endişesi hissedebiliyorum.

Son selamlaşmalar da yapıldıktan sonra odağımı bu sabah gülümseyen Whitney'e çeviriyorum. Hâlâ yeni evli olan Eli ve Whitney kırklı yaşlarına adım atmış durumdalar ve kendi çocukları yok. Bunun arkasındaki koşullar hayatın boktan elinin bir parçası ve şimdi her ikisi de aile toplantıları için yaşadığından, özellikle Whitney'in başka seçenekleri keşfetmemek için kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum. Aşırı dolu masaya bakıp gözüme çarptığında bu açıkça belli oluyor.

"Ne oluyor *yabancı*?" Anında benimle yüzleşti. Yıllar geçtikçe -ve en başından beri- Whitney ve ben çabucak kaynaştık ve zamanla en iyi arkadaş olduk. Öyle ki bazen birlikte takılır ve Noel alışverişini birlikte yapardık. Son bir yıldır bu buluşmalar seyrekleşti. Her ne kadar yeni kocasının benim yokluğumun acısını biraz olsun hafifleteceğini düşünsem de, şimdi gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

"Biliyorum, biliyorum, üzgünüm," Serena'nın yanımda beni dinlediğini hissedebiliyorum. "Çok yoğunduk."

"Hayır.." Whitney dikkatini Serena ve benim aramda gezdiriyor, "kesinlikle bir şeyler dönüyor, ama sanırım bunu toplantıda öğreneceğiz?" Başımı sallıyorum, Ruby masanın etrafında dönerken konuşmadan şimdiden korkuyorum.

Frosty'nin şapkası.

"Büyükanne, ilk ben seçmek istiyorum demiştim!" Peyton tüm masanın gürültüsünü bastırarak , sonra her şey sessizleşiyor ve Serena ile ben ilk kez yargılayıcı bir bakışla karşılaşıyoruz.

"Madem bu konuda yaramazlık yapıyorsunuz," Ruby araya girerek bizi kurtardı, "*en son* siz seçeceksiniz."

"Büyükanne! Bu hiç hoş değil!" Ben irkilirken Peyton çığlık atıyor. "Neden herkes bana iyi davranmıyor?"

"Çünkü yaramazlık yapıyorsun Peyton ve bunu sen de biliyorsun," diyor Ruby sakın bir sesle. Bir kalp atışı sonra oğlum yumruğunu masaya vuruyor, çatalını da sesini yükseltmek için eline alıyor. Wyatt da katılmaya başladığı anda, Brenden'in tek bir sözü ve sert bakışları onu durduruyor. Serena ve ben Wyatt'ın itaatkâr bir şekilde yumurtasından bir parça alıp bir yetişkin gibi çiğnedikten sonra peçetesiyle ağzını silmesini izliyoruz. Annesinden kibarca biraz daha meyve suyu isterken kazağı ve kolalı atleti parıldıyor. Serena ve ben bakışlarımızı tutarken kıskançlık güçlü bir yer ediniyor ve Noel dileğimi dile getiriyorum, "Bunu istiyorum."

Başını sallayarak, tüm yetişkinlerin gözleri merakla bize dönmeye başladığında yüklü bir nefes üflüyor. Oğlumuz sürekli kıcını gösterirken istediğimiz konuşmanın gizemi çoktan çözüldü.

Yirmi dakika geçmeden, şikâyetlerimizi ve neden bu adımları attığımızı sıralarken o yetişkinlerin her birinin çenesi gevşiyor.

"Yani, şu andan itibaren siz ikiniz Bebe'nin çocuklarısınız, öyle mi?" Whitney tereddüt etmeden söylüyor. Film terimlerini fiil olarak kullanması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Bebe'nin çocukları ne?" Serena soruyor.

Whitney kısa bir açıklama yaparak, "Bu bir film," diyor, sesi endişe dolu.

Brenden, "Bu her ebeveynin en kötü kabusu," diye belirtiyor. "Onların nesi var? Gracie masadan kalkmadan hemen önce Conner'a çenesini kapatmasını söyledi. Kimse Conner'a çenesini kapamamasını söyleyemez. Küçük cadı."

"Dikkat et," diye uyarıyor Ruby, Brenden sahte bir masumiyetle avuçlarını kaldırmadan önce.

"Sadece görüyorum diyorum. Geçen yıl böyle değildiler."

"Serena ve Thatch neredeyse evde kalıyordu," diyor Ruby. "Hiçbirimizin bunu istediğini sanmıyorum."

"Kendi adına konuş," diye şaka yapıyor Brenden yüzü acıyla buruşmadan bir saniye önce. "Oof, bebeğim, kahretsin, o dirseği geceleri mi keskinleştiriyorsun?" Erin az önce kaburgalarından çıkardığı dirseğini tehdit edercesine kaldırıyor. "Tabii ki öyle demek istemedim," diye devam ediyor Brenden. "Serena hariç."

"Biliyor musun, şaka yapıyorsun kardeşim," diye karşı çıkıyor Serena, sesi sulanarak, "ama bana çok benziyorsun. Aynı şeyleri söylüyorsun ve buna *özgüven* diyorsun," diye savunuyor Serena. "Aradaki fark benim konuşmam. Ve anlıyorum, *şirret olan* benim ve bu ailede süregelen bir şaka, ama bu saçmalık komik değil. Ben senin kız kardeşinim ve şu anda acı çekiyorum ve senden yardım istiyorum."

"Bebeğim," diyorum usulca ve Serena bana bakıyor, kardeşine duyduğu nefret ve suçluluk duygusu gözlerinden okunuyor. Bunların çoğu Gracie'nin davranışının kendi hatası olduğuna olan inancı. Söz almak için bana başıyla işaret ediyor, duyguları zaten tavan yapmış durumda. Onu anlıyorum çünkü Brenden'in çocukları davranışlarıyla örnek oluyorlar ve bu da ikimizi de daha kötü hissettiriyor.

"Şunu bir saniyeliğine kenara koyalım, tamam mı kardeşim?" Brenden'e söyledim.

Brenden rahatsızlığı ortaya çıkınca kaşlarını çatarak Serena'ya bakar. Duygusal konuşmalar yapacak biri değildir. Konuşma Erin'le ya da Erin hakkında olmadığı sürece, eğilimi bu tür konuşmalardan sonsuza dek kaçmaktır. Bu da geçmişte başını derde sokmuştu. Ama bu onun kişiliğinin bir parçası. Yine de odayı okuyor ve şükürler olsun ki ayağa kalkıyor. "Özür dilerim, kardeşim."

"Evet," diyor Serena onu elinin tersiyle iterek.

"Hayır, ciddiym Serena, özür dilerim," diye ısrar Brenden ve Serena onun ifadesindeki samimiyeti okuyarak başını sallıyor.

"Ben de kardeşim, sadece stresliyim ve Bebe'nin çocuklarının son zamanlarda bizimkilerden aşağı kalır yanı yok."

"Başımız belada," diye araya giriyorum. "Peyton *anaokulunda* öğretmenine ve sınıf arkadaşlarına terör estiriyor. ısıyor ve Gracie'nin en kötü taklidini yapıyor.

davranışlar. Günler önce, lanet olası tavan vantilatöründe sallanıyordu çünkü Gracie, Tik Tok saçmalıklarından ya da bugünlerde genç kızları büyüleyen şeylerden bahsederken onu oyalamak için vantilatörü asmasına yardım etti."

"Tanrım," diye fısıldıyor Eli, gözleri aramızda gidip geliyor. "Yapabilirdi-"

"Bu yüzden yepyeni evimizin yıkılması en önemsiz şeyimiz.

Whitney kız kardeşine doğru yaklaşırken Serena, "Endişelerim var," diye ekliyor. "Öyle bir noktaya geldik ki, bir olay olmadan tek bir gün bile geçiremiyoruz. Ve bu olayların *yılda bir kez* olması gerekiyor."

"En son?" Devam ediyorum. "Harçlığını kestikten sonra Gracie hırsızlıktan tutuklandı." Whitney'nin gözleri hemen benimkilere kayıyor, Ruby ve Allen'in dikkati de profilimde yoğunlaşırken ben bu itirafın acısını yutuyorum.

"Thatch," diye sesleniyor Whitney, kahverengi gözleri ciddi bir ifadeyle bana bakıyor, "bu senin suçun *değil*."

"Biliyorum ya da bir bakıma ," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde. "Ama yine de değil mi?"

Kısa bir sessizlik oluyor ve bu cehennem gibi bir şey. Yine de Whitney öne çıkıyor, beni teselli etmeye niyetli. "Thatch, bu *Gracie'nin verdiği* bir karardı," diyor beni savunmak için. "Biz de senin yanındayız." Acı çekmiş gibi görünen Eli'a bakıyor.

"Bu," diyorum, onu işaret ederek. "Peyton'a ne kadar yakın olduğunu biliyorum kardeşim ama bu iş ciddi. O-" Yutkunuyorum, hâlâ beni rahatsız eden görüntü hakkında konuşamıyorum. "Bize itaatsizlik ediyorlar ve durum tehlikeli bir hal alıyor. Gerçekten çok tehlikeli," diye aktarıyorum ciddi bir tonda. "Ya bir saat içinde buradan ayrılırız ve bunu anlayışla karşılarız çünkü bu sizin de tatiliniz-"

"Kıçım," diye konuşuyor Allen sonunda, aynı derecede rahatsız görünüyor. "Bunu birlikte yapacağız," diye ısrar ediyor kararlılıkla.

"Ya da kalırız," diye bitiriyorum, "ama uyarayım, bu muhtemelen eğlenceli olmayacak."

"İyi olacağız," diyor Whitney. "Sadece bize ne yapacağımızı söyle."

Her birine dikkatle bakarak, "Bizi takip edin," diyorum. "Tek istediğimiz bu. Sizden onları izlemenizi ya da müdahale etmenizi istemiyoruz. Aslında, sizden bunu yapmamanızı istiyoruz."

"Aktiviteleri yapabilirler mi?" Whitney soruyor.

"Uslu durdukları sürece," diye yanıtlıyor Serena. "Davranmadıkları anda dışarıdalar."

"Biz varız," diyor Erin. "Neye ihtiyacınız olursa," diye devam ediyor ve Brenden'e bakıyor, Brenden de aynı derecede rahatsız görünüyor.

Ruby ona ters ters bakarken Brenden, "Anladım," der. "*Anladım*. Anne, bana şeytan anne bakışı atmak zorunda değilsin. Ciddi olabilirim," diye savunuyor. "Benim de çocuklarım var." Kendi karısı da dahil olmak üzere hepimiz -Altlarına eğilip bir şeyler söylerken ona ölü gibi bakıyorlar. "Çabucak güceniyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bizi takip edin ve eğer sakıncası yoksa küfür etmeyi minimumda tutmaya çalışalım. En kötüsünün ben olduğumu biliyorum ama deneyelim. Bizi baltalamayın. İhtiyacımız olursa destek çağırırız."

"Sana güveniyoruz," diyor Ruby, bakışlarımı üzerinde tutarken sesindeki endişe açıkça belli oluyor.

"Yapmaya karar verdiğimiz eylemleri izlemek zor olabilir," diye uyarıyorum hepsini.

"Evet, umutsuz zamanlar," diyor Ruby destek olarak, "ve benim de birkaç eski numaram var, evlat. Eğer ihtiyacın olursa."

"Buna güveniyorum," diye göz kırpiyorum ona. "Onları almak için iznin var, büyükanne."

"Bu yüzden mi aylardır onları almadık?" Whitney soruyor.

Serena'nın gözleri sulanırken yutkunuyorum.

"Ah, kardeşim, bize söyleyebilirdin," diye teselli ediyor Whitney.

"Utaniyoruz," diye yüksek sesle itiraf ediyorum, Serena'nın elini tutarak.

"Utanılacak bir şey yok, beni duyuyor musun?" Ruby uyarıyor. "Diğer pek çok ebeveyn gibi ben de o yollardan geçtim. Brenden'in çocukları bu açıdan hilkat garibes," diye öneriyor ve Erin hiç alınmadan gülümsüyor.

Brenden, Erin'in öldürücü darbesini kıl payı kaçırmadan önce, "Ben mükemmel bir babayım," diyor.

"Sorusu olan var mı?" Serena soruyor.

Brenden elini kaldırıyor ve Ruby sadece kelimelerle elini geri indiriyor. "Bu yıl onu o kadar iyi sakladım ki küçük oğlum, *ben* zamanı geldi diyene kadar dudakların o lanet olası içkinin tadına bakmayacak."

"Kahretsin," diyor. "Tamam, ama eğer Crack Bebe'nin çocuklarıyla uğraşacaksak, gerginliğimi azaltacak *bir şeye* ihtiyacım olacak."

"Ben söylemeden önce eggnog'uma dokunursan, senden bir şey alırım evlat. Şaka yapmıyorum."

"Biliyorsun, çift parti yapabilirsin, böylece bu konuşma tartışmalı olur-" Ruby'nin bakışları altında küçüldü. "Peki," diye homurdanıyor. "Yapmayacağım."

Bugün dokun. Yarın için söz vermiyorum."

"Yerçekimi," diyor Ruby, ileri geri konuşmalarına son vererek ve bizi tek bir kelimeyle birleştirerek. "Anlaşıldı mı?"

Hepimiz başımızı salladık ve herkes yatak odasından çıkmaya başlarken Allen omzumu avuçlayarak beni arkamdan tuttu. "Bana bunun senin hatan olmadığını bildiğini söyle."

Ona dönüp kapıyı kapatıyorum ve endişesinin her yere kazındığını görüyorum. "Kendimi suçlamamaya çalışıyorum. Serena da öyle ama sonuçta sorumlu olan biziz."

"Öylesin ve değilsin. Ebeveynler olarak onlara bir kararın neye benzediğinin farkını göstermeli ve öğretmeli ve onları diğerleri hakkında uyarmalıyız. Serena Gracie'ye hamile kaldığında ne kadar korktuğunu biliyorum ama sen doğuştan babaydın Thatcher. O zamandan beri de doğuştan babasın. Dürüst olmam gerekirse benden daha iyi bir babasın."

"Bunu göremiyorum."

"Sen daha dikkatlisin. Buna üzülüyorum. Sen iyi bir babasın, Thatch."

"Teşekkür ve söz , bunu çok fazla almamaya çalışıyorum, ama Tanrım, acıtıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, işim başladığından beri bu kadar özenli olmamıştım."

"Hey, bazen nereye gideceğini bilmiyorsan nasıl dengeleyeceğini bilmek zordur. Sadece içgüdülerinize güvenin. Ama şunu bil ki bazen hayat bize en çok korktuğumuz şeyi tattırarak ondan ne kadar az korkmamız gerektiğini gösterir. Gerçek bir kontrol yok, Thatch. Sanırım ebeveynliğin en korkutucu kısmı bu. Baba olmanın ne kadar korkunç olduğunu bilseydim, sadece yeni doğanın kafası düşecekmiş gibi sallandığı için değil," diye kıkırdıyor, "ama her gün, Tanrım, bunu yapmazdım diyemem, ama en büyük korkum-"

"Bir anlığına gördüm Allen," diye aktarıyorum, görüntü tekrar beliriyor, "ve sana söz veriyorum daha da dehşete düştüm."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Teklif ediyor.

"Yapamam, gerçekten, yapamam. Ama yapabildiğim zaman, yapacağım." Başını sallıyor.

"Thatch, Gracie senin sağladığın ve ona öğrettiğin hayattan başka bir hayat bilmiyor. Eğer onun davranışlarında kötü bir örnek varsa, bunu sen yapmadın. Bana inandığını söyle."

"Söylediklerinizi takdir ediyorum, gerçekten ama kulaklarım çınlıyor. Bana bağıırıyorsun baba."

"Oops," diyor bir oktav daha alçak sesle ve Ruby odaya geri dönüp *'kulaklarını'* uzatırken sırtıyoruz.

CHAPTER EIGHT

"Bu gece de sigara içmeyecek misin?" Teklif ettiğim esrarı reddettikten sonra Thatch'a soruyorum, babamın tezgâhına yaslanırken kollarını kavuşturuyor. Sanki bir şeyi tartışıyormuş gibi gözlerini sürekli üzerimde gezdiriyor.

"Senin sorunun ne, itici? Bu mu senin anlaşmanı bozan?"

"Tabii ki hayır," diye kaşlarımı çattım. "Sana bira ya da başka bir şey getirebilirim."

"Seninle takılmak için kafamın güzel olmasına gerek yok," diyor sinirli bir ifadeyle. "Tanrım, bu gece biraz asabiyiz, değil mi?"

"dilerim," , "hıyarlık etmeye çalışmıyorum." "Peki, benimle konuşmayı deneyebilirsin."

"Seninle konuşuyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek saçmalığı kestirip attım. "Neden bu kadar gerginsin? Burada rahatladığında bile sanki alttan alta bir şeyler oluyor gibi."

"Buna insan olmak deniyor," diye mırıldandı, "hepimizin başına bir şeyler geliyor." "Peki," diye iç geçiriyorum, yere kayıyorum ve botlarımı çaprazlıyorum. Almak

Başka bir vuruş, onu içeri alırken aynı şaşkın bakışları görmek için başımı kaldırıyorum. O da benzer şekilde giyinmiş. Uzun kollu termal - bu seferki koyu mavi - yırtık kot pantolon ve botlar. Bu gece saçları biraz daha dağınık, sanki bütün gün elini saçlarında gezdirmiş gibi.

"Ne?" Birkaç saniye bekledikten sonra soruyorum. Duvardan aşağı kaymadan önce yanımda duracak şekilde kayıyor, botunu benimkine vurmada önce duruşumu taklit ediyor.

"Tamam, vur bana," dedi ve ben de uzattım.

"Hayır, Serena," diye dumanı alerjisi varmış gibi savuruyor, "senin sorularınla."

"Allen Collins neden senin en iyi arkadaşın?"

"Çünkü bir bakıma hayatımı kurtardı." "Nasıl kurtardı?"

"Bana bir iş vererek. Paraya ihtiyacım vardı."

"Ailen-"

"Resimde yoklar," diye . "Eğlenmek için ne yaparsınız?"

"Artık bilmiyorum," diyor bir bacağını kaldırıp ön kolunu üzerine koyarak. "Eğlenmeye çalışmayalı uzun zaman oldu."

"Haklısın, benim için çok sıkıcısın," diye şaka yaparak onu dürtüyorum.

"Her gece minyatür bir barakada sıkıcı biriyle buluşan ben değilim. Kıcıyı yırtarak çalışıyorum. Çıplak sosyal takvimin için bahanen ne?"

"Sana söylersem bir pislik gibi görüneceğim," diyorum.

"Oh, o zaman öyle mi konuşacaksın?" Kıkırdıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Üzgünüm, söyle

bana." "Unut gitsin."

"yapma," diye dürttü beni. "Anlat bana."

"Bilmiyorum. Sanırım son yılının berbat olduğunu söyleyebilirsiniz çünkü daha başlamadan çoktan bitmişti. Liseyle zihinsel olarak işim bitmişti ve hatta bir önceki yıl gittiğim için son balomu kaçırmıştım. Mezun olmak ve üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyordum. Sanırım hemen hemen her şeyden nefret etmem arkadaşlarımı o kadar rahatsız etti ki beni dışarı davet etmeyi bıraktılar ve ben de umursamadım. Dürüst olmak gerekirse, rahatlamıştım."

"Yani, yalnız mı?"

"Yani, sanırım böyle de ifade edebilirsin. Benim okulumdaki erkekler de bu çabaya değmezdi. Uzun zamandır sıkılıyordum. Sıra sende," diyorum ve o da başını sallıyor. "Peki, bu gece benim için mi geldin?"

"Belki," diye düşündükten sonra elini kaldırıp atkuyruğumun büyük kısmını omzumun arkasına itti. Nazik ve şaşırtıcı bir dokunuş.

"Bir kız olduğu için mi garip davranıyorsun?" "Nasıl garip?"

"Yani," diye omuz silkiyorum, "hiçbir şey yapmayacak mı?"

"Tam olarak ne yapacaksın?" O alay ediyor, ben de tersliyorum.

"Eğer bir kız olsaydı, burada yirmi sorudan kaçıyor olmazdım," diye kıkırdıyor ve ben de bu sesi sevdiğime karar veriyorum, her ne kadar sürekli bana zarar veriyor gibi görünse de. Aynı çekim beni kendine çekerken ve yoğunlaşırken birkaç sessiz saniye boyunca bakışıyoruz. Hissedip hissetmediğinden emin değilim ama aklıma bir soru geldiğinde yeşim rengi gözleri derinleşiyor ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Şimdiye kadar, sadece birkaç gün içinde, Thatch başımı döndürdü, kalbim gümbür gümbür atıyor ve dikkatim sürekli ona kayıyor ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Zaten çok fazla çaba sarf ettim ve ne kadar çaresiz görünmeye başladığımdan nefret ediyorum. Kendime bu gece bu kadar çabalamayacağıma yemin ettim ama bakışlarına bakılırsa bu tek taraflı olamaz.

"Gerçekten sadece seni tanımaya çalışıyorum," diye hayal kırıklığıyla bir nefes verdim.

"Seni ne tatmin eder?" Gözleri yüzümden aşağıya, kazağıma ve kot pantolonuma doğru inip tekrar yukarı çıkıyor.

"Lanet olası gerçeğe ne dersin?" Tekrar esrara vurmadan önce söylüyorum.

"Dostum, şu ağza bak," fısıldıyor gözleri ağza kaymadan önce. "Neden bu kadar kararlısın?"

"Neden?"

"Her konuda," diye tekrar kıkırdıyor. "Ne kadar gergin bir kız."

"Sadece inatçıyım," diyorum özür dilemeden, "ve saçmalıklardan hoşlanmıyorum. Tıpkı annem gibi. Ve sen de saçmalıklarla dolu görünüyorsun."

"Annen gibi değil," diye düzeltiyor. "Ve ben sadece özelim."

"Daha çok çileden çıkaracak kadar ketum ve belki biraz daha gevezeyim," diye omuz silkerek itiraf ediyorum.

"Birazcık," diyerek parmaklarını kaldırıyor ve bir santim kadar açıp genişletiyor.

"Hoşuna gidiyor," diye burnumu kırııştırıyorum, o da dişleriyle dudağını tırmıklıyor. "Seviyor muyum? Başka nelerden hoşlanıyorum?" diye soruyor.

"Şu anda, süveterim," diye sırıtıyorum. "Manzara," diye ekliyorum.

"Dudaklarım." "Hmm," diyor.

"Benden hoşlanıyorsun," diye dürtüyorum onu. "O kadar ileri gitmezdim."

"Görünüşe göre hiç gitmeyeceksin," diye iç geçirdim. "Henüz bana elini bile sürmedin, Thatch. Bir planın var mı?"

"Hayır," dedi anında.

"Çok yazık," diye mırıldandım. "Seni öpmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum." Esrarı fırlatıyorum. "Artık duracağım."

"El dedim," diye fısıldıyor, parmağını kaldırıyor ve nazik dokunuşuyla ayrılan dudaklarımın dikişini dikkatle izliyor. Konuşurkenki kızgınlığının aksine çok yumuşak ve kasıtlı bir şekilde konuşuyor. "Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Çünkü sen de bundan hoşlanıyorsun," diye fısıldıyorum işaret parmağının ucuna. "Thatch," diyorum göğsü inip kalkmaya başladığında. "Bize tuzak kurdular. Öpüşmemizde bir sakınca görmüyorum."

Nasırlı parmağını sürekli dudaklarımda gezdirirken bile, "Evet, şey, seviyorum amina koyayım," diye homurdanıyor. "Tanrım, istiyorum."

"Neden?" Mırıldanıyorum, parmağını yanağımdan aşağı yavaşça fısıldarken üzerimdeki etkisi açıkça görülüyor. Yan yana oturmuş, birbirimize bakarken, bakışlarımız tenimi karıncalandıran ve nabzımı hızlandıran ağır bir bakışa dönüşüyor. Tek parmağıyla beni okşamaya devam ediyor, parmağını boğazımdan aşağı kaydırmadan önce çenemde gezdiriyor.

Oval kolyemin şeklini çizdikten sonra daha da aşağı iniyor ve kazağımın kıvrımlarını izliyor. Sadece bir parmağıyla benimle acımasızca alay ederken nefeslerim gittikçe ağırlaşıyor. Vücudum alev alıyor, dudaklarım daha fazla nefes almak için ayrılıyor, gözleri tekrar eğildiğinde parmağının pedini izlemek için düşüyor. Her bir göğsümün üzerinde gezdirdiğinde beni tamamen havasız bırakıyor. Saniyeler içinde, vücudum ihtiyaçla nabız atmaya başladığında bir arzu birikintisine dönüşüyorum. Parmağını göğsümün derisi üzerinde ileri geri gezdirirken kalçalarımın arasındaki ritim düşüyor. İleri geri, hipnotik bir hareketle beni altına çekiyor.

"Thatch," diye fısıldıyorum ısrarla ve gözleri bu sesle kapanıyor, parmağı kısa bir süre durakladıktan sonra yavaşça yeniden açılıyor. Gözlerinin içinde, daha önceki herhangi bir alışverişten çok daha tehlikeli bir şey kokan ateşli bir yeşim taşı bakışı var. Bakışlarında öyle bir uyarı var ki, o daha yüksek sesle söylemeden kalbim şüphelerimden emin bir şekilde gümbür gümbür atıyor.

"Sana karşı gerçekten bir centilmen olmaya çalışıyorum. Daha önce hiç olmadığımı itiraf edebilirim."

Oyun bitti, evcilleştirmek için çok uğraştığı şeyi serbest bırakmak istiyorum, hızla çıkıyorum. Omuzlarını avuçlayarak, yavaşça sallamaya başlıyorum

kalçalarım, konuşurken altımdaki kaya gibi sert çıkıntıdan nabızı atan klitorisime ihtiyacı olan sürtünmeyi sağlamak için kendimi ayarlıyorum. "Benim yüzümden başlamayın."

"İşte böyle, lanet olası ateşle oynuyorsun," diye azarlayarak hareketimi durduruyor.

"Şimdi, ?" Parmağını kavrayıp dokunduğu son yere geri çekiyorum, derim hâlâ karıncalanıyor.

"Serena," diye itiraz ediyor, ben geri çekilmeden önce alt dudağını yalıyorum.

"Şimdi her şey cilalandı, Thatch, sadece senin için-"

Boynumun arkasını avuçlayarak, ağzını benimkine sertçe bastırarak sözlerimi kısa kesiyor. Dilini dudaklarımın kenarında gezdirirken bu temas göğsüme bir kurşun gibi saplanıyor. Bir an sonra, dilini benimkiyle kusursuz bir dansın içinde kolayca buluşturuyor. Öpüşme hızla dönerken ortak inlemelerimiz birbirine karışıyor. O ilk saniyelerde kendimi kaybediyorum. Altımdaki çıkıntının üzerinde hareket etmeye başladığımda külotum sular altında kalıyor. Ağzının içine doğru inlerken, bu hissin içinde kaybolurken kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Serena-"

Öpüşü mükemmel. Baskısı, dilini benimkinin üzerinde gezdirmesi. Saçlarını parmaklarımın arasında hissediyorum, parmak uçlarımdaki kasları.

"Serena-"

Sabun ve yeni kesilmiş odun karışımı temiz kokusu. Tamamen bağımlılık yapıyor.

Ben onunkini yakalayıp emerken dilimde ve boğazımda titreşen iniltisi kadar bağımlılık yapıcı. Sertleşmiş sikine hafifçe sürtünürken, beni durdurmak için kalçalarımı sıkıca kavrarken ağzını tekrar geri çekiyor, gözleri sımsıkı kapalı.

"İşte bu yüzden," diyor, sesi şehvetle kaplanmış. "İşte bu yüzden, Serena."

"Neden ne?"

Gözleri yavaşça açılıyor, bakışları beni aydınlatırken yakıyor. Sözlerimi bana geri fısıldarken araştırıyor ve talep ediyor. "Sadece eğlence, değil mi?"

Öpücüklerinin kalıcı hissiyle göğsüm ağır bir şekilde pompalanıyor. O zaman tamamen dağılmış olduğunu fark ediyorum - saçları dağılmış, dudakları şişmiş. Ne zamandır öpüşüyorduk? Bekle. . . "Az önce bana ne dedin sen?" Sesimdeki reddedilme imasını duyarak soruyorum.

"O şekilde istememiştim," diye geri adım attı.

"Hayır, bence sen yaptın," diyorum ve geri çekilip ona ters ters bakıyorum.

"Belki yaptım, ama senin anladığın şekilde değil." Karıncalanan tenime çarpan bir nefes üflüyor. "Kelimelerle aram iyi değil, Serena. Bunların hiçbirisiyle."

"Katılıyorum. Hiç de pürüzsüz değilsin Thatcher." Kucağından inmek için hamle yapıyorum ama o beni durduruyor ve hemen iki kalçamı da sıkıyor. Sanki aramızda konuşulmayan bir dil varmış gibi, o sessiz kalsa bile ben ne sorduğunu tam olarak biliyorum.

"Demek istediğim, sevişebiliriz ve bu eğlenceli olabilir," diye teklif , "ama bunu ucuz hissettirecek kadar sözelleştirmekten pek hoşlanmıyorum."

"Birkaç hafta içinde okula döneceksin, değil mi?" "Üç, evet, yani?"

"Tamam, çok eğlenceli. . . "O zamana kadar mı?" diye soruyor, sorusu nazik görünüyor.

Beni hafifçe rahatlatan onun hevesli bakışları ve uyumlu ses tonu.

"Yani, elbette. Koca aradığım falan yok, Thatch," diyorum dürüstçe. Kolayca başını sallıyor, ancak gözleri itirazım karşısında rahatlamadan başka bir şey ifade ediyor. Boynumu tekrar avuçluyor, bu da doğrudan içime bir sıcaklık gönderiyor, beni kendine doğru çekiyor, fısıltısı az önce neden olduğu acıya bir merhem oluyor. "Her şeyi berbat etmek istememiştim."

Özür dileyerek dudaklarımı tekrar alıyor, derinleştirmeden önce içime sokuyor. Bir dakika geçmeden geri çekiliyor ve başını sallıyor.

"Kahretsin, kendini çok iyi hissediyorsun," diyor, ses tonu biraz rüya gibi, ben kıkırdarken. Bana ters ters bakmadan önce yüzünü buruşturuyor. "Sen bir pisliksin, Collins."

"Katılmıyorum."

"Bu ağızdan çok fazla küstahlık çıkıyor," diyor, kendi ağzının bir tarafı kalkarken. "Konuşmadığın zaman kesinlikle daha çok hoşuma gidiyor."

"O zaman beni sessizce öp, Handy Man."

"Hayır," alt dudağımı okşuyor. "Gitsem iyi olacak." Ayağa kalkmadan önce beni kucağından hafifçe kaldırıyor. Ben saate bakarken o kıyafetlerini düzeltiyor, saati okuduğumda ağzım açık kalıyor. Çünkü ne zamandır öpüştüyorduk. Vücudum karıncalanıyor, o zaman eşit derecede dağınık olduğumu fark ediyorum, kıyafetlerim buruşmuş, külotum sıırılsıklam, meme uçlarım bu kadar uzun süre sert kalmaktan ağrıyor. Vücudum onun için yanarken, fiziksel olarak rahatlamak için can atıyorum.

"Vay canına, ben-" Yokluğunu hissettiğimde döndüğümde, çoktan kulübenin kapısında durmuş beni dikkatle izlediğini görüyorum. Muhteşem bakışları

Yeşil gözleri beni sersemletiyor, sonra onları bırakıp kapıdan gözden kayboluyor. Ama arkasından seslenmiyorum ya da yarın -daha doğrusu bu gece- dönüp dönmeyeceğini merak etmiyorum çünkü öpücüğü ve o bakışı her şeyi anlatıyor.

İlk gün ve sadece birkaç saat içinde, Peyton çığlık atıyor ve annemin, eskiden Grammy P'nin olan mutfağının ortasına düşüp ölüyor. İki kuşak kadın bu saçmalığa katlanamazdı ve katlanmadı da. Her ikisi de muhtemelen bunu durdurmanın bir yolunu çoktan bulmuş olacaktı ki ben onları yüzüstü bırakıp oğlumun kollarını ve bacaklarını sallamasını izlerken çevremdeki her yetişkin dehşet içinde geri çekiliyor.

Geçen seferki gibi markette olmadığımıza şükrederek -ama onun son erimesini izleyen gözlerin sayısı nedeniyle daha az utanmadan- Peyton'ın çığlıkları artarken çikolatalı buzluk pastası için taze kremayı çırpmaya devam ediyorum. İzleyicileri onun performansının gücüyle ilgili her şeye sahipken, Thatch bir kucak dolusu odunla görünmeden önce çalışma odasının cam kapısı kayarak açılırken Conner'ı onu korumak için mutfaktan kovuyorum. Bana güven verici bir göz kırpmadan önce iç geçirdiği belli olan Peyton'a bakarken çaresizce yüzüne bakıyorum.

Eli onun arkasındadır, kendi kolları da doludur, onlar geçerken o da Peyton'a bakar. Her iki adam da odun yüklerini ocağa bıraktığında, Thatch göğsünü avuçlayarak ve kararlı bir şekilde başını sallayarak Eli'ın yaklaşmasını engelliyor. Etrafımızdaki herkeste bunu durdurma zorunluluğu hissederek, çırpınan oğlumuzun üzerine yürüyen ve onu bacaklarının arasına alan Thatch'ten işaret almaya devam etmeye karar veriyorum.

Thatch, "*Kelimelerini* kullan evlat," diye bağırıyor ve bunun menzilineki tüm yetişkinlerin yargılarını küçümsemekten kaynaklandığını biliyorum. Onlar bunun nedenini anlamasa bile ben anlıyorum. Thatch hemen sonra bana bakıyor, bunun daha çok benim için olduğunu ve diz çökmeden önce aynı sayfada olduğumuzu pekiştiriyor ve Peyton'a talimat *verdikleri* gibi isteğini tekrarlıyor. Uzmanlar, öğretmenler, disiplin kurallarının ne olduğunu söyleyenler.

Thatch nazikçe, "Peyton, lütfen kelimelerini kullan," dedi, "ve babana neden üzgün olduğunu söyle."

"Ya da kıcını patlat," diyor babam, hem acıma hem de kızgınlıkla başını sallayarak.

"Baba, hayır," diye nazıkçe azarlar Whitney. "Zaman farklı. Onlar kendilerine öğretileni yapıyorlar."

Thatch oğluna hitap etmeden önce hiç etkilenmemiş gibi, "Ve bize kelimelerimizi kullanmamız öğretildi," diye cevap verir. "Peyton, *kelimelerini kullan*."

Kocam son bir girişimde bulunurken Peyton'ın çılgınlıkları artıyor, oğlumuzun feryatları binlerce çivi gibi derimin üzerinde sürükleniyor. Tepki vermemek için elimden geleni yaparken Whitney'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Gürültüyü durdurma ve teslim olma isteğime direniyorum. Durdurmak için her şeyi yaparım.

"Peyton O'Neal, sözlerini kullanmanı istiyorum," diyor Thatch daha sert bir sesle ama . Ailemi toplayıp eve götürme dürtüsüyle hareket etmek yerine çırpıma devam ediyorum, sadece bu aşağılanmayı durdurmak için bile olsa.

Gracie o anda oturma odasından kafasını yardımcı olmayan iki sentini eklemek için o anı seçer. "Aman Tanrım, Peyton, kapa çeneni!"

"Bize böyle yapmamız söylenmedi," diyor Thatch, yine menzilizimizdeki herkesin anlamasını sağlamak için -çocuklarımızla neden bu çıkmazda olduğumuzu görmelerini umarak-. Onların fikirlerinin önemli olmaması gerektiğini de, kızıma bakarken içimi kaplayan utanç duygusuna engel olamıyorum.

"Bir kelime daha edersen Gracie," diye uyarmayı başarıyorum Peyton'ın delici sesi arasında, "eve gidiyoruz. Beni test etmek ister misin?"

Annem konuşurken Gracie uzaklaşıyor.

Peyton'ın ağlamaları arasında Thatch'a acımasızca, "Bunun nedeni bir çırpıcıyı yalmasına izin vermemem," der. Hemen ardından Wyatt koşarak içeri girer, topalsız bir çocuk, kanaması olan biri ya da mutfakta yaşanan erimeyi gerektirecek başka bir acil durum aramaktadır. Büyük kuzeninin görünürde hiçbir yarası olmadan bir balık gibi çırpındığını görünce gözleri açılır.

"Peyton, lütfen oğlum, kelimelerini kullan," diye son bir kez emrediyor Thatch, Brenden odaya girdiğinde, ağzı bir karış açık, ifadesi de bir o kadar şaşkın. Thatch kısa bir süreliğine başını öne eğiyor, ardından gözlerini tek tek izleyenlere kaldırıyor ve sözleri mutfakta yankılanıyor. "Anlaşıldı mı?"

Ruby, Whitney, Erin, Allen ve Brenden başlarıyla onayladıktan sonra Thatch bakışlarını yüz ifadesi kalp kırıklığına dönüşmüş, tamamen mahcup Eli'ye çevirir.

Eli çenesini eğmeden önce iki kardeş gergin bir bakış paylaşır. Bir saniye bile Thatch, Peyton'ı kucağına alır ve mutfaktan dışarı taşır.

Çıgıllıkları merdivenlerde yankılanıyor, Thatch'in geri çekilmesiyle birlikte kesilene kadar aynı şekilde delici. Tahminimce onu, Whitney ve Eli'nin Raggedy Ann ve Andy Odası olarak adlandırılan tavan arasına kadar götürdü.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor kız kardeşim sessizce, teni hızla soluyor. "*Ne zamandır bununla uğraşıyorsun?*"

"Artık bilmiyorum," diye fısıldıyorum, yanağımdan aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşını serbest bırakarak. "Bilmiyorum bile, Whitney."

"Tanrım, Serena, çok üzgünüm," diyerek karıştırma kabını elimden çekip aldı ve beni kendine doğru çekerek sarıldı. "Evet, hayır, buna bir son vermelisin. Anlıyorum."

Geri çekilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Aldığın için teşekkür ederim."

"Kızım," diye Thatch'in kaçtığı yöne doğru bakıyor. "Defcon 1'deyiz ve bu yüzden meyve suyu kutusunun zamanı geldi diyorum. Meyve suyu kutusunu bu geceye alıyoruz," diye duyurdu. "Bu acil bir durum."

"Bu gece senin gecen, kardeşim," diye araya giriyor Erin, sloganımızı söyleyerek moralinin bozuk olduğunu bize bildiriyor. Whitney ve ben bu sloganı eski bir film olan "Twins "ten çalmıştık ve kötü davranmaya hazır olduğumuzu duyurmak için kullanıyorduk. Noel öncesi kızlar gecesi geleneğimiz yıllar önce başladı ve yıllık bir sürtük festivaline dönüştü. Çok fazla içtiğimiz ve sınır tanımayan konuşmalar yaptığımız bir gece. Annem ve ben pastayı hazırladıktan hemen sonra Whitney anahtarlarını çıkarıp beni dürttü. "Botlarını giy, kardeşim. Stok yapmak üzereyiz."

Ruby, moral desteği için hâlâ mutfak masasının yanında kamp kurmuş olan Brenden ve Eli'a "Siz de," diyor. "Bu gece Thatch için ikinizin de sahada olmasını istiyorum. Saat 10'u vurduktan sonra görevi siz devralacaksınız ama o zamana kadar babanız ve ben onları kontrol edeceğiz, anlaşıldı mı?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, önce Brenden konuşur. "Anne-may," diyor Peyton'ı mükemmel bir şekilde taklit ederek, "küçük oğluna bu gece kafayı bulmasını mı söylüyorsun? Çünkü eğer öyleyse, sen-"

"Bana bir kez daha lanet olası içkiyi sorarsan evlat, göz kırpmam vücudundan söküp atarım."

Brenden ağzını açıyor, annem de kırklı yaşlarda olmamıza rağmen bizi korkutmak için nadiren kullandığı ses tonunu takınıyor. "Sana hayat verdim ve onu geri alacağım." Brenden yutkunuyor. "Kardeşine iyi bak, ahmak. Bu gece *senin ihtiyaçlarının* bir önemi yok."

Dilinin ucunda en az bir düzine cevap olduğunu bilmeme rağmen Brenden sessiz kalma sağduyusunu gösteriyor. Eli bana dönmeden önce Brenden'a sırtıyor. "Ben de sizinle gelip erkek gecesi için gerekli malzemeleri alacağım."

"Tekila. Beni *mutlu* ediyor!" Brenden klipleri hemen talep görüyor. "Ve cimri olma, kardeşim. Hepimiz senin zengin olduğunu biliyoruz!" Annemin sallanan tahta kaşığını kıl payı kaçırarak mutfaktan koşarak çıkmadan önce kemerle işaret ediyor.

Saatler sonra, Whitney'nin hazırladığı lezzetli bir meyveli karışımı yudumluyorum. Neredeyse eminim ki içinde akla gelebilecek her türlü rom var - koyu, açık ve ışıklar sönük. Annemin yıllık içkisi bir yana, Whitney Collins'lerin bir haftalık Noel içkisi geri kalanını karşılamaktan sorumlu. Artık tembellik yapmıyor çünkü çılgın pipetimin sesini duyar duymaz kapağını açıyor ve fincanımı hazır sürahisiyle yeniden dolduruyor.

"Seni seviyorum kardeşim," diyorum ona, sıcak bir vızıltı içime dolmaya başladığında kıkırdayarak, üçümüz çalışma odasının hemen dışındaki verandada toplanmıştık.

"Tamam, kim başlamak ister?!" Aralarında soruyorum, çok uzun zamandır sakladığım itirafı yapmak için çok hevesliyim. "Erin!" diye bağıryorum ve benden bir hıçkırık kaçarken o da sığıyor. "Ev cephesinde işler nasıl?"

"Harika, aslında, ama Serena, neden bağıryorsun?" diye kıkırdıyor, muhtemelen kendi vızıltısından dolayı. Küçük kız kardeşim etrafta dolaşmaz ve döktüğü şeylerde hiç de cimri değildir.

"Sanırım oğlum kulaklarımı patlattı," diyorum ona aynı yüksek sesle, eğilmeden önce kulaklarımı patlatmak için çenemi açıp kapatıyorum. Sesi tekrar açmadan önce nefesimin altında "Toplanın sürtükler, haberlerim var," diyorum. "Yani ojemi seviyorum ama sen ne düşünüyorsun Erin?"

"Çok güzel!" Her ikisi de bana üçüncü bir ta ta büyütüyormuşum gibi bakarken o da bağıryor. Birbiriyle uyumlu battaniyelere sarınmış Whitney konuşmadan önce beni incelerken, kar taneleri aramızda dans etmeye başlıyor ve partiye katılıyor.

"Şu anda ne haltlar dönüyor? Kafayı mı yiyorsun, kardeşim?" Erin de aynı şekilde kafası karışmış bir halde bana bakıyor.

"Sizi aptallar," diye alçak sesle tıslıyorum. "Bir şeyi nasıl geçiştireceğinizi hatırlamıyor musunuz? Size toplanın demiştim." Başımı kaldırıp eğilmeden önce pencereleri tarıyorum. "Şimdiden çuvallıyorsun, o yüzden *toparlan*."

Ben gözlerimi büyütürken ikisi de eğiliyor. "Duvarların kulakları var." "Ohhhh," diyor Erin başını sallayarak.

"Yani ne dediğini biliyor musun?" Whitney soruyor.

"Pek sayılmaz, hayır. Hiç de değil," diyor Erin kıkırdayarak, ben yüzümü avuçlayıp daha da eğilirken.

"Sanırım şimdilik güvendeyiz, ama Erin," diye fısıldıyorum, ona yaklaşma işareti yaparak.

"Ne?" diye fısıldar, gözlerinde rom vızıltısı belirgindir.

"Ayağa kalkın ve battaniyenizi üzerinize çekiyormuş gibi yapın, ama bunu yaparken *çok ince* bir *şekilde* pencereden bakarak sığınağın *boş* olup olmadığını kontrol edin."

Erin emrimi yerine getirmek için hemen ayağa kalkıyor ve Whitney sanki ona tuzak kuruyormuşum gibi gözlerini bana dikerek onun kolunu tutuyor. "Neyin peşindesin, kardeşim?"

"Bırak baksın, lanet olsun. Bu daha büyük bir iyilik için," diyorum Whitney'nin mikser almak için alışverişe çıktığımızda aldığı çılgın, kıvrımlı elf pipetini dilimle ısırırken.

"Mağara temiz, neden?" Erin bize katılırken titreyerek soruyor.

"Sana söylemeyi unutup duruyorum. Sanki bu kulübeden ayrıldığımızda hafızamı kaybediyorum. Ve Eli daha önce bizimle alışverişe gittiği için söyleyemedim ama ..." Eğildim ve onlar da eğildi. "Çocuklar akşam yemeğinde ne olduğunu bize sormayacaklarını *nasıl bildiler* hiç merak ettiniz mi? Eli'nin Thatch'e söylediğini biliyoruz ama siz hiç Eli'nin ona söylemeyi nereden bildiğini sorguladınız mı? Brenden'e söylemeyi? Çünkü bunun *kendime* sakladığım ve sadece sizinle paylaştığım *bir kaltak* olduğuna söz verebilirim çünkü savaşlarımı seçiyorum. Ve o konuşmayı tam olarak ne zaman yaptığımızı hatırlayabiliyorum ve *burada*, bu güvertede, ilk kızlar gecemizdeydi," Whitney'i iğneliyorum, "Noel yirmi yirmi bir."

Hem Erin hem de Whitney çeneleri düşmeden önce duraklıyorlar ve ben de başımı sallıyorum.

"Doğru," diye kız kardeşimi işaret ediyorum, "kocanızın aileye katıldığı yıl. Ve sanırım o zamandan beri *her yıl* bizi gözetliyor."

Whitney duraklayıp fikre dalmadan önce "Saçmalık," diye savunuyor.

"Evet tatlım, kocan küçük, pis bir kulak misafiri. Bunu geçen yıl da yaptık çünkü *eve döndüğümüzde* Thatch'a çok istediğimi söylediğim hediye aldım."

"Peki, bu neyi kanıtıyor? Mantıklı hale getirin," diye savunuyor Whitney.

"Çünkü Bay *Patates Kulak*'ı ben oyuna getirdim," diyorum. "Thatch, 'Amazon geç gönderdi' dedi ama ben daha iyi biliyordum çünkü *o geceye* kadar McGee and Co. web sitesinde gördüğüm çaydanlığın aynısını *istemiyordum*."

"McGee'yi seviyorum ve-" Erin başlıyor.

"Ben de, ama bu noktada kal, kardeşim. Aramızda bir muhbir var ve hepimiz biliyoruz ki bu ailede muhbirlerle *dikiş atılır*" dedim. "Ödeşme zamanı geldi ve kocandan önce bir oyun planıyla acele etmeliyiz."

o pencereyi kırar. Elimi kaldırıyorum ve hepimiz sessizce dinliyoruz. "Erin, savaştan önce bir kontrol daha yap."

"Savaş mı?" Whitney yutkunur.

"Her şey açık ve bu biraz sert görünüyor," diyor Erin. "Yani, bundan iyi bir şey çıkmadı, değil mi?"

"Lanet olsun, kızlar gecesi *kutsaldır*. Şu anda onların çuval partisi gibi bir şey yapmıyoruz."

"Top çuvalı paketi mi?" Whitney kıkırdıyor.

"Aklıma yeni geldi. Siz ne düşünüyorsunuz?" Aralarına bakıyorum ve başlarını sallıyorlar. "Her neyse, kızlar gecesini mahvetmelerine izin veremeyiz. Ve unutmayın, burada *kızlara* özel pek çok şey paylaştık, muhtemelen bize *karşı* kullandıkları şeyler."

Whitney parlayan parmağını kaldırarak, "O herif," diye kıkırdıyor. "Onu çok seviyorum."

"Evet, *yeni evlisin*, biliyoruz. Birkaç yıl daha bekle, sonra gerçek bir eş gibi ona karşı sağlıklı bir hoşnutsuzluk duyacaksın," diye şaka yapıyorum.

Erin ve ben birbirimize bilmiş bilmiş sırıtırken o inkâr edercesine "Asla olmaz," diyor.

"Duydun mu Erin? Whit farklı olacaklarını düşünüyor." Gözlerimi deviriyorum, kulaklarımı dikerken pipetim her yudumda ağzımdan biraz daha uzaklaşıyor ve onlar da başlarını eğerek beni dinliyorlar.

"Hâlâ temiz," diye rapor veriyor Erin, şimdi bir görevde.

"O gece başka neler konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Hepimiz alkolden sırlısıklam olmuş beynimizi yoklarken Whitney soruyor.

"Belli belirsiz ama," Erin, Whitney'nin kolunu sanki buzlu suyla ıslatılmış gibi avuçluyor. "Geriye doğru şapka numarası! Oh. Em. , Brenden bunu her zaman yapıyor! Jameson'a bu yüzden *hamile* kaldım," diye öfkелendi. "Kocan beni hamile bıraktı!" Erin, hemen kahkahalara boğulan Whitney'e patlar. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye düzeltiyor Erin başını sallamadan önce, "o summamma kaltağı."

"Erin!" Whitney ve ben şaşkınlıkla ona bakmadan önce seslendik. Bunun nedeni, bu aileye gelin gelen tatlı baldızımızın sınırda bir azize olması -özellikle de aptal kardeşimizle evlendikten sonra.

"Yirmi altı saat doğum sancısı çektik ve epiduralin etkisi geçti," diye tek cümleyle gerekçelendiriyor Erin.

"Evet," diye başımı sallıyorum, "ödeşme zamanı geldi."

Erin acımasızca, "Kellesini uçurun," diyor.

"Onu seviyorum ama biraz da bunun için yaşıyorum," diye çılgınca gülüyor Whitney, eldivenli ellerini birbirine sürterek. "Peki, aklında ne var?"

"Böl ve fethet denilen, her zaman işe yarayan bir taktik." Kaşlarımı oynatıyorum. "İçimden bir ses fazla zamanımız olmadığını söylüyor, o yüzden beni takip edin."

Erin'e baktırarak onları ürkütmekten çok korktuğumuzdan ve saatin ilerlediğini bildiğimizden, hepimiz birkaç uzun dakika boyunca sessiz kalıyor ve bardaklarımızı bitirme konusunda birbirimizle yarışıyoruz. Tam Whitney saçmaladığını söylemek için pipetini bırakırken, bir gıcırtı ve ardından bir kayma sesi duyuyoruz. Üçümüz de aynı Grinch gülümsemesiyle dudaklarımızı kaldırıp Oscar'a layık bir sohbete dalıyoruz. Yine de Whitney, yorumu havayı yararak en sert inişi yaptığında doğrudan altın madalyaya gidiyor.

"Sanırım Eli kışına parmak sokulmasını istemekten korkuyor."

CHAPTER NINE

"Sanırım Eli kışına bir parmak istemeye korkuyor," diye anons ederken Whitney o kadar yüksek sesle gürlüyor ki, Brenden hemen kuru kabırırken ben saklanmak için eğiliyorum. Eli'nın gözleri yerinden fırlayacak gibi oluyor, sonra da boğazına bir yumruk yemiş de kendine gelmeye çalışıyormuş gibi sallanıyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Eli öfkeyle bize vururken, Brenden ve ben sırtlanlar gibi kıkırdarken, Erin sesindeki endişeyle sanki günlük bir konuşmamış gibi soruyor.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor Eli. "Bu yıl size kendimi *ilk dakikada* yakalatmak için söylemedim. Ayrıca saçmalıyor, anal hakkında hiç konuşmadım."

"Titreşimli bir popo tıkacım var," diye araya giriyor Whitney, onun itirazını keserek. "Bu gece tekila içti. Bu onu çıldırtıyor. Bu yüzden onu yağlayacağım ve üzerinde kullanacağım."

"The. Sikeyim. O. Öyle," diye kararlı bir şekilde başını sallıyor Eli, tekilanın etkisiyle buz gibi gözleri oldukça belirgin bir şekilde parlarken bile.

"Erkekler bundan gerçekten hoşlanıyor mu?" Erin soruyor. "Yani ... gerçekten mi?" "Milyonlarca eşcinsel erkek yanılıyor olamaz," diyor Whitney.

"Yan taraflar," diye *hıçkırıyor* karım, "G noktaları orada," diye mırıldanıyor. "Arada bir Thatch'e serçe parmağımı veriyorum. Orasını burasını biraz oynatıyorum, o da patlıyor."

Eli kahaahasını bastırmak için ağzını avuçlarken Brenden'in ağzı sulanıyor ve ben her ikisine de "siktirin gidin" diye fısıldıyorum. Birazdan olacıklardan korksam da açık sözlölükleri -özellikle de Erin'in şaşkırtıcı merakı- ilgimi çekiyor ve Brenden'in yanındaki yerime geçip dinlemeye başlıyorum.

Whitney, Eli dehşete kapılıp başını iki yana sallarken, "Bunu öğrenmeye kararlıyım," diyor.

"Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye yemin ediyor, birasını sıkarken kelimeleri zar zor duyuluyor. "Bu konuyu hiç açmadım bile," sanki büyük bir tartışmaya girmiş gibi havayı işaret ediyor, "ya da seks sırasında kıcıımı ona yaklaştırmadım."

"Hokey kitapları," diye açık açık söyledim, omzunu avuçlayarak. "Kindle'ında hokey kitapları ara. Ve ne yaparsan yap," aralarına bakıyorum, "seni bir greyfurtla becermelerine izin verme. Ne derlerse desinler."

Elimden geldiğince açıklama yaparken ikisinin de gözleri irileşiyor.

"Bu çok kısa bir hikaye ve çok ama çok acı verici bir sonla bitiyor. Gerçekten bilmeniz gereken tek şey bu. Kankalar kankaların greyfurt yemesine izin vermez. Sana verdiğim sevgi bu."

Biramı uzattım ve onlar da geçici olarak kafalarını uzattılar. Ben bira içmeye devam etsem de, ikisi kendi biralarına başlamadan önce arka arkaya tekila shot'larıyla güçlü bir başlangıç yaptılar. İkisi de kardeş gecesinden sonuna kadar faydalanıyor - kızlar bu geleneği başlattığından beri bizim için bir ilk.

"Anal oyun o kadar da abartılacak bir şey değil," diyor karım. "Eli'a söyle, namuslu olmasın."

Brenden başını sallıyor, yüz ifadesi mide bulandırıcı görünüyor. "Bunlar benim kız kardeşlerim. Bunu duymadan edemem. Ben yokum." Ayağa kalkmak istediğinde Eli onu geri çekiyor ve parmağıyla yüzüne çok yakın bir noktayı işaret ederek uyarıyor.

"Gelmek istedin, o yüzden otur . Bu istihbaratı benim için mahvedemezsin."

Erin, "Hadi boyutları konuşalım," diye geveliyor ve Brenden hemen kalkıp bize dönmeden önce pencereyi kapatıyor.

"Yeterince duyduk," diyor Brenden, "mahremiyetlerine saygı göstermeliyiz."

"Uygun," diye tersliyor Eli. "Sorun değil, kardeşim. Göz kırpma konusunda kendine güven sorunun olduğunu biliyoruz." Eli göz kırpmıyor. "Karının seni sen olduğun için sevdiği çok açık," diye azarlamaya devam ederken evin dışında kahaahalar yükseliyor.

"Siz ikiniz kapatır mısınız? Kaçırıyoruz!" Ben de diyorum ki.

Brenden, bize tehdidini savururken açıkça kızgın bir şekilde eğiliyor. "İkinizi de bu lanet olası uçurumdan aşağıya atacağım."

"Görkemli mi?" Kıkırdıyorum. "Kendine güvenmeni sağlayan her neyse, kardeşim," diye takılıyorum ve onu teselli eden bir elimle okşuyorum. "Şimdi erkek ol," diye çıkışıyorum. "Eli, devam et ve o kaltağı tekrar aç."

"İkinizi bu işe bulaştırmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum," diye başını sallıyor. "Ben iyiyim," diyor Brenden. "İyi," der ve birasından uzun bir yudum alır.

"Yıllar boyunca paha biçilmez tavsiyeler ve hediye tüyoları aldık," diyorum Brenden'a, kızlar daha fazla kahkahaya boğulurken, "ve minnettarız, değil mi B?" Bize kaşlarını çatarak bakan Eli'ye başımla selam veriyorum.

"Evet, evet, devam et, iyi olacağız," diye söz veriyor Brenden, bir parmağıyla kalbinin üstünü çizerken aynı anda bariz bir çift çapraz parmak uzatıyor.

"Bu işi dört Noeldir yapıyorum ve siz ikiniz bunu benim için mahvedemeyeceksiniz," diye talimat veriyor Eli, elini gizlice kaldırıp pencereyi sıkıştırıyor ve aramızda uyarıcı bir bakış fırlatırken açıyor.

Whitney, Eli'nin aleti için, "-kocamın mükemmel bir çevresi var," diyor ve Eli gururla dikiliyor. "*Mükemmel* demek istedim. O kutsanmış ve bunu benimle paylaşıyor.

-sık sık."

Ben gururla kabarıırken karım, "Övünmek gibi olmasın ama *erkeğimin* mükemmel bir siki var," diye anons ediyor. "Eğer bir siki elimle seçebilseydim, her seferinde Thatch'inkini sipariş ederdim," diye övünüyor Serena, benim aletim mutluluktan ağlarken. "Tanrım, yemin ederim onu ilk gördüğümde melekler şarkı söyledi."

"Evet, bu iş tuhaflaşıyor. O benim en iyi arkadaşım," diyor Whitney. "Onu A kupasında B için mücadele ettiğim zamanlardan beri tanıyorum. Daha güvenli bir konuya geçelim."

"Tanrı'ya şükür," diyor Brenden.

". . ama bunu yapmadan önce," diye araya giriyor Whitney, "adamlarınızın askıda kalma süresi nasıl? Sizin için beş dakika kısa mı?"

Eli hemen pencereyi kapatıyor ve Brenden'la ben ikiz bok yiyici sırtışlarımızı paylaşıyoruz.

"Sorun nedir, kardeşim?" Brenden alay ediyor. "Yanlış tarafta olunca eğlenceli olmuyor mu?"

"Stresli bir yıl oldu, tamam mı? *Bir kez*," diye konuşuyor Eli, kaşlarını habersiz karısı için çatarak, "bu yıl *belki* iki kez uzun oyuna gitmedim. O lanet olası

Abartıyorsun," diye mazeret bildiriyor bıkkınlıkla. "Ayrıca, *onun için* işi bitirsen ne kadar sürdüğü önemli olmamalı, *değil mi?*"

Brenden ve ben başımızı sallıyoruz çünkü kardeşçe yapılacak şey bu. Nefesini üflüyor, yüz ifadesindeki açık korkuyla camı tekrar kırıyor.

Erin, "-Brenden'in taşakları bir tuhaf, millet," diye söze giriyor ve Brenden'in çenesi hemen çözülüyor. "Taşakların başlangıçta çekici olmadığını biliyorum ama onunkiler *tuhaf* görünüyor. İki küçük yaşlı adam gibi. Sivri burunlu küçük kel adamlar ."

Brenden öfkeyle aletini avuçlarken, biramı kalçalarımın arasına iterek kahkahalarımı bastırmak için iki elimle ağzımı avuçluyorum.

"Oraya gitmiyorum," diye devam ediyor Erin, "bilirsiniz, onlarla ilgilenmiyorum. Asla."

Dizlerinin üzerine çökmüş olan Brenden, zehirini ekrana püskürtmek için manevralar yapıyor. "Yalanlarla dolu bir tahtta oturuyorsun, benim hain karım."

Silahı bıraktıktan hemen sonra Eli onu halının üzerine fırlatıyor ve ben ikisinden de sıyrılıp, acı dolu homurtular arasında pencereye atlayıp kapatıyorum.

"Co-vert. . . Sen. . . Aptal. Göt," diye homurdanıyor Eli, Brenden yemi yutmadan önce ve ikisi yerde yuvarlanıyor, çoğunlukla birbirlerinin kazaklarının bütünlüğünü bozuyor ve arada bir çene tokatlıyorlar.

"Çekil üstümden, *küçük adam*," Brenden şahdamarına doğru ilerlerken, hakimiyet için bir ölüm yuvarlanmasına başlarlar ve Eli alkışlarla karşılık verir.

"Senin de *Voldemort taşaklarının* da canı cehenneme," diye ateş ediyor Eli. Onları güreşirken izlediğimde -çoğunlukla birbirlerinin kazaklarını- örümcek koca hissim harekete geçiyor.

"Beyler, durun. Birbirimize düşüyoruz ve bence bu oyun kasıtlıydı." Onlar birbirlerine girerken önsezimle hareket ederek, yavaşça, çok yavaşça, pencereden dışarı bakacak kadar kalkıyorum ve tam o anda Serena'yı baktığım pencereye doğru bakarken yakalamayı başarıyorum.

Bingo.

Yere çöküp sırtımı duvara döndüğümde, yetişkin kardeşlerim birbirlerine sevgi gösterilerinde bulunmaya ve belden aşağı vurmaya devam ederken yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Çok güzel kokuyorsun," diyor Brenden, Eli'nin V yakasını çekiştirerek, "tek bir fişkirtmanın *uzun sürmeyecek* olması çok kötü."

"En azından," diyor Eli, Brenden'in üçlü çene vuruşuyla, "taşaklarımı emdiriyorum!"

"O benim kız kardeşim, seni hasta piç!" Brenden, Eli parmağıyla ağzının kenarına çengel önce alay ediyor. "Al bakalım."

"İşte bu yüzden tekila içmiyorum," diyorum Eli -AKA akli başında kardeş-Brenden'in sırtına pratik bir şekilde vurup manyakça gülerken.

"Çok fena yakalandık," diye bitiriyorum sözümü, alkolün tetiklediği testosteronu kolektif sistemlerinden atmalarına izin vererek. Sanırım bazen erkeklerin sadece süveterli, kaltak tokatlı bir kavgaya ihtiyacı oluyor. O yılların geride kaldığına şükrederek, onları da işin içine katmaya karar veriyorum. "Bize tuzak kurdular."

Brenden onu kısıtırmayı parmaklarıyla çenesine art arda iki sevgi darbesi indirirken Eli'nin yüzü kızarıyor.

Onlar yerde güreşmeye devam ederken, "Ve siz aptallar yemi yuttunuz," diyorum, "amatörler gibi," boşuna yüksek sesle konuşuyorum. "Oyuna geliyorsunuz, aptallar," diye sonunda onları ayıracak kadar yüksek sesle bağıriyorum. İkisi de aniden durdu ve başlarını yavaşça bana doğru çevirdi. Şimdi Brenden'in üzerine binen Eli, Brenden ona domuz burnu atmadan bir saniye önce başını kaldırıyor.

"Nereden biliyorsun?" Eli burun deliklerini kaldırarak soruyor. "Dört yıldır casusluk yapıyorum ve sicilim tertemiz."

"Biliyorum işte," diye takılıyorum, biramdan uzun bir yudum alarak. "Yakalandın 007, yoksa sana 005 mi demeliyiz?"

Brenden, Eli'yi itmeden önce Eli'nin parmaklarını kazağının boynundan çözerek, "Çöz beni, seni kafır," diyor. Eli tekrar ayağa kalkmadan önce bir "oof" sesiyle sert ağaçların üzerine düşüyor.

"Dünyayı kadınlar yönetmeli," diye kıkırdıyorum ikisi kendilerini düzeltmeye başlarken. "Bize tuzak kuruldu."

"Kanıtla," diyor Eli.

"Memnuniyetle. Ama mağara sakinleri gibi davranmayı bırakıp buraya gelmeniz gerekecek." İkisi de asker gibi sürünmeye başlar ama Eli son anda bir hamleyle Brenden'in aletine vurur ve koşarak ilerler. Brenden bir küfürle toparlanıyor, son anda Eli'ın bileğini yakalıyor ve onu geri sürüklüyor. Brenden onu korku filmi tarzında sert ağaçlar boyunca çekmeye başladığında Eli'ın gözleri şişiyor ve ben ellerini tutup onu çekerek kurtarıyorum.

"Lanet olası dur!" Fısıltıyla bağıriyorum. "Muhtemelen en iyi şeyleri çoktan kaçırdık, hazırlandığımız diğer her şeyle birlikte. Lanet olası WrestleMania canlandırmasına *daha sonra* devam edebiliriz."

Brenden kendine gelir, gözleri ciddidir. "Söz mü?"

"Evet, şimdi kapa çeneni ve dinle." Ben parmağımı ağzıma bastırıp ağzımı açarken ikisi de sürünüyor.

"Oh, oh! Hadi aileden birinin taklidini yapalım ve ona bir isim verelim!" Whitney bunu önerirken, Serena dramatik bir şekilde boğazını temizleyerek hemen konuya dalıyor. "Eğer benimle ilgili değilse, umurumda değil!"

"Brenden!" Brenden pencereden bakıp "cadılar" diye mırıldanırken Whitney çığlık atıyor.

"Bende bir tane var," diyor Erin. "Katil herif."

"Peyton," diye kıkırdıyor Whitney ve ben kaşlarımı çatarak yüzümü avuçluyorum. Yılın ebeveyni.

"İşte bir tane," diyor Whitney, "her şey hakkında AHHHHHHHHHHHHH."

Brenden ve Eli bana sempatik bir bakış fırlatırken üçü birden "Gracie," diyor.

"Üzgünüm, kardeşim," diyor Whitney. "Çok mu erken?"

"Tabii ki hayır, gülmek iyidir. Ağlamaktan iyidir," diyor ve ben de gülümsüyorum. "Tamam, şirretlik etmek istemem," diye başlıyor Serena, gülümsemem kayboluyor çünkü bu şirretliğin benimle ilgili olduğuna dair bir his var içimde. "Ama eğer Thatch önemli bir şey için üzerine gittiğimde 'işte yine başlıyoruz' derse, *Lorena Bobbitt*'in kışına tekmeyi basarım."

"Lorena Bobbitt kim?" Erin soruyor.

Eli, Brenden ve ben fiziksel olarak ürperirken dışarıda hamile bir duraklama yaşanıyor. Sadece bu isim bile Dünya nüfusundaki her erkeğin 93'te olduğu gibi geri çekilmesi için yeterli.

"Tatlı, aziz ruhunu kutsa," diyor Whitney. "Böyle bir sefahatle başa çıkabilir misin bilmiyorum."

Brenden, "Bundan hoşlanmadım," .

"Ama doksan küsur yaşındaki efendimizin on yılında," diye devam ediyor Whitney, Eli ve benim sırtımıza neden olarak, "dostumuz Lorena'nın, kısa tanımıyla, kötü şöhretiyle tanındığı için birçok kadının sözsüz kahramanı haline geldiğini söyleyelim."

En iyi arkadaşım boğazını temizlerken üçümüz de temkinli bakışlar paylaşıyoruz. "Görüyorsun ya sevgili kardeşim, güneşli bir yaz günü-"

"Yaz mıydı?" Serena hıçkırarak soruyor.

"Bilmiyorum," diyor Whitney, "sus, ayarladığım havayı bozuyorsun."

"İyi ama bence bu hikaye için en azından hava durumunu bilmelisin."

"Bunu biliyor musun?" Whitney havlıyor.

"Hayır," diye hıçkırıyor Serena, "ama karanlık, aysız bir gece ve şimşek uygun görünüyor," diye ekliyor.

Whitney, Serena'yı susturmasına izin verilen tek kadın olarak, "Peki kardeşim, karanlık ve fırtınalı bir geceydi, *kapa çeneni*," diye takılıyor. "Nerede kalmıştım?"

"Karanlık fırtınalı bir gece, hıçkırık," diyor Erin kıkırdayarak, onların ileri geri konuşmalarından aynı derecede eğlenerek.

"Evet, görüyorsunuz, ruh kardeşimiz Bobbitt'li Lorena kocasının *kendisini aldattığını* yeni öğrenmişti. Ve böylece ..." Brenden, Eli ve ben olacaklar karşısında gerilirken, teatral bir etki yaratmak için duraklıyor. "... zamanını doldurdu ve ödeşmeye karar verdi... ve böylece bir gece-"

Bir duraklama.

"Tanrım, Serena, gelmiş geçmiş *en karanlık ve en fırtınalı* gecede-" "Teşekkür ederim," diye hıçkırıyor Serena.

"*Mutfak bıçağıyla adamın aletini kesti!*" Üçümüz geri sıçrarken Whitney gürledi.

"Hayır!" Erin'in nefesi kesildi.

"YESSSSSSS!" Serena ve Whitney birlikte söylüyorlar.

"Ama şunu dinleyin," diye devam ediyor Whitney, "evinden kaçarken aletini de yanında götürmüş ve bir tarlaya atmış!"

"HAYIR!" Erin manyakça bir kahkaha atmadan önce patladı.

Buna karşılık Brenden kolunu kaldırıyor ve aynı anda kolunu ön kolundan yukarı çekerek diken diken olduğunu gösteriyor. "Resmen korkuyorum," diyor bakışlarını Eli'a dikmeden önce.

"*Mep*," diyor Whitney, Peyton'ın evet yerine kullandığı eski kelimeye ve yeğenine olan düşkünlüğünü dile getirirken. Bunu akla gelebilecek en kötü hikayeyi anlatmak için kullansa bile. "Lorena takımımız için en büyük suçu işledi. Hepimizin bir noktada yaptığı sözlü tehdidi *bir sonraki seviyeye* taşıyan ilk kişi olarak hem suç işledi hem de zaman kazandı.. bu da onu benim sözsüz kahramanım yapıyor." Eli ciddiyetle, "Kardeşin olmayı gerçekten çok sevdim," diyor. "Ama yapamam

Artık yeni karımın yanında

uyuyacağım." Serena konuşurken sırtıyorum.

"Benimki de. Hapis cezası almış mı? Google'a bakacağım." Serena belirtiyor.

"Neden?" Whitney soruyor. "Thatch'in göz kırpmasını kesersen ne kadar hapis yatacağını görmek ister misin?"

"İkinizi de gerçekten sevdim," diye kendi vedamı dile getiriyorum. Eli'ye dikkatle bakmadan önce, "Ciddiyim," diye ekliyorum. "Bunun için teşekkürler. Evliliğimi mahvettin."

Brenden, "Delilerle evlendik," diye çıkarımda bulunuyor ve hepimiz başımızı sallayarak onaylıyoruz. "Kocası için oldukça iyi oldu, John, sanırım adı buydu,"

Whitney bilgilendiriyor. "Tekrar sonra porno filmlerde oynamaya devam etti."

Hepimiz bu düşünce karşısında yüzümüzü buruşturuyoruz, ortak acımız içgüdüsel.

Erin, "İyy, bu da çok etkileyici," diyor. "Sözü edilmeyen kahraman," diye kıkırdıyor. İyi, azizeye yakın kız kardeş kötüye gittiğine göre ses ürkütücü.

Brenden kesin bir dille, "Karım artık sizin karılarınızla takılamaz," diyor. "Buna izin vermeyeceğim."

"Kahretsin, hayal edebiliyor musun? Nihai intikam," diye övünüyor Serena, biraz fazla hayalperest bir şekilde, ben hayal kırıklığıyla başımı sallayıp Brenden'e cevap verirken.

"Seni suçlamıyorum dostum. Hem de hiç."

"Tamam," diyor Whitney, "hepimiz kocalarımızın aletlerini hangi suçlar için keseceğimizi listeleyelim."

Üçümüz de duvara yapışmış durumdayız ve hep birlikte nefesimizi tutarken tek bir hecenin bile atlanmadığından emin olmak için ağızımızı kapatıp eğiliyoruz.

"Eğer Thatch bir daha 'işte yine başlıyoruz' derse," diyor Serena. "Hapis cezasını ciddi ciddi düşüneceğim."

Brenden ve ben gözlerimizi devirirken Erin, "Bunu listeme ekle," diye sesleniyor. "Yine mi başlıyoruz?" Whitney soruyor.

"Seni zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan küçük yeni evli. Aferin sana. Bu saçmalık muhtemelen evlilik zaman çizelgesinde dört ila altı yıl civarındadır. Zamanın var," diyor Serena. "Değerini bil."

"Peşimizdeler," diye karar verdim. "Yakalandık," Eli'a bakıyorum. "Oyun bitti, Welch. Çaban için A aldın ama Collins kızını geçmenin çok zor olduğunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Özellikle de bu kadar uzun süre."

"Emin misin?" Eli pencereyi kapatarak sorar.

"Mep," diyorum, Peytonın söylediğini duyabildiğim için kalbim sıkışıyor. "Kahretsin," diyor Brenden, "bu oldukça can sıkıcıydı."

Eli ve ben aynı anda yumruk tokuşturmadan önce, "Karın da böyle demişti," diye espri yapıyoruz.

Brenden aniden, "Hey," diye bağırınca Eli ve ben irkiliyoruz. "İkiniz için de bir şeyim var," bize ikiz kuşlar hediye etmeden bir saniye önce cebini karıştırıyor. "Buyurun, bu sizin için, evet, Mutlu Noeller."

"Kahretsin, on beş dakika oldu," diyorum, vızıltılarım devreye giriyor, "çocukları kontrol etmeliyiz," Brenden'a bakıyorum. "Ya da biri bakmalı."

Brenden ve ben ona dönerken Eli, "O kadar da uzun değil," diyor.

"Ebeveynlikte *kırk beş* yıl demek bu," diye aktarıyor Brenden. "Git, senin de benim kadar çok."

"Ah, dostum, parmak sayımını tekrar kontrol et çünkü benden daha fazla kazanan spermin eminim."

"Senin kadar, artı *bir tane daha*," diye karşı çıkıyor.

"Şaşırtıcı bir mantık, ahmak, ve Erin bu gece bezli olanın velayetini aldı," diye rapor ediyorum. "Yani iki kere iki. Ödeştik."

"Ben giderim," diye teklif ediyor Eli, ikimiz de onu görmezden gelirken başını sallıyor çünkü ne teklif ettiği hakkında hiçbir fikri yok ve biz onu hayatta tutmaya çalışıyoruz.

"Taş, kağıt, makas?" Brenden'a soruyorum. Başını sallıyor ve üç dokunuş sonra, ben Eli'ye bakarken onun kâğıdı benim taşımı kaplıyor.

"Eğer on dakika içinde dönmezsem, Peyton yapmıştır." Omzunu avuçladığımda sırtıyor. "İyi bir koşuydu, kardeşim, ama sözlerimi not et, ya biliyorlar ya da *şüpheleniyorlar*. Bu kızlar bizi aptal yerine koyuyor, o yüzden gururunun seni ele izin verme."

Brenden, Peyton'ın ona taktığı eski lakapla ilgili olarak "Hadi ama *Lie*," diye şaka yapıyor. Oğlumun eski sözlerini kullanması beni gidip ne yaptığına bakmaya motive ediyor.

Brenden en yeni ve en duyarlı kardeşine "Hadi gidip annenin eggnog'unu bulalım," diyor. Kafası güzel olsa da Eli'in kendine hakim olabileceğini biliyorum.

"Yaklaştığının kokusunu alabiliyorum," diye kurt gibi sırtıyor Brenden. "Partimizin bitmesine gerek yok."

"Vazgeç artık, dostum," diyor Eli, onu mutfığa kadar takip ederek. "Onu asla bulamayacaksın."

Erin'in raporunu duymak için tam zamanında pencereyi açtığımda sesleri kayboluyor.

"Ah, gittiler, az önce mutfığa girdiklerini gördüm," diyor, ben çocukları kontrol etmek zorunda olduğum gerçeğine lanet ederken, ilginç bir şeylerin döndüğünü biliyorum. Tam pencereyi kapatmadan önce, duymam gereken tek şeyi duyuyorum.

"Hepiniz, bunu söylemenin berbat bir şey olduğunu biliyorum ama son zamanlarda kocamı arzuluyorum."

"Gerçekten mi?" Erin öyle diyor.

"Ah, görmüştüm," diyor Whitney. "Tıpkı ilk çıkmaya başladığınız eski günlerdeki gibi. O elektriği hissettim, kardeşim. Aferin sana."

"Bunu özleyorum," diyor Erin.

"İyi haber şu ki, dalgalar halinde gelip gidiyor, bu yüzden daha çok takdir ediyorsun ve evet," diye iç geçiriyor, "son zamanlarda onun için can atıyorum ve o da bunu ateşli hale getiriyor."

Bu geceki övgüsü nedeniyle daha da iyi hale getirmek amacıyla pencereyi kapatarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve büyük medya odasının hemen yakınında oğlumun sesiyle durduruluyorum.

"Hayır, ben söyleyene kadar oyuncakları kaldırmayacağız."

"Neden olmasın?" Wyatt soruyor. "Babam onları temizlememi söyledi"

"Evet," diyor Conner, "uzun zaman önce yapmamız gerekiyordu."

"Bu benim bebeğim, yani ne zaman öleceğimizi ben söylerim. Şimdi oynuyoruz." Kapıya doğru yürürken, Peyton'ın Wyatt ve Conner'ın üzerinde gezindiğini görüyorum, Ona küçük bir şeytan gibi bakıyorlar. Yaşının iki katından fazla olan Conner korkmuş görünüyor ve bebeğim eğildiğinde yutkunuyor.

"Burada neler oluyor?" Gracie'nin odada olmadığını görünce kaşlarımı çatarak soruyorum. "Gracie nerede?"

Conner cevap vermek için ağzını açtığı anda, yemin ederim ki dört yaşındaki oğlum elini kaldırıp onu susturuyor ve kısılan gözlerini bana diyor. "Hayır, hayır," diyor Peyton, içeri girmemi engellemek için bana doğru hücum ediyor. "Hayır, burası benim kukum ve bizim kukumuzda kötü babalar olmaz."

"Affedersiniz?" Tam boyuma gelmeye çalışırken küstahça soruyorum. O beşinci birayı gerçekten içmemeliydim.

"Evet, affedildin *Thatcher*," Peyton sözlerini uzatıyor, kırmızı ve mavi siren sesleri kafamda dans ederken tam bir kabadayı edasıyla konuşuyor. Karnımı itiyor, beni tamamen dışarı atıyor ve bunu yaparken kapıyı yavaşça kapatıyor, kararını kusuyor. "Kötü babalar izin vermez."

Oğlumun zorbalık yolunu seçtiğine ve beni doğrudan reddettiğine tamamen şaşırmış bir halde, tam kapıyı suratıma çarparken hemen onun seviyesine iniyorum.

"Senin aptal kulübünde olmak istemiyorum," diye burnumun bir santim ötesinde kapanan kapıyı kırıyorum.

"Güzel, baba, çünkü içinde sen yoksun!" Peyton övünüyor. Şerefsiz herif. Reddedilmek acı veriyor, orta parmağımı tahtaya bastırıyorum ve dört yaşındaki oğlumu coşkuyla tersliyorum.

"Zaten muhtemelen sıkıcıdır!" Bağırıyorum.

"Çok eğleniyoruz!" Peyton da bağırıyor. "Pizzamız var!" "Bunu kredi kartıma yazmasan iyi edersin!"

"Kredi kartı kullanmayı bilmiyorum! Büyükannem satın aldı!"

"Bunu hak etmiyorsun! Zaman kiplerini bile doğru kullanamıyorsun!" Kendimi işin içine atıyorum, her şeyden habersiz oğluma müstehcen hareketler yapmaya devam ederken ikinci bir kuşu kapıya doğru kaldırıyorum. Hatta bir bacağımı havaya kaldırıyorum ve o öldürmek için içeri girerken altından bir kuşu vuruyorum.

"buradan, *Thatcher O'Neal*."

"Peyton kakasını lazımlığa bulaştırdığı için mutluyum!" Şak diye söyledim. "Zaten benim için yatma vakti!" Aşağı inmek için arkamı döndüğümde, kardeşlerimin çenesi düşmüş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve hemen kapıyı işaret ediyorum. "Şunu gördünüz mü? O bir kabadayı ve elebaşı!"

Merdivenlerin tepesinde karşılıklı oturan Eli ve Brenden, ben yanlarından geçerken kahkahalara boğulmaya başlıyor ve sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Siktirin gidin çocuklar," diyorum, sadece bir kez arkama bakıp kapıyı çarparak kapatmadan önce çatlaktan oğlumun bakışlarıyla karşılaştığımda hâlâ sızlıyor. Küçük pislik.

"Şunu gördün mü?" Brenden beni uzaklaştırmaya başladığında ona karşı koyuyorum, "O elebaşı!"

Peyton kapıdan çılgılık atarken Brenden arkasına bakar. "Git buradan, baba! Seni istemiyoruz!"

"Sorun değil dostum," diye avucunu omzuma koyarak teselli ediyor Brenden, "bizim kucağımızda olabilirsin," diye taklit ediyor beni merdivenlerden aşağı indirirken, "çünkü annemizin nog'unu *bulduk*."

CHAPTER TEN

Annem tabağı masaya bırakıyor, gözleri Thatch'a kayıyor, onu güverteden çağırıp akşam yemeğinde bize katılmasını emrettiğinden beri kafasını kaldırmıyor. Dudaklarımda saatler öncesinden kalma öpücükleri hâlâ tazeyken, Brenden ve Whitney bir ileri bir geri gidip babamı sonsuza dek sinirlendirirken, ben onun karşısında takılıyorum.

"Thatcher, tatlım," diye ikna ediyor annem. "Biraz jambon ister misin?"

"Evet, hanımefendi," diyor ve tabağına küçük bir dilim almadan önce büyük servis çatalını ondan alıyor.

"Kahretsin, çocuk, saçmalama, ye," diye emrediyor ve Thatch kıkırdayarak durmasını söylemeden önce tabağın yarısını onun tabağına boşaltıyor. Annem ona odaklanmaya devam ederken aralarına bakıyorum. Thatch sonunda gözlerini onunkilere kaldırdığında anlıyorum. Gün gibi ortada, suçluluk.

Delik deşik olmuş durumda ve neden olduğu da bir sır değil. Benimle birlikte olduğu için. Beni öptüğü, bana dokunduğu için. Belki de onu yalnız bırakmalıyım. İlk geceden beri iyi bir fikir olmadığımızı açıkça belirtti. Bunu düşünürken bile, bütün gün tekrar tekrar oynattığım anıya geri dönüyorum. Hayatımın en yoğun öpüşmelerinden birini gerçekleştirdikten hemen sonraydı. İleri geri konuşmalarımız sona erdiğinde kalp atışlarımız hızlanmıştı. Öpücüğün etkisiyle sersemlemiş bir halde birbirimize baktık, bağı etkisiyle uğulduyorduk. Dudaklar birbirine değmek üzereyken parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

saçlarını okşadı, başparmağını şefkatle yanağında gezdirirken başının arkasını kavradı. Fısıltısı tam göğsüme çarptığında dokunuşuna doğru eğildim.

"Tanrım, bebeğim, yapamıyorum ... lanet olsun, sana doyamıyorum."

Bu sabah gözlerim açılır açılmaz aklımdan geçen o andı ve bu değiş tokuş, zihinsel olarak onun bizimle ilgili çekinceleriyle savaşımaya devam etmesini istememe neden oldu. Keşke böyle anları daha fazla yaşayabilsek. Ama şu andan itibaren, burada ve şimdi, bana bakmayı bile reddediyor.

Pişmanlık duyuyor, duymak zorunda ama yine de davranışları masadaki ilk geceden pek de farklı değil. Belki de sadece böyle hissediyordumdur. Bu konuda yalnız mıyım? Yalnız olamam. Dün gece kelimenin tam anlamıyla oradaydı.

Yoksa Thatch'in bir şeylerle bu kadar kolay mı? Benimle oynamak mı? Hiçbir şekilde bir centilmen olmadığını ama benim için denediğini söyledi.

Konuşma tarzına bakılırsa, kim olduğundan utanıyor gibi ama daha yirmi yaşında. Şimdiden bu kadar zarar vermek için çok genç. Değil mi?

Bu sorular bütün gün olduğu gibi dönüp duruyor, cevapları ise karşımda oturan adamın kilitli çenesinde gömülü. Artık kafamı karıştırmasına izin verdiğim biri. Yine de ona bunun karmaşıklaşmasına gerek olmadığını söyledim. Sadece eğlenceli olabileceğini. Peki neden böyle hissettiriyor? Neden işleri bu kadar zorlaştıran o?

Eğer bir oyuncuysa, ne olmuş. Bununla başa çıkabilirim. Daha önce de ettim. Ama gerçek zararı tam olarak ne? Ailesiyle arasının iyi olmadığını itiraf etti ama bunu sorun etmiyor gibi görünüyor. Asıl soru şu: Neden bu kadar umursuyorum? Cevap hemen sonra zihnimde netleşti.

Üniversiteden döndükten sonra içeri girdiğimden beri düşündüğüm tek şey o. Onunla o barakada buluşmak, o zamandan beri dört gözle beklediğim tek şey - evde olmak dışında. Belki de onu itirazlarını bastırmaya zorlayarak bencillik ediyorum. Öyle olduğumu biliyorum ama son üç ay, son bir yılda katlandığım en kötü dönemlerden biriydi. Ona olan ilgim, bu durumdan uzaklaşmamı sağladı. Bu nedenle, büyük olasılıkla bunu çok fazla okuyorum. İhtiyacım olduğu için mi bu kadar az şeyden bir şeyler çıkarıyorum?

Serena, daha acınası olabilir misin?

Ama kendimi bu konuda yalnız olduğuma ve çok zorladığıma ikna ettiğimde bile öpücüğünü hissediyorum. Fısıltılarını duyuyorum. Bana yalnız olmadığımı söyleyen gözlerindeki bakışın anısıyla beslenmeye devam ediyorum. Şimdiden onun içinde boğuluyorum,

ama bu beni önümdekileri düşünmekten alıkoyuyor. Okula dönüş yolculuğu hakkında. Beni nelerin beklediğini, ki bunların hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı.

Gerçi şimdi, beni görmezden gelerek asgari düzeyde konuşmaya devam ettikçe, tatlı sözleri giderek daha az anlam ifade etmeye başlıyor. Özellikle de tabağını temizler temizlemez odun kesmek için mazeret bildirdiğinde. Sandalyesini geri iterken, onu, yüzünü, ifadesini herhangi bir işaret, kesinlikle herhangi bir şey için araştırıyorum. Dudaklarını hafifçe bükmesi, sırtması, bana yanlış anladığımı gösterecek bir şey. Elimde hiçbir şey kalmayınca, bir saniye bile tereddüt etmeden kapıdan çıkarken geri çekilen sırtına dik dik bakıyorum.

Peşinden gitmenin aptalca ve anlamsız olduğunu ve muhtemelen bu gece boşuna bekleyeceğimi bildiğimden, Whitney seslenirken Thatch'in gittiği yöne bakmaya devam ediyorum.

"Arka kapı sana ne yaptı, kardeşim?" diye azarlıyor. Kendimi tam bir aptal gibi hissederek ve bunu açıkça belli ettiğimi bilerek bakışlarımı ona dikiyorum. Whitney gözlerini indiriyor, annem onu azarlarken sırtışı büyüyor.

"Onu rahat bırak, Whitney."

"Ne?" Masum numarası yapıyor. "Ona garip garip bakıyor, muhtemelen bu yüzden kaçtı."

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Brenden, tamamen kayıtsız bir şekilde. "O da WrestleMania izliyor."

Whitney yüzünü ona doğru çevirirken babam, "İkinci kızım," diye bağılıyor. "Kapa çeneni ve oğlum...?"

"Evet, baba?" Brenden kirpiklerini kırıştırarak soruyor. "Sonsuza dek kapa çeneni."

"Bu hiç hoş değil baba. Tatlı olarak turta alabilir miyiz anne?" Brenden hiç etkilenmemiş bir şekilde yer değiştiriyor. Cevap verirken annemin gözlerini profilimde hissettiğimde, kapıya bakma dürtüsüne direniyorum. Midem bulanıyor, peçetemi tabağımın üzerine koyuyorum, hissettiğim kararsızlıktan nefret ediyorum. Hayatımda bir erkeğin benimle konuşmasını sağlamak için hiç bu kadar uğraşmak zorunda kalmamış olmaktan nefret ediyorum. Bir bakıma, Thatch kovalıyor ve lanet bir aptal gibi, daha iyisini bilmiyormuşum gibi takip ediyorum. Ama biliyorum. Peki neden ben?

Bırak onu, Serena.

Tam da bunu yapmaya karar vermişken, annem konuştuğunda kendimi affettirmek üzereydim. "Güneş batıyor. Yakında hava kararacak."

Pencereden dışarı bakarken bunu belli belirsiz, dolambaçlı bir şekilde aktarıyor ama yorumunun benim için olduğunu biliyorum. Ona bakıp herhangi bir cesaretlendirme işareti beklerken, patates püresini çatallıyor ve beni reddediyor. Ancak masada konuşmalar yeniden başladığında gözleri nihayet benimkileri . Sözsüz bir saniye sonra müsaade istiyorum. Eşarbımı boynuma dolayarak arka kapıdan çıkıyorum.

Çok fazla rom içtiğim için başım dönüyor, neyse ki dışarıda olan çocukları kontrol ettikten sonra geçici yatak odamıza giriyorum. Tozluklarımı çıkarmak için mücadele ederken ve kapüşonumu yere atarken bitişikteki banyoda duş çalışıyor. Aşırı sıcak ve hafif mide bulantısıyla, sarhoşluğumun bu kadar çabuk geçmesine lanet ediyorum ve yaklaşan akşamdan kalmalığın epik bir pislik olacağı kesin. Çok geçmeden, çok iyi tanıdığım pürüzsüz bir ses havayı süzdüğünde yastıkları yerleştirmek için yığıyorum.

"İyi akşamlar, Brat."

Yataktan kalkıp banyoya baktığımda kocamı sırlıklam olmuş, havluyu beline sarmış, gözlerini bana dikmiş bir şekilde buluyorum.

"Hayır, hayır, efendim, hayır, bu *gece sizin geceniz değil*, kardeşim," diyorum, havlusunu seksi bir yıldız gibi parmaklarını ağzına bastırarak bir 'oops' ile bırakırken gülümsememe engel olamıyorum.

Aletini bir tür seksi sarhoş erkek dansıyla hafifçe kırırdatırken protestomun içinden gülmeye başladım bile. "Oh, Tanrım, Thatch. Zaten dönüyorum. Lütfen buna kalkışma bile."

"N'aber bebeğim?" İşaretlerimi tamamen görmezden geliyor, bakışlarını aşağıya, sikine doğru indirirken gözlerindeki donuk ifade her şeyi anlatıyor. Ben de onu takip ediyorum, başımı hâlâ olumsuz anlamda sallıyorum. "Hoşuna giden bir şey görüyor musun?"

"Hayır, oyuncu, istemiyorum. Bu gece değil, Thatch, o zaman ne yapıyorsun? Oh, sakın dar-" ama artık çok geç. Çoktan et çubuğunu eline almış ve helikopterinin pervanesini çalıştırmıştı.

"Hangi aptal sana bunun seksi olduğunu söyledi?" Adamım gerçekten çalışmaya başladığında gözlerimi devirerek soruyorum, kendinden emin bir şekilde cevap verirken pervanesi tam hızda.

"Sen yaptın, benim karım."

"Aynen öyle. Tarihin hiçbir döneminde sana bunun seksi olduğunu söylemedim. Hemen kes şunu," diyorum, o kıkırdıyor, ben iç çekerken kendini havalanabileceği noktaya kadar çalıştırıyor. "Ve çok ateşli bir seri yakalamıştık. Sen mahvettin."

"Öyle mi?" dalga geçiyor, "Sorun ne bebeğim? *Melekler şarkı söylemiyor mu?*"

Bir anda yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm ve suçlayıcı bir şekilde onu işaret ettim. "Biliyordum lan!"

"Evet, ben de öyle yaptım, dakika bir," diyor yatak odasına çırlıçıplak girerken. "Ama," yatağın kenarında durmak için hareket ederken gözleri bana doğru parlıyor. "Çocukların önünde beni bu kadar iyi gösterdiğin için sana borçluyum," parmağını müstehcen bir şekilde sikinde gezdiriyor, "özellikle de o."

"*Hepsi gösteriş içindi!*" İfadesi solmadan önce beni yatağın üzerinde altına alarak saldırdığında reddediyorum.

"Yani melekler gerçekten şarkı söylemedi mi?" Alt dudağını somurtarak dışarı itiyor.

Yan parmağını şakacı bir şekilde külotumun üst kısmında gezdirirken, "Bir ya da iki nota gevelemiş olabilirler," diyorum.

"Yani, polis sırasına girsen sikimi seçmez miydin?" diye fısıldıyor, dudaklarında daimi bir sırıtiş.

Kendime yardım edemem. "Tam olarak ne kadar , Thatchalamewl?" "Bir altılı paket ve üç içki içtim," diye bildirdi. "Sen mi?"

"Rom, çok fazla ve çok erken. Daha fazla yemeliydim. Bu çok fena acıtacak. Advil'imi aldım ve bir şişe su içtim. Savaş için hazırlandın mı, bebeğim?"

Sırıtmadan önce başını sallıyor. "Tanrım, çok zekisin," diye mırıldanıyor karnımı öpmeden önce. "Manyakça ve şeytani ama zekice."

"Ben olduğumu nereden biliyorsun?"

"Karımı tanıyorum," diyerek avucunu tenimde gezdiriyor. "Bu performans tamamen senin sayende oldu, yine de en iyi yardımcı kadın oyuncu kesinlikle 'Lorena of the Bobbitt' için Whitney'e gidiyor.

Ben onun dağınık saçlarını karıştırırken ikimiz de gülüyoruz. "Sen ne zaman *gerçekten biliyor* musun?"

Eğilip göbeğimi yalamaya başladı, mırıldanıyordu. "Bu da ne?" Saçını çekiştirerek soruyorum.

"Daha fazla bilgi yok, bu kardeşlik kodu."

"Hayır, aramızdaki bağ her zaman kazanır, bunu biliyorsun." Ben daha sert çekerken o bakımlarına devam ediyor. "Thatttttch," diye ısrar ediyorum.

Sırtışı galip gelmeden önce göbek deliğimin etrafındaki bir deseni öpüyor. "İyi, askerlerimin ne zaman kazak kavgasına girdiğini biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bir ne?"

"Destansı bir şeydi. Vahşileştiler, Eli'nin karanlık bir tarafı var," diye kıkırdıyor. "Biliyor musun, üçümüzün kıdemli kocası olmak oldukça harika," diyor göğsümün kıvrımını izlerken ve dilini ona doğru fiske vurmak için eğilirken hülyalı bir şekilde. Çekme aşağıda başlıyor, ama ben zaten bok gibi hissediyorum ve karar veriyorum ... yakında. Çok yakında.

"Bebeğim, cidden çok sıcakladım ve kendimi iğrenç hissediyorum, yoksa senin güzel penisine kesinlikle saygı gösterirdim."

Başını sallıyor ve dudaklarına doğru öpücükler kondurmaya devam ediyor. "Yine de senden uzak duruyorum."

"Gerçekten mi?" Sırtımama engel olamıyorum. "Başladığımız zamanki gibi penis konusunda cimri mi davranacaksın?"

"Evet, seni *bunun için yalvartacağım*," diyor yıllardır duymadığım bir ses tonuyla.

"Öyle de tatlım, az önce beni helikopterle getirdin. Bu biraz zaman alacak.

"Bu imajı silmek için *haftalar* gerekecek."

"Meydan okuma kabul edildi," diye mırıldanıyor, gözleri vızıltıyla parlıyor. "Bu arada uyarayım, kızlar bu gece bunun için varlar. Onları uyarmıştım ama Brenden ele geçirilmiş."

"Kahretsin," diye kıkırdadım, "ne kadar *varım*?"

"Özellikle Whitney," diyerek göğüs ucumu sertçe okşuyor ve başını karnıma yaslayıp bana bakacak şekilde eğiyor. "Ve kendimi daha iyi hissettiğimde ve üçünüzden hanginizin gerçek bir hedef olduğunu belirleyebildiğimde, sen de Serena O'Neal."

"Hmm."

"Kendini hazırla, kadın," diye uyarıyor, duyarlı meme ucumun etrafında tembel bir daire çizerek. On dakika sonra, ben ona sırtarak bakarken Thatch karnımın üzerinde salyalarını akıtıyor, parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu uyutmuştum. Pozisyonumuz çoğu gece olduğu gibi aynı. Ben onun güzel saç tellerini dalgınca okşarken o göğsümde yatıyor. Çoğu gece dikkatim dağınık oluyor, daha rutin hareket ediyorum ama bu gece kendimi onu biraz daha fazla içime çekerken buluyorum.

Burnunun gücü, çenesinin kesimi. Koyu sarı kirpikleri. Ve göz kapaklarının altındaki gözler şu anda uykuda olsa da, yıllar boyunca hem iyi hem de kötü binlerce bakışın alıcısı oldum. Ama birbirimize gerçekten karar verdiğimiz gecedan beri Thatch benden gözlerini hiç esirgemedi ve bana bakmayı hiç bırakmadı. Parmaklarımı tüy gibi hafif, çilek rengi saçlarında gezdirirken fısıltımı ondan çok kendim için söylüyorum. "Seni seviyorum, Thatcher O'Neal."

CHAPTER ELEVEN

Baltayı savurarak tahtaya indiriyorum ve bir bakışın ağırlığını hissederken ikiye ayırıyorum, sonra da başka bir parçayı kırmak için kaldırıyorum.

Serena yaklaşırken "Hey," diye sesleniyor. "Bir süredir bu iştesin," diye uyarırken elindeki su şişesini çevreme doğru itiyor.

"Bana biraz yer açın." Sesim kesik ve gergin çıkıyor ve bir başka mükemmel kesik daha atmayı başardığımda duruşunun suçlulukla gerildiğini görüyorum. Odunlar kütüğün kenarına parçalar halinde düşüyor. Bunu yapabilmek haftalarımı aldı ve tıpkı ahşap işçiliğinde olduğu gibi bundan da tatmin oluyorum. Buraya, egzersizin zihnimde dolaşan bazı düşünceleri -özellikle de bir metre ötede duran kızla ilgili düşüncelerimi- tüketmeye yardımcı olacağını umarak geldim. Bana bakma şekliyle bu şansım çok düşük. Sözsüzce bir parça daha yerleştirdikten sonra, bir su şişesi botuma düşüyor ve Serena'nın şimdi bakışlarıyla beni şişlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Bir değil."

"Özür dilerim," diyorum ikram edilen suyu alırken.

"Evet, öyle olduğunu anlıyorum."

"Konsantrasyon gerektiren bir balta sallıyorum, Serena." "Demek pişmanlık duyuyorsun. Mesaj alındı."

"Anlamıyorsunuz çünkü ortada bir mesaj yok."

"'Eğlence' başladığından beri bir sıcak bir soğuktan başka bir şey olmadın, bu yüzden zihin sikişini atlayacağım, Thatch. Kendine iyi bak." Botlarını giyer ve eve doğru yürümeye başlar.

"Hiyarlık etmeye çalışmıyorum," diye arkasından sesleniyorum.

"Çabaya gerek yok. Hiç çaba harcamadan başarıyorsunuz."

"Pişman değilim," diye tersliyorum geri çekilirken, "ama pişman olmalıyım."

"Neden?" Durdu ve bana döndü. "Subliminal olmayı bırak ve çıkıp söyle artık."

"Dün gece olması gerekenden daha fazla hararetlendi ve bunu sen de biliyorsun." "Ve? Ne olmuş yani. Rızayla oldu."

"Lanet olası bir barakadaydık."

"Ne zaman bana çıkma teklif etmek istersen Thatch, can kulağıyla dinlerim." "Seninle çıkamam."

"Dediğim gibi, mesaj alındı."

"İstemediğimi söylemedim," diye itiraf ediyorum nefes vererek. "O zaman sor bana."

"Bunu ben de yapamam."

", dostum, düşünceli havanı ve muğlak cevaplarını anlıyorum ama bir şeylerin olduğu çok açık."

"Tam tersi, hiçbir yok." Ama sen. "Bir şey var-"

"Sana söylemek istemiyorum, eğer bu belli değilse, ki belli, çünkü ben öyle yaptım!" Tersliyorum. "O yüzden bana sormayı bırak."

"Peki," diye yanıma yaklaşıyor, gözleri deliyor, içimi görmek istiyor, ben ise titreyen gardımı yukarıda tutuyorum, dün gece yaptığı kadar derine inmesine izin vermeyi reddediyorum. Çok iyi ve korkunç hissettirdi. Çünkü gerçek ve doğru hissettirdi. O zamandan beri her saniye benimle dalga geçiyor ve bu da onu eğlencenin tam tersi yapıyor.

"Benden hoşlanıyor musun, hoşlanmıyor musun?" O talep ediyor.

Baltayı durduruyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hem beni becermek isteyip hem de benden hoşlanmayabilirsin. Bu duyulmamış bir şey değil."

Kulpun üst kısmını avuçlayarak, güneş arkasındaki çıplak ağaçların arasından batarken ona bakıyorum. Gözleri herhangi bir gerçek için benimkilere yalvarırken keskin hava pufları onu terk ediyor. Loş ışıktaki kırılma her yerde; duruşunda, yüz ifadesinde ve bir anlığına görmeme izin verdiği muhteşem gözlerinde. Dün gece birçok kez yaptığı gibi. Serena ham haliyle gördüğüm en güzel şey. Tüm en tehlikeli kısmı da buydu. Buna hazırlıklı değildim.

Bir kızla böyle bir şey hissetmedim. Herhangi biriyle. Öylesine ham, öylesine manyetik bir çekim ki, sanki sadece bizim için yaratılmış gibi hissediyordum. Dün geceyi hatırlamanın uyandırdığı bokun içinden sesimi bulmayı başardığımda, ondan hoşlanma sorusu havada asılı kalıyor.

"Senden hoşlanıyor muyum? Bunu da açıkça belirttim."

"O zaman . . . Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyerek uzaklaşmaya çalıştığında uzanıp kolunu kavradım.

"Bu bir gençlik melodramı değil, o yüzden kesin konuşmayı, öfke nöbeti geçirmeyi ve kaçmaya çalışmayı bırakın. Konuşmak mı istiyorsun? O zaman konuşalım. Dürüst davranıyorum ve senin için iyi olmadığını söylüyorum. Bunun nesini anlamıyorsun?"

"O kadar da ciddi değil-"

"Hâlâ tadını alabiliyorum ve bugün tek düşündüğüm bunu tekrar yapmak istediğim. Bu bile kafamı karıştırmaya yetiyor. Ve sen de bunu istiyorsun." Ona doğru bir adım atıyorum ve anında gözlerini, ağzını ve kendini erişim için kaldırıyor. "Eğer beni zorlamaya devam edersen, hak etmediğim halde teklif ettiğin şeyi özür dilemeden kabul edeceğim. Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum.

Serena, ama henüz o noktaya gelmedim." Gözleri merakla parlıyor. "Bana uyar."

O kendi başını eğerken ben de bıkkınlıkla başımı sallıyorum.

"Benim için iyi olmadığını söylemeye devam ve bunun neden bir sorun olduğunu merak ediyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Aynen öyle, ne yani, sadece seni mi kullanıyorum?"

"Seni kullanmadığımı kim söyledi?" O da karşılık veriyor. "Bunu istemezsin."

"Evet, iyi bir kız olduğum için mi?" dudaklarını yalıyor, küçümsemesi açık.

"Belki değilsin ama o kız da değilsin." "Sen mi soruyorsun?"

"Soru gibi mi geldi?"

"Tanrım, burada dönüp duruyoruz. Dün gece-" "Bana doğru bir adım daha at, Serena-"

Anında bana doğru adım atıyor ve ben de kollarını kavrayıp arkasından tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Nabızı hızla atarken son uyarımı yapıyorum.

"Ben senin için iyi değilim."

"Yap şunu, Thatch," diye meydan okuyarak emrediyor, ben ağzını ezmeden bir saniye önce. Ellerini serbest bırakmak için savaşıırken öpüşmemiz hemen cehenneme dönüyor ve dokunuşunun çok fazla olacağını bildiğim için onları boşta tutuyorum. Onu serbest bırakmak için geri çektiğimde beni reddediyor. Boynumu avuçlayarak, az önce verdiğim öpücük kadar güçlü bir şekilde öpüyor beni. Öpücüğümü derinleştirirken itirazım dilinin onunkine sürtünmesiyle son buluyor. Dilimi hararetle emerken donmuş parmakları keşfetmeye başlıyor.

Ellerini gömleğimin altında gezdiriyor ve terden sırılsıklam olmuş tenimde gezdiriyor. İşte o zaman dilimi ağzına sokmaya başlıyorum, tıpkı sikimi sokar gibi, her köşesine dalıyorum. Tadını ezberlerken sahipleniyor ve tüketiyorum. Karşılıklı dilinin kıvrımlarını hafızama kazıyorum. O kadar mükemmel ki, her santimi.

Ama daha da mükemmeli, onun da beni öpmesi. Onu reddettiğim her şeyi anlamış gibi görünmesi. Sert, sinirli ve babasının arka kapısından birkaç metre ötede onu sikmeye çok yaklaşmışken, kendimi ikinci kez koparıyorum.

Ona bakarken beni yeniden ele geçiren onun büyüleyici gözleri. Dudaklarımdan kontrolsüzce dökülen soruyu harekete geçiren sahiplenme ihtiyacı. "Kaç erkeği bu şekilde öptün?"

"Sanırım kaç tane olduğunu biliyorsun-"

"zaman o kadar da ciddi olmadığını tekrar söyle."

"Sen de beni aynı şekilde öp," diyerek avucunu çıplak göğsümde gezdiriyor ve bana ne yaptığını çok iyi bilerek tırnaklarını tenime batırıyor.

"Siktiğimin veledi," diyorum dudakları zaferle kalkarken. "Benimle 'eğlenmek' istiyorsan, Serena, tamam. Ama bu muhtemelen iyi bitmeyecek," diye uyarıyorum.

"Senin endişen, benim değil. Bu gece," diye fısıldıyor ve tırnaklarını bir kez daha göğsümde gezdirirken hiç tereddüt etmeden. Onun için o kadar sertleşiyorum ki sikim boxerımın içinde ağlıyor. "Ve konuşmayı beceremediğimize göre, konuşmak zorunda değiliz."

Tırnaklarını biraz daha derine soktuğunda "Dur," diyorum ve aletim fermuarıma doğru geriliyor.

Dudaklarını kaldırıp tekrar dudaklarıma bastırmadan önce, "Yap beni, Becerikli Adam," diye azarlıyor.

"En iyi ihtimalle zayıf," diye mırıldanıyorum öpücüğüne karşı, bastırdığım ahlaksızlığın bir kısmının beni ele geçirmesine izin vererek. "Bana daha iyi bir öpücük vermen gerekecek."

geri dönmek için bir
sebeptir." "Öyle değil
mi?"

"Bu bir teşvik meselesi," diye meydana okuyorum, sonra ayağa kalkıyor,
boynumu avuçluyor ve beni vahşice öpüyor, geri çekilmeden önce öfkeli aletimi
kısa bir süre pençeliyor.

"Akşama görüşürüz."

Siktir. Sikeyim.

Sikeyim.

Çok geçmeden Allen bana yaklaştı, elinde bir zarf vardı.
Tereddütle aldım. Parayı cebe atmadan önce ona teşekkür ettim.

"Bu iş görür, değil mi?" Suçluluk duygusu beni bütünüyle yutmakla tehdit
ederken soruyor.

"Yaklaştın, evet. Allen, dinle, sana ne kadar teşekkür etsem
azdır-" "Hayır, Thatch, bunu hak ettin. Her kuruşunu."

"Bundan nefret ediyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke-"

"Bu odunları teslim etmek için üç katı para öderdim." Büyüyen yığına
bakıyor. "Abartmışsın."

Aramızda bir sessizlik oluşurken başımı sallıyorum. "Allen, seninle Serena
hakkında konuşmam gerek-"

"Ona söyledin mi?"

Yutkunuyorum. "Hayır, efendim. Bir anlamı
yok-" "Bu şekilde başlayamazsınız."

"Başlayacak bir şey yok-"

"Başladı bile evlat," diyerek bana sert bir bakış attı. "O yüzden cahil
numarası yapmayalım."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorsun."

Omuz silkiyor. "Kızımız ne olursa olsun eve gelecekti ve ikimiz de onunla
tanışmanı istedik. Thatch, artık bizim için aileden biri gibi olduğunu , değil mi?"

"Ve sen bunu gerçekten onaylıyor musun?" Parmaklarını kot pantolonunun
arkasına sokarken soruyorum, sanki o da kendine aynı şeyi soruyormuş gibi
niyetli bir şekilde bakıyor.

"Bir tanıştırma yaptık. Tek yaptığımız buydu, ama ikinizin iyi anlaşacağınıza
dair bir his vardı içimizde. Doğrusu, öyle olmasını umuyorduk."

"Ama eğer-"

"Karıma ve bana yaptığın gibi dürüstlikle başla."

"Başlayamayız Allen, nedenini biliyorsun."

"Kendine ve şu anda Serena'ya yalan söylüyorsun. Sadece ona söyle."

"Yoksa sen mi yapacaksın?" Yutkunarak soruyorum.

Duraklıyor, tereddütlerimi okuyan bakışlarında hiçbir suçlama yok. Bir adım öne çıkıp omzumu avuçluyor.

"Seni seviyoruz Thatch," diye o kadar kolay söylüyor ki, boğazıma anında yakıcı bir top düğümleniyor, duygularım beni sustururken gözlerim doluyor. "Sen buna inanmıyorsun ama biz inanmanı diliyoruz."

Bir kucak dolusu odun alarak eve doğru kısa bir yürüyüşe başladı ve toprak son gün ışığını da yutarken omzunun üzerinden bana bakarak durakladı. "Sana güveniyoruz çünkü bunu hak ettin. Ama dürüst olmak gerekirse, ben sana ilk günden beri güveniyorum."

Eli, Brenden ve ben mutfak masasında sessizce toplanırken, tükettiğimiz her damla alkol kolektif gözeneklerimizden sızıyor. Ruby ve Allen aziz oldukları için çocukları kahvaltı için yerel bir hana götürdüler. İlk kızlar gecesinden sonra yapmaya başladıkları bir şeydi bu. Ne yazık ki, bu sabah kulübenin halini gördükten sonra bugün o kadar da hayırsever değillerdi. Eli ve bana öğleden sonra dönmeden önce burayı temizlememiz için emir verdiler.

Sonra, küçük insan sürümüzü sıdırmak için benim ve Brenden'in kamyonlarını çaldılar.

Öyle görünüyordu.

Oturma odasının oyuncaklar, çeşitli çantalar ve günlük yaşam için gerekli diğer eşyalarla dolu olduğunu gördüğümde daha da fazla. Son yıllarda sadece bir yeni torun eklenmiş olsa da, aile Eli ile birlikte daha da büyüdü. Kulübe geniş olsa da şu anda hepimizi zar zor barındırıyor.

Kadınlar üst katta uyurken biz masada kara kara düşünürken Brenden, "Kendimden nefret ediyor olmalıyım," diye sızlanıyor. Gerçi kısa bir süre önce kalktığımda Serena'nın kıpırdanmaya başladığına yemin edebilirdim. "Ya da hayatım," diye devam ediyor, "çünkü dün gece ölmeye çalıştım. Tanrım, kırk yaşından sonra akşamdan kalma seviyesinin her yıl katlanarak arttığı konusunda şaka yapmıyormuşsunuz."

"Cehenneme hoş geldiniz," diye sırtıyorum dumanı tüten kahve fincanımın ağzından.

"Bir gün büyüklerini dinlemeyi öğreneceksin," diye kıkırdıyor Eli, sonra kaşlarını çatıyor. "Ama havada *bir şey* vardı çünkü sık sık içki içmediğimi biliyorsunuz ve dün gece *benim* bile tüylerim diken diken oldu."

"Daha çok *kıl yumağı* gibi," diyerek ona sert bir bakış attıktan sonra tavandan tabana kabin pencerelerinden dışarı bakıyorum.

"Vahşilikten bahsetmişken-" diyor Brenden ve ben de üç eşimizin de merdivenden inişini periferimde yakaladıktan sonra yüksek sesle boğazımı temizliyorum. Onlar yaklaşırken Erin'in Brenden'e bakamadığını, daha doğrusu bakmaktan *kaçındığını* fark ediyorum. Ve Whitney ... doğru yürümüyor. Serena arkalarından kıs kıs gülüyor, gözüme çarpıyor ve üç kadın da sözsüzce mutfağa, kahve cezvesine doğru ilerlerken göz kırpmıyor. Karşılıklı selamlaşma olmadan sessizlik uzadıkça, soğuk bir savaşın başladığını hissetmeye başlıyorum. Brenden ve Eli'ye baktığımda, ortak gözleri alçalırken duruşlarının gerildiğini görüyorum.

"Sizi aptal piçler," diyorum. "Egolarınızın kazanmasına izin verdiniz ve kendinizi mahvettiniz."

"Şimdi *beş dakika* dediğini duyalım, *Bee*," diye tıslıyor Eli, gözleri karısını mutfağa doğru takip ederken Whitney'e taktığı evcil hayvan ismini bozarak.

"*Top servisi* eksikliği bugün senin için önemli bir konu değil, ha, *hain*?" Brenden karısının ardından mırıldanıyor, sonra aramıza bakıyor. "Muhtemelen onlara lanet bir sone yazdığı içindir."

"Anladık," diye araya giriyor Eli, "dün gece top servisi aldınız."

"Ve sen bir aziz misin? Kız kardeşimin bu sabah neden lanet bir keçi yavrusu gibi yürüdüğünü söylemek ister misin?"

Ben ciddi bir uyarıda bulunurken Eli kahve fincanına sırtıyor. "Karılarınız sarhoşken onları geri alamazsınız." Sanki sonradan düşünmüşler gibi ikisi de bana bakıyor ve korku, kendini beğenmiş ifadelerinin yerini hızla alıyor. "Bunu yapmazsınız çocuklar. Ve onlar kafein alır almaz zor yoldan öğrenmek üzeresiniz."

İkisi de solgunlaşırken havada her birinin üzerine haç işareti çiziyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, bir batma hissi havada süzülmeden önce, bir metre öteden saçma sapan sesler geliyor.

"Oh, Eliiiiiii," diye seslenir Whitney, *The Shining*'deki 'Here's Johnny' şarkısını taklit ederek. Whitney kasap bıçağını tezgahtan çekerken, Eli solgun bir ifadeyle seslenene dönüyor. "Mutfakta bana yardım etmek ister misin, tatlım?"

"İsterdim," diye yutkundu Eli, "ama Thatch'a oyunları keseceğimi söyledim bile-"

"Ve pantake mi yapalım?" Eli hayalet gibi bembeyaz olurken, muhtemelen paylaştıkları bir şakadan dolayı çılgınca gülüyor. Brenden'in da çenesi düştüğü için durumu daha iyi değil. Göz ucuyla baktığımda, Erin'in kahve fincanının üstünden ona ters ters baktığını görüyorum.

"Söylemiştim," diye kıkırdıyorum iki adam da bana dönerken. "Ben odun kesmeye gidiyorum ve sizi evle baş başa bırakıyorum. Ama İYİ GÜNLER!"

Whitney bileyiciyi bloktan alıp bıçağı teatral bir şekilde kazımaya başladığında ikisi de dehşet içinde geri sığıyor.

Kafamı kaldırıp Serena'ya 'gel buraya' parmağını gösteriyorum ve çalışma odasına gidiyorum. Ben toparlanırken, kıkırdarak beni orada karşılıyor. İkimizin de başı dönüyor, bir parmağımı ağzıma götürüyorum ve çenemi kaldırarak geri dönmesini işaret ediyorum.

Bulduğumuz noktadan, mutfaktaki öfkeli kadınlarla masada korkudan altlarına işemekte olan beyler arasındaki bakışmanın en destansı görüntüsünü alıyoruz. Ben sürgülü kapıyı açıp Serena'yı dışarı fırlatmadan önce kalan sessizlik histerik. Ellerini birbirine sürterken hemen titremeye başlıyor.

"Oh, bu çok iyi, Thatcher!" Serena diyor ki. "Ve ne var biliyor musun, bir kez olsun didişen biz olmadığımız için memnunuz."

Çenesini çimdikliyorum. "Biz her zaman didişmeyiz." "Evet, ederiz," diye karşı çıkıyor hemen. "Tamam, yapıyoruz ve evet, bu sefer biz değiliz." "Bırak da bunun tadını çıkarayım," diyor.

"İtiraf etmeliyim ki, kurallarımızın diğer kurallara üstün gelmesine bayılıyorum ve bu bizim yararımıza işliyor. Ve hiçbir şeyi değiştirmezdim, Serena."

"Ben de öyle bebeğim," diye tekrar titriyor ve ellerini eldivenlerimin arasında ısıtıyorum. "Tamam, donuyorum, ben içeri dönüyorum."

"Bunu yapmadan önce şunu söylemek istiyorum," eldivenli parmağımı yanağında gezdirdikten sonra pijamasının üst kısmına dokunuyorum, "dün gece sana doğru düzgün teşekkür edemeyecek kadar sarhoş olduğum için özür dilerim."

"Gösteri yeterliydi tatlım," diye gözlerini deviriyor, ben de kıkırdıyorum. "Hem ben senin direndiğini sanıyordum?" Tekrar titriyor, ben de eğilip dudaklarına yapışıyorum.

"Size teşekkür etmenin *başka yolları* da var Bayan O'Neal." "Hmm," dedi.

"Bebeğim, hemen soruyorum, Gracie dün gece nereye kayboldu?"

"Raggedy Ann'in odasında idi, *kitap okuyordu*."

"Oh . . . okumak?"

"Bir başlangıç kitabı. İyi haber şu ki, hiç durmadı. Telefonu olmadan da bağımlısı oldu."

İtirafı beni duraksattı. "Bu bir *greyfurt* gibi değil. kitap, değil mi?"

"Hayır, Thatcher, hayır," diye . "Benim nasıl bir anne olduğumu sanıyorsun?"

"Üzgünüm, sadece... bu kadar gençken herhangi bir fikre kapılmasını istemiyorum."

"Bu bir romantizm, ama *yaşınıza uygun*, çok teşekkür ederim ve *beni* yargılamakta bu kadar acele etmeyin. Dün gece dört yaşındakilerin gittiği bir kulüpten atıldığını duydum."

"Hiçbir şey kutsal değildir. Hiçbir şey," diye çıkışıyorum. "Kardeşlik kodu bir efsanedir."

"Kanarya gibi öttün," diye sırtıyor, "ve sadece küçük bir memen var."

Çenemi düşürdüm. "Hiç hoş değil, Brat."

"Evet, belki de biri değilimdir, *Handy Man*."

"Oof," diye sırtıyorum. "Birileri cezalandırılmak istiyormuş gibi davranıyor."

"Hayır," diyerek bana hızlıca bir göz atıyor, "artık içinde yok."

Bir anda dağınık topuzunu kavırıyor ve dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Öpücüğümü kovalarken dudakları aralanıyor ve ben de onun istekli ağzından kaçıyorum. "Sanırım göreceğiz."

"Son zamanlarda çok *konusuyorsun*, Thatcher O'Neal."

Tutuşumu biraz sıkılaştırıyorum ve eğilip doğrudan kulağına fısıldamadan önce onu ihlal etmeyi planladığım çeşitli yolları görmesine izin vererek eğiliyorum. "Hâlâ birinci haftadayım," diye fısıldıyorum hararetle. "*Bunu* hatırlıyor musun?"

Kapıyı açıp kışını tokatlamadan önce geri çekildiğimde başını sallıyor. "Gir içeri. Hava gibi ama," diyorum dişlerimi imalı bir şekilde göstererek, "biraz sonra anılarını tazelemeyi planla."

Ya soğuktan ya da gözlerimdeki vaatlerden dolayı titriyor, içeri girdikten sonra bakışları biraz daha üzerimde kalıyor ve kapıyı yavaşça kapatıyorum.

CHAPTER TWELVE

Zencefilli kurabiye evimin son kremasını sıkarken arkama yaslanıp el emeğime bakıyorum. Bu yıl, ilk kardan adam çorbasını kişi olmaya kararlıyım. Kayınbiraderimi seviyorum, ben lanet olası bir mimarım -ya da ona yeterince yakınım- ve her yıl düzenlenen zencefilli kurabiye ev yarışmasında bu yıl büyük ödülü kazanmaya mahkumum. Ödül, imrenilen kardan adam çorbasının ilk fincanı olacak. Eli bu aileye katıldığından beri her yıl ilk bardağı yudumluyor ve bu Noel'de onun kazanma serisini bozmaya kararlıyım. Tam şekerle çevrilmiş lamba direklerinin sonuncusunu eklerken, rakibimin merdivenlerden indiğini görüyorum.

"Bu yıl bana karşı bir bok yapamazsın, kardeşim," diye sesleniyorum ona. "şansın yok."

Peyton yanımda kıpırdanıyor, evime kıskançlıkla bakıyor, bana olan kini gözlerinden okunuyor ve çok diva bir sesle "*neyse*" diyor.

oğlumun başını kokladım. "Peyton, leş gibi kokuyorsun. Banyoya ve farklı kıyafetlere ihtiyacın var."

"Bende hiç yok!" Sanki zihninde ağır bir yük varmış gibi öfkeyle bağıriyor.

"Eminim kıyafet yerine o oyuncakları aldığına sevinmişsindir, değil mi?" Zencefilli kurabiye evini kremaya bulayan bir çocuk gibi alay ediyorum.

Gizemli Rudolph'tan sonraki zorlu başlangıçtan sonra - Peyton'ın daha da zorlu bir kız ve erkek gecesine yol açan erimesi de dahil olmak üzere - anaerkiller ısıltılı kulübelerine döndüklerinde, Allen Noel güzergahının tekrar yürürlüğe girmesini istedi. Artık sapmalara izin yoktu.

Ana etkinliğe sadece iki tam gün kala ve tatilin hafta ortasına denk gelmesi nedeniyle tipik Noel hazırlığımız kısa kesilince, şimdi her şeyi sığdırmak için iki kat mesai yapıyoruz. Bugün zencefilli kurabiye evlerle başlayıp, yarın gece ağaç süslemeye geçeceğiz. Bunu Noel arifesinde gece yarısı ayininden önce Collins ailesinin karaokesi izleyecek.

Ellerimin çalışmasını durdurup ödülümü almaya hazırlanırken, evini inşa etmeye bile başlamamış olan sahtekâra bakıyorum. Merdivenlerin dibinde donup kaldığını görünce kaşlarımı çatıyorum.

Tamamen kaybolmuş gibi görünüyor, ileriye doğru dev bir adım atıyor ve duraklıyor, bir adım daha atmadan önce dengesine yardımcı oluyormuş gibi havayı avuçluyor. Ben ona bakarken kahkaha tehditleri savuruyor, sonra bir şey fark ediyorum.

. . . *kapalı*.

"Hey, Eli?" Endişeyle sesleniyorum ve o da dehşet içinde geri sıçırıyor. Buz mavisi gözleri benimkileri bulup uzaklaştırıyor ve sonra tekrar bana dikeyiyor.

Ne. İçinde. Ne. Cehennemde mi?

"Ne yapıyorsun Eli Amca?" Peyton sanki amcasının kulakları ağır işitiyormuş gibi bağırıyor, sonra bana bakıyor ve gergin bir kıkırdama onu terk ediyor. "Büyük, *büyük* adımlar mı atıyorsun? Bu bir oyun mu?"

Amcasıyla sonsuza dek kankalık yapacak olan Peyton, salonda ona katılır ve büyük girişini yapmaya devam ederken Eli ile birlikte dev adımlar atar.

"Ne oluyor?" Brenden masanın ucunda oturduğu yerden soruyor. Wyatt kucağında, zencefilli kurabiye evlerini sürekli olarak ellerinde salyalı bir yapışkan karışım haline getirirken. Temellerinin hiç şansı yoktu. *Amatörler*.

Oğlunun başarısız olmasından hiç etkilenmeyen Brenden'in dudaklarında bir sırıtış belirliyor ve o da kardeşimizi dikkatle inceliyor.

"Ciğerlerini mi çalıştırıyorsun, kardeşim?" Brenden kıkırdayarak soruyor, aynı derecede şaşkın.

"Bebeğim?" Whitney, masanın diğer ucunda oturmuş kalan tavuklu spagettiye yemekte olan kocasına seslenir. Çatalı durur

Eli, bitkin düşmüş gibi duvara yaslanmadan önce kendi türü için son bir dev sıçrama yaparken havada.

"Ne. Ne. Ne oluyor?" Brenden kahkahalara boğulmadan önce ağzından kaçırıyor.

Eli oğlumun önünde diz onu sıkıca kucaklamadan önce, "Peyton," diye sevgi dolu bir nefes veriyor. "Seni çok seviyorum, ufaklık."

"Çok garip davranıyorsun Eli Amca, ama kukumun içinde olabilirsin."

Bıçakla.

Yarama tuz basan küçük pislik *sırıtarak* bana baktı
Çünkü o biliyor.

"Tuhaf mıyım?" Eli sarsılarak ayağa kalkar. "Şey, ben," Whitney'nin masada oturduğu yere bakıyor, kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Onu yiyecek misin?" Whitney'nin hem donmuş hem de dehşete düşmüş bir halde oturduğu, çatalının yarısını ağzına götürdüğü yerde sorar.

"Çatalımdaki yemeği yer misin bebeğim?" Gergin bir şekilde kıkırıyor.

Eli ona doğru yaklaşıp spagettisinden bir ısırık alıyor ve kadın ona bakakalıyor.

"Savage, dostum," diyor Brenden.

"Onaylıyorum." "Tanrı aşkına!" Peyton haykırıyor.

"Benim oyum ona," diye takılıyor Brenden. "Bu hafta suda ne var?"

Ruby'nin mutfaktaki tezgahı sildiği yerden etkileşimi izlediğini görmek için ona bakıyorum. Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirmeden önce bez parçası durakladı.

"Anne," diye sesleniyorum ve gözleri benimkilere kayıyor, yüz ifadesinde bir şüphe beliriyor. "Neler oluyor?" Ağzımı açıyorum.

"Beni aşar evlat, ama yine de," der gibi çenesini Eli'a doğru kaldırıyor.

Eli yavaşça bir koltuk çekiyor ve başka bir ısırık çağırmadan önce kendini bir satranç rakibi olarak tanıtır gibi yavaşça, çok yavaşça Whitney'nin önüne oturuyor.

"Bundan biraz daha alabilir miyim?" Eli neredeyse kirpiklerini kırıştırarak soruyor. "Bebeğim, içinde koca bir kase var-hey! DUDE!" Eli, daha fazla Whitney'nin itiraz etmesine kalmadan çatalını kaptığı gibi ağzına üçüncü lokmayı attı bile.

"Çok vahşice," diye cesaretlendiriyor Brenden.

"Eli," dedim, onu yakından inceleyerek. "Aşağı inmeden önce ne yapıyordun?"

"Temizlik yapıyordum," diye daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlanıyor, tüm yüz hatları aynı anda kıvrılıyor. "Her yerde oyuncaklar, her yerde, yani *her* yerde." Çatalı aniden bırakıyor ve alnını Whitney'ninkine bastırıyor. "Çok tatlısın amına koyayım."

"Ohhhh," diyor Wyatt. "Kötü kelime." Ona bakıyorum, buraya geldiğinden beri söylediği tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

"Aferin sana," diyorum dikkatimi tekrar Eli'ye vermeden önce.

Whitney, kocasının meraklı animasyonuna kıkırdarken bile, "Küçük kulaklar, Eli," diye azarlıyor. "Anne, Eli eggnog'unu buldu mu?"

"Seni öldüreceğim," diyor Brenden. "Eğer hepsini içtiysen, hediyeni geri alacağım."

"Baba!" Eli, Whitney'nin elini ve kolunu öpmeye başlayıp dudaklarına götürürken Peyton panik içinde dışarı çıkar.

"Eli," diye kıkırdıyor Brenden, "kız kardeşime iğrenç şeyler yapmak istiyorsan Raggedy Ann odası senin."

Eli ona çok sevimli olduğunu söylerken çılgın öpücüklerle saldırırken Whitney çaresizce başını çevirir.

"Eli," diye korkuyla sesleniyorum ve o da geri çekilip bana bakıyor, buz mavisi gözleri parlıyor, daha doğrusu *alev alev yanıyor*.

"Dostum, Serena ile ağaçların arasında mı kayboldun? Garajı mı temizliyordun?" Kurallarımızı çok iyi bildiğini bildiğimden soruyorum.

"Hayır, *temizlik yapıyordum!*" Daha fazla spagetti için Whitney'e köpek yavrusu sesleri çıkarmadan önce ısrar ediyor. "Biraz daha, lütfen? Lütfen, bebeğim, *lütfen?*" Whitney dehşet içinde çatalı spagettiye daldırır ve ona bir ısıklık verir.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, Whitney gözlerini kısmadan önce çaresizce bize bakarken yavaşça çiğniyor. "Bunu hanginiz yaptı?"

Allen'ın derin, titreşimli horlaması yattığı yerden bize ulaştığında Brenden ve ben hemen avuçlarımızı masumca kaldırdık. Kulaklarını yanındaki sehpa dayamıştı. Biz çılgınca masumiyetimizi savunurken Whitney kıcımızdaki sincabı ileri sararken adamın bir dahi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Whitney Brenden ve benden tatmin olmayınca Eli'ye dönüyor ve çenesini avuçluyor.

"Bebeğim, çok garip davranıyorsun. Bir şey mi *aldın*? Ecza dolabında bir şey mi buldun?"

"Hayır, ama hissediyorum ..." Eli iki elini de göğsüne bastırıyor. "Farklı. Kalbim çok hızlı atıyor." Whitney paniklemeye başladığında avucunu tutup göğsüne bastırır.

"Eli Welch, yukarıda *tam olarak* ne yaptığını bana hemen anlatmalısın."

"Az önce söyledim ya, temizlik yaptım," ellerini bırakıp bir lokma daha spaghetti yedi, "oh, Gracie'nin çantasındaki sakızlardan da biraz yedim."

Ben donup kalırken Ruby hemen merdivenlere yöneliyor ve tam kapı çalarken Brenden'in gözleri benimkilere kayıyor.

Gözetleme deliğine ilk ulaşan karım oluyor, onun korku dolu sesi kaotik kabini doldurduğunda tüm dünyamız duruyor. "Aman Tanrım, bu Gretchen Teyze."

"Gretchen, seni *yarına* kadar beklemiyorduk," diye selamlıyor Ruby alt kattan. Karışık sesleri üst kattaki medya odasında bulunduğumuz yerden kolayca duyuluyor. Sırt üstü yatmış, bacaklarını duvara dayamış, elleri benimkileri kavrayan Eli'nin yanına oturduğumda ikimiz de halının üzerine tünemiştik. Kalp krizi geçirdiğine inanıyor ve kanın tekrar doğru yöne akmasını sağlamaya çalışıyor. Sonunda kapıya cevap vermek için tam beş dakika uğraştık. Bunun yarısında Eli'yi yukarı için uğraştım, diğer yarısında ise onu rahat bir pozisyona getirip çıldırmasını sağladım. Sadece ilk kez kafayı bulmakla kalmadı, aynı zamanda sakızlı kafayı da buldu ve bu onu on kat daha fazla etkiledi.

"Sadece bir vızıltı, dostum," diye onu temin ediyorum, çünkü sürekli olarak korkunç bir beyaza bürünüyor.

"Bu bir vızıltı değil, ölüyorum. Geldiğini hissedebiliyorum ve burası kararıyor." Şakağına vuruyor ve bana dönüyor, yüzü dehşet içinde. Aşağıda Allen'in kız kardeşinin kâbusuyla uğraşanların yüzlerini hayal edebiliyorum. Diğer adıyla Sefil Gretchen. Yıllık varlığı her zaman baş gösteren kara bir bulut ve her ziyarette daha da kötüleşiyor. Whitney onu Deniz Kaltağı Ursula olarak tanımlarken tam on ikiden vurdu. Dokunaçları hariç neredeyse tıpatıp ona benziyor. Her yıl olduğundan daha az zorlu olmayan Eli, son üç Noel'de onunla tampon rolü oynadı. Ancak, bu yılın tamponu artık benim yanımdayken, onunla bu durumda başa çıkma şansımı tartıyorum ya da

Orada Gretchen'la uğraşmak zorunda kaldım ve hemen daha iyi olduğuma karar verdim. Yine de karım ve çocuklarım için endişeleniyorum.

Whitney alt katta kalmaya ve teyzesinin karnını doyurup gitmesini sağlamak için ona hizmet etmeye karar verdi.

"Eli nerede?" Gretchen'ın sesi yükseliyor ve Eli'nin gözleri yanıt olarak irileşiyor. Gözlerimin önünde ter içinde kalıyor, gözleri sulanarak bana bakarken üst dudağı kaplanıyor.

"Beni cehenneme sürüklemeye geldi."

Whitney, "Uyuyor Gretchen Teyze," diye cevap verir, "kendini iyi hissetmiyor."

"En azından," diye karşı çıkıyor Gretchen, "bir girişimde bulunabilirdi.

Beni selamla."

Whitney olasılığı masadan kaldırırken Eli öfkeyle başını sallar.

"Covid olabilir, bu yüzden işi şansa bırakmamak en iyisi.

Zeki kardeşim, kimse onunla uğraşamaz!

Sessizlik takip eder, sessizlik *kazanana* kadar ...

"Bende Covid mi var?" Eli diyor ki. "Tanrım, bu çok kötü." Ayaklarını duvara vuruyor, ben de onu durdurmak için baldırlarını avuçluyorum.

"Hayır, dostum, hayır, dur, iyisin," diye teselli

ettim. "O gürültü de neydi?" Gretchen soruyor.

"Gretchen, peynir topunu nasıl buldun?" Ruby, Eli'nin bacaklarını aşağı indirmemi istiyor ve o da bacaklarını tekrar yukarı kaldırıyor, ellerimi tekrar kavrarken başını öfkeyle ileri geri sallıyor.

"Sana en karanlık sırlarımı anlatayım mı?" Teklif ediyor ve ben anında onu durdurmak için ağzımı açıyorum ama onun yerine kendimi durduruyorum.

Siktir et.

Zaten cehenneme gideceğim. Serena'yı kötü biri olduğum konusunda uyarmıştım ve beni dinlemediği için şimdi şeytanlar yetiştiriyoruz. Bunlardan biri bugün onu zehirledi ve bu yüzden karmanın bizi tekrar hırpalaması çok uygun. Tertemiz kayınbiraderimin üzerine biraz pislik atmaya kararlı bir şekilde, şimdi omzuma sıkıca tünemiş olan şeytanın sözlerini hemen söylüyorum.

"Evet, eğer affedilmek istiyorsan, kesinlikle ."

"Düzenli olarak mastürbasyon yapıyorum," diye başlıyor hemen, "ama çok sık değil." Yaltaklanıyorum. "Şimdilik cinsel sefahat konusunu geçelim."

"Oh ... şey, itiraf etmem gereken tek şey bu."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet," diye başını sallıyor.

"Anlaşıldı," diye bir nefes verdim. Eli bir başkası için boy ölçüşmeye çalışılmayacak kadar zor bir adam. Yıllar geçtikçe, kendimi bunu rahat daha fazla yaparken buldum. Ama onun geçmişi beni kıskançlıktan uzak tutmuyor. Hayatta bulunduğu yere gelmek için gerçekten çok mücadele etti. Whitney'e giden yolda kayıplar, kendini keşfetme ve çok fazla mücadele vardı. Bunu düşünerek ona eğildim ve en kötü atlatmasına yardımcı olmak için onu daha sıkı kavradım. "Eli, sana söz veriyorum, iyi olacaksın dostum. Güzel bir hayat yaşayacaksın.

Whitney ile uzun, mutlu bir hayat." "Ve çocuksuz." diye eklediğimde başını salladı.

"Bazen çocuklar için üzülüyoruz - ya da *çocuksuz* kaldığımız için," diye itiraf ediyor ve kalbim sıkışıyor. İkisi de kırklı yaşlarına yaklaşırken evlenmişler ve ne yazık ki yollarının bir kısmı çocuk sahibi olamamalarına neden olmuş.

"Evlat edinmeyi hiç düşündün mü?"

"Hayır," elini inceliyor, açıp kapatıyor, "yapmamaya karar verdik çünkü sevgi yağdıracağımız sizinkiler var. Onları geri vermenin avantajını seviyoruz. O yüzden artık onları bizden saklamayın."

"Özür dilerim, kardeşim. Yapmayacağım."

"Bu harika, ama dostum. Peyton'ı çok seviyorum. Yani beni yanlış anlama, Gracie, Wyatt, Conner ve Jameson'ı da seviyorum," diyor. "Çok ama Peyton," bana doğru bakıyor. "O çocukta beni iyi hissettiren bir şey var."

Çok daha tutarlı konuşuyor olması iyiye işaret ve ben de onu meşgul etmeye karar verdim.

"Anladım ve o senin de. Aslında, onu eve götürün. Lütfen onu da yanınıza alın."

"Öyle diyorsun Thatch ama o çocuk tam bir baba kuzusu." Eli derin bir nefes alır ve nefesini dışarı vermeden önce tutar.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ben de biliyorum. Tek istediği oyun aletleri ve çekiçler." Sanki çok açılmış gibi bana başını sallıyor. "Sence sadece inşaatla mı ilgileniyor?" Elimi sıkıyor. "Thatch, sen iyi bir babasın" diyor, sesi alçalıyor, "Brenden'den çok daha iyi."

"Herkes Brenden'den iyidir," diye kıkırdıyorum, sonra suçluluk duygusu devreye giriyor. "Tamam, o kadar da kötü değil."

"Yani, o biraz öyle, ama sen? Sen farklısın." "Son zamanlarda değil," diye itiraf ediyorum.

"Her şey yoluna girecek çünkü o sensin," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kesinlikle iltifat almak için soruyorum.

Bana dönüyor, buz mavisi gözleri samimi ve biraz da hülyalı. "Çünkü o *sensin*, Thatch. Herkes senin bir ailen olduğunu biliyor dostum. Sen *her zaman* onlara sahipsin."

Peyton'ın çığlığı havayı doldurmadan önce kelimeler Eli'nin ağzından tam olarak çıkma şansı bile bulamıyor. "İsa aşkına!"

"Peyton!" Ardından Serena çığlık atıyor, aşağıdan korkunç bir guruldama sesi geliyor. Ve tam bir paramparça bize ulaşırken, Eli kendinden geçmeden önce bembeyaz kesiliyor.

CHAPTER THIRTEEN

"Hey, tatlım, içeri gel," diye selamlıyor Ruby, hazır bir gülümsemeyle kapıyı benim için açıyor. "Akşam yemeği neredeyse hazır." İçeri giriyorum, mutfaktan gelen kokular ve evin hissi içime işliyor. "Gidip Serena'yı getirebilir misin?"

İkinci kattan müzik sesi gelirken, "Hayır, hanımefendi," diyorum.

"Söyle ona, sakıncası yoksa sesini kıssın," diyor omzunun üzerinden, ben merdivenleri çıkarken, dudaklarımı büken bir gülümsemeyle. Koridorda müzik sesine doğru ilerlerken, Eve ve Gwen Stefanie'nin "Let Me Blow Ya Mind" şarkısı olduğunu fark ediyorum. Çalan kızın muhtemelen şarkı seçimiyle bir tür ruh hali içinde olduğunu biliyorum, köşeden baktığımda onun küçük kışını salladığını gördüğümde doğrulandı. Kapının hemen dışındaki şov için geri çekilirken, Serena'nın kalçalarını mükemmel bir şekilde ritme uydurmasını, uzun, ipeksi saçlarının kot pantolonunun üstünden sadece birkaç santim ötede dans etmesini izliyorum. Giydiği kaşkorse atlet avuç içi büyüklüğündeki göğüslerini sarıyor ve kaslı, ince beline doğru daralıyor. Hayal edilebilecek en iyi şekilde biraz daha ağır. Kalçaları biraz daha kalın, kalp şeklindeki poposu bir kadında istediğim her şeye sahip.

Bu kızla ilgili her şey beni ediyor. Her şeyiyle. Lanet olsun. Şey.

Son birkaç gündür tartışarak, konuşarak ve birbirimizin dudaklarını öpücüklerle kabartarak çok zaman geçirdik ve ben doyamıyorum. Onu izlerken göğsümdeki kemirme bana asla yapamayabileceğimi söylüyor. Kız ateş gibi. Gözleri, ağzı ve ağzından çıkanlar. Ama bir yumuşaklığı da var. Pek çok kişinin sahip olduğunu sanmadığım bir yumuşaklık. Umarım sadece bana özeldir. Her ne kadar baş belası olduğundan şüphelensem de - ve öyle olduğu ortaya çıksa da - şu ana kadar hiçbir şeyi değiştirmedim.

Eğer bu senaryoda bir şeyi değiştirmem gerekseydi, bu ben olurum.

Whitney, Serena'nın dikkati dağılmışken koridorda yanımdan geçerken, "Harika, sen de ona bön bön bakıyorsun," diye homurdanıyor. "Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Merdivenlerden inmeden önce kıkırdarken arkasından "Küçük pislik," diye sesleniyorum. Bir şekilde etkileşimimizden habersiz kalan Serena, yansımasıyla flört etmeye devam ediyor. Saçlarını tarıyor, kaşkorsesini düzeltiyor, mükemmel poposunu sallıyor, daha fazla parlatıcı sürüyor, için kamp kuruyorum. Onu izlediğimi hissetmesi ne kadar sürerse o kadar. Ki bu çok uzun sürmez. Beni aynada gördüğünde anında canlanıyor, arkasına bakarken ne yaparken yakalandığına aldırmıyor.

"Selam," diye selamlıyor, yanıma yaklaşıyor ve doğrudan dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Beni sarmak için kaldırdığı kollarını iki yanına katlayıp gözlerimi büyütüyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni öpüyorum, ahmak. Ne yapıyorsun?"

"Bunu ailenin önünde yapmayacağız," diye haykırıyorum.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey görmelerini istemiyor musun?"

"Hayır," diye bağırıyorum.

"O zaman kapıyı kapatsan iyi olur," diyor.

"Annen beni seni yemeğe götürmem için gönderdi, lanet gömleğini geri giy!" Tam sutyenini çıkarırken fısıldayarak bağırıyorum. Bana sert bir bakış attığında sikim tam anlamıyla kalkıyor ve selam veriyor.

"Sana kapıyı kapatmanı söyledim, Thatcher."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, kapıyı arkamdan hızla kapatıyorum, kapalı tutmak için avuçlarken göğsüm kabarıyor. Huysuz zıttım, yatağının ayak ucunda hiç etkilenmeden duruyor. Belden yukarısı çıplak, başını öne eğmiş, tepkime karşılık dudakları yavaşça yukarı kıvrılıyor.

Kahretsin.

Kulübede benden asla bu animasyonu alamazdı. Orada kontrol altındayım ve lanet olası kontrol bende. Allen ve Ruby'nin çatısı altında kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Serena'nın avantajına karşı içimde öfke kabarıyor.

Aletimin ucunu dudaklarına sürtüyorum, ıslanana kadar, sonra da açıkta kalan memelerinin arasına sokuyorum. Ağır sevişmelerden başka bir şey yapmadık ama onu görünce aklım başımdan gidiyor.

"Ya kardeşin oradan , Serena?" "O bir arkadaşında," diyor.

"Baban-"

"Buraya hiç gelmiyor," hala çıplak, bana doğru yürümeye başladı ve ben Siparişimi vermeden önce hemen bir orospu kavgasındaymışım gibi havayı başlıyorum.

"Hemen bir gömlek giy, Serena."

Bana gülerken durdu ve başını salladı. "Tanrım, rahibe manastırında soğuk servis yapmıyorlar mı? Sadece gömlek değiştiriyorum. Bu arada, ailemin aramızda bir şeyler olduğunun farkında olduğu çok açık."

"Bir manastır olurdu," diye karşı çıkıyorum, tam bir dallama gibi, kontrolümü yeniden kazanmak için kollarımı kavuşturuyorum. Bu kız beni günde en az bir kez dibe vurduruyor ve her zaman iyi bir şekilde değil.

"Thatch, gördüğün şey hoşuna gitmedi mi?" Alt dudağını tırmıklamadan önce göğsünü dışarı itiyor.

"Benimle bu şekilde oynamaya devam edersen, hoşlanmayacaksın."

Çenesini kaldırıyor. "Hoşuma gideceğinden eminim."

"Gömlek, Serena, şimdi."

Sütyenini çıkarmadan hemen kazağını giyiyor ve kapıyı açmam için çenesini kaldırdığında ona bakakalıyorum.

Başını sallayıp bana doğru yürürken, "Sütyen," diye emrediyorum. "Söylediğin bu değildi, Thatch."

Tekrar kapısını açmaya gittiğinde, omzumla kapıyı kapatıyorum, onun için hazırladığım yarım düzine senaryoya boyun eğmek istiyorum. Hepsinde de yalvarıyor.

"Velet," diye çıktım ve ben uyarımı yaparken kafası bana doğru savruldu. "Hemen bir sütyen tak, yoksa sana hoşuna gitmeyecek bir şekilde geri ödeyeceğim."

"Hadi bakalım, Becerikli Adam," diyor beni şakacı bir şekilde iterek kapıdan çıkmamı sağlamadan önce.

Serena Ruby'nin en sevdiği şeker tabağını süpürürken Eli kanepede koma halinde yatmaktadır ve Peyton mazeretlerini sunarken gözleri ona dikilmiştir.

"Beni öpmeye çalıştı anne!" Gretchen biraz şefkat göstermeye çalıştığında bebek yumruğunu Wretched Gretchen'in ağzına sokmak olan eylemlerini savunuyor. Bu da birkaç yetişkinin yerlerinden sıçramasına ve bir şeker tabağının parçalanmasına yol açtı.

"Onu gerçekten suçlayamam," diye alçak sesle söylüyorum ve karımın sonik anne duyusu sayesinde bunu yakalıyor ve kafama lazer tutmak için dönüyor.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldandım, Peyton bunu duyarsa ona zarar vermeme anlaşılmamızı bozmuş olacağımı biliyordum. Ama Sefil Gretchen beni öpmeye kalkarsa, kışına yumruğumu sokarım. Günlerdir ilk kez Peyton'a karşı korumacı hissederek, Ruby Serena'nın süpürdüğü camlara bakarken şeytan bebeğimi uzaklaştırmak için yanına gidiyorum.

"Çok üzgünüm," dedim Ruby'ye, annesine ait olduğunu bilerek. Merhum annesinin. Geri alamayacağı unutulmaz bir hatıra. Ki hiçbir "özür dilerim" buna çare olmayacak.

"İnkâr edemem evlat, ama kabul ediyorum."

"Özür dilerim büyükanne," diye papağan gibi tekrarlıyor Peyton ve bunu kastettiği çok açık. Karşılığında eğilip alnına bir öpücük konduruyor.

"Kabul edildi."

Serena camı süpürmeyi bitirdiğinde, Peyton'ı Eli Amca'nın uyumasını izlemesi ve onu Grinch'e ayarlaması için görevlendiriyorum. Dolapta arkasından yaklaşıp kapıyı arkamdan kapattığımda bana bakakalıyor.

"Ne?" O soruyor. "Şimdi ne yaptılar?" "Onlar mı?"

"Kim onlar?"

"Çocuklar," diye nefes veriyor.

"Hangi çocuklar?" Kapüşonunun kenarını parmaklayarak soruyorum. "Thatch, hemen şimdi, burada mı? Ciddi olamazsın," .

Eğiliyorum, avuç içimi karnında gezdiriyorum, göğüslerinden birini bastırana kadar şekillendiriyorum, sonra diğerine masaj yapıyorum. "On üç buçuk yıl. Sana tekrar böyle dokunmak için bu kadar bekleyeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir, velet."

Nefes nefese kalması, boynunu dişlerimin arasına sıkıştırmak ve çürük sütyenini yana atmak için ihtiyacım olan tüm yakıt. Parmağımı göğüs uçlarında gezdirip boynunu hafifçe emiyorum. Bana doğru eğilirken nefesler ondan dışarı pompalanmaya başlıyor. Ne kadar uysal olursa, onu o kadar çok ödüllendiriyorum. Farkında olduğu bir sistem.

"Seni burada sikeyim mi?" Parmaklarımı taytının içine daldırıp klitorisinin üzerinde gezdirerek alay ediyorum. Kıkırdamam karanlık dolabı doldururken anında bükülmeye başlıyor.

"Thatch," diye mırıldanıyor gömleğini kaldırıp bir meme ucunu ağzıma götürdüğümde, "aman Tanrım, çok uzun zaman oldu."

Parmaklarımı külotunun üzerinde bir kez daha gezdirirken, "Doğru, öyle" diyerek meme ucunu çok aşına olduğu bir şekilde emiyorum. "Bu gece bu amcığı emip beni hatırlamasını sağlayayım mı?"

"Tanrım, evet, lütfen, evet."

Sert oynamaya karar vererek iki parmağımı içine sokuyorum ve iniltisini bastırmak için omuzlarımı kavırıyor ve benimkini ısıyor. Onu elde etme ihtiyacıyla çılgına dönmüş bir halde ve hedeflediğim şeyi yaptığımı bilerek, aniden geri çekiliyorum ve ışığı açıyorum.

Bana bakarken ağzı açık kalıyor, kıyafetleri mahvolmuş, gözleri kocaman.

"Thatch, bunu yapamazsın."

"Ailenin yanında benimle dalga geçtiğin geceyi hatırlıyor musun?" Eğildim. "Yemek masasında sütyen yok mu?"

"Ciddi olamazsın," diye fısıldıyor.

"Seni uyarmıştım bebeğim. Hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim, intikam."

"Yirmi iki yıl oldu," diye ağlıyor.

"İntikam soğuk yenen bir yemektir derler." "Uh, evet, hayır, bunu yapamazsın, ben-"

"Ne?" Ben de karşı çıktım, "Sik mi istiyorsun? Birkaç saat sonra benimle yatak odasında buluşmaya ne dersin, bunu düşüneceğim."

"Seni adi herif-" diye başlıyor Serena, Whitney kapı açılmadan önce seslenirken.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Göz kırp.

Göz kırp. Göz kırp. Göz kırp.

Whitney aramıza bakarken kıkırdıyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Uh ... hepiniz miydiniz?" Dudakları yukarı kıvrıldı. "Az önce kız kardeşimin dönüşünü mü böldüm?"

"Tabii ki hayır," diye tersliyor Serena, çılgınca kıyafetlerini düzeltirken.
"Neden böyle düşündün ki?"

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum, şimdi Whitney'nin yanında duruyorum, Serena'nın nefesleri bir Çin dükkanında öfkelenmek üzere olan bir boğa gibi çıkarken, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Ben de tam süpürge ve farası kaldırıyordum," masumiyetini kanıtlamak için kaldırdı, "ve sonra *Thatch* buraya geldi!" Plastiğı hem suçlama aracı hem de gelecekteki silahı olarak bana doğrulttu, "ve-"

"Bebeğim," diye ikinci kez sesleniyorum.

"Ne, Thatch. *Ne?*" Yanakları kızararak tersledi. "Sende bir morluk var."

Faraştan zor kurtuldum.

CHAPTER FOURTEEN

Çakmağın sıcak metali başparmağımı yakıyor ve alevi bırakırken irkiliyorum. Yanığı yatıştırmak için emerken, son mum parıldamaya başlıyor ve alanın geri kalanını yumuşak, kehribar rengi bir ışıkla dolduruyor. Etrafıma bakarken, el emeğimin sonucundan gurur . Biraz aydınlatma ve çalıntı Noel dekoru ile tozlu eski baraka dönüştürüldü. Isıtıcı yüksek seviyeye ayarlandığından, buradaki tipik soğukluk yok, sadece daha davetkar hale getiriyor. Sinirlerim tepeme çıkıyor, tam kapı gıcırdarken paltomu çıkarıyorum ve Thatch'in içeri girerken verdiği tepkiyi yakalamak için tam zamanında dönüyorum. Yine de, gözleri bana sabitlendiği için herhangi bir tepki vermekten mahrum kalıyorum. Ortamı değiştirme çabalarımın her bir zerresi, görevdeki bir adam gibi bana doğru yürürken görmezden geliniyor. Arayı o kadar hızlı kapatıyor ki, yaklaşırken neredeyse bir adım geri atacaktım. "Hey, ben-"

Beni ayaklarımdan kaldırıp babamın tezgâhına oturtuyor, kalçalarımın arasına sokuluyor ve selamlamamın geri kalanını doyumsuz öpücüğüyle susturuyor. Ağızlar birbirine karışıyor, ben sersemleyip sarhoş olana kadar dilini tekrar tekrar sokuyor. Beni ıslatana ve arzulayana kadar öpüyor. Sonunda çekildiğinde etrafına bakıyor ve başını sallıyor. "Bunu bir randevu haline getirdin, Serena."

Omuz silkiyorum, üzülüp üzülmeydiğinden emin değilim. Gözleri biraz daha yumuşak görünse de, konu ona gelince her şeyden emin olamıyorum. İki hafta sonra

Kulübede buluşup sevişmek ya da konuşmak -çoğunlukla ikisi de- hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki, yine de beni büyülüyor. Çok kişisel olmayı reddetse de, çok fazla fikri var, saçma sapan konuşmayı reddediyor ve olaylara kendi bakış açımı paylaşmaktan geri durmama hiç izin vermiyor. İyi okumuş ve geçmişte çıktığım çoğu erkekten tamamen farklı görünüyor. Özellikle de benimle sözlü olarak tartışırken. Asla geri adım atmıyor ya da bir santim bile vermiyor. Doyamadığım bir şey. Odun kestiği günkü atışmamızdan bu yana aramızdaki şeyler çok daha hafifledi. Dokunuşlarımız ve öpüşmelerimiz daha yoğun ve ateşli olsa bile.

Hayal kırıklığıma rağmen, o gün yaptığı tehdide rağmen uzun dil temasları ve ağır sevişmelerden öteye gidemedik. Çılgınlık derecesinde cinsel hayal kırıklığına uğradığım bu gece, meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim.

Ben onun adem elmasını incelerken o da parlayan mumları, yanan çelenkleri ve yaptığım kırlent ve yorganlardan oluşan paleti inceliyor. İfadesi kesinlikle yumuşuyor, odağını tekrar bana çeviriyor, gür dudakları kalkıyor. "Çok dik kafalısın."

"Çok fazla yorum yapmayın."

"Eve geldiğinden beri her gece benimle birliktesin. Buradayken görmek istediğin arkadaşların yok mu?"

"Mektup arkadaşı tutmadığımı söylemiştim ama aslına bakarsanız bugün alışveriş merkezinde kendime bir Noel hediyesi alırken onlardan biriyle takıldım. Ne olduğunu görmek ister misin?"

"Noel'de kendin için alışveriş yapıyorsun, bu beni neden şaşırtmıyor?" Alay ediyor.

"Kibar ol. Hediye seni açmana izin verecektim," diyerek hediye temalı kazağımın ortasında duran fiyongu çekiştiriyorum ve yavaşça bırakıyorum. Çıldırtıcı bir acelecilikle, şimdi göğsümde gevşek bir şekilde duran her iki kurdeleyi de parmaklıyor, bir yandan da başını eğlenerek sallıyor.

"Sen benim ölümüm olacaksın."

"Hayır, o kadar da ölümcül değil, sadece küçük bir dantel." Şimdi kalçamda şekillendirdiği elini kavriyorum ve yeni sütyenimin kabını örtmek için kazağımın altına yönlendiriyorum. Anında elini göğsümün etrafında dolaştırmaya başlıyor, gözleri ısınırken dokunuşu hassaslaşıyor.

"Dalga geçiyoruz," diyor, sesi çakıllı, "ama güzel olduğunu bilmen gerek, Serena. Çok güzelsin."

"Sen de öylesin Thatcher," ellerimi saçlarında gezdiriyorum, parmaklarımın arasındaki hissi seviyorum. "Kıvrımlarını görebilmem için saçlarını uzatacak mısın?"

"Tanrım hayır," diye cevap verir. "Güven bana, bunu istemezsin ve ben de -" diye sözünü kesiyor.

"Ne olmayacak?"

Başını sallar. "Fark etmez."

"Belki kibarca sorarsam," diye fısıldıyorum, bir avucumu gömleğinin üzerinde gezdirirken diğerini sikini örtmek için kullanıyorum. Nefis bir şekilde sertleşmiş ve söyleyebileceğim kadarıyla, bunun geldiği yerde çok şey var.

Dokunuşumdan uzaklaşıp alnını benimkine bastırıyor. "Hey, dur."

"Lütfen, sana dokunmama izin ver," diye mırıldanıyorum, elimi pantolonundaki azgın şişkinlikte aşağı yukarı gezdirirken alt dudaklarını yalamak için yaklaşıyorum.

"Tanrım, bana yardım et," diye mırıldanıyor, konuşması yenilgi dolu.

Zaferimi ilan ederek kot pantolonunun düğmelerini açtım ve sikini külotundan kurtardım.

"Mutlu Noeller bana," diye kıkırdıyorum ve elimdekini mükemmelliğine aval aval bakıyorum. Kalın, mükemmel uzunlukta, damarlı ve şişman bir taç. Kesik bir nefesi paylaşırken tırnağımı ucunun hassas alt tarafında gezdiriyorum.

"Serena," diye nefes verdi, "sadece takılmakla bir sorunum yok. Yapmak zorunda değilsin."

"Tanrım, evet, çok istiyorum." Kendime yer açmak için göğsünü itiyorum, tezgahı atıyorum ve yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce onu çeviriyorum.

"Hayır," diye başını sallıyor, tam ben onu ağızla çevrelerken.

"Siktir," diye bir kez daha geri çekilmeye çalışıyor ve ben de kıcını avuçlayıp onu daha derine sokuyorum, yutuyorum. Ben tekrar tekrar yutkunurken, her geçişte dudaklarımı daha da sıkarak bir dizi küfür savuruyor.

"Lanet olsun sana," diye bağılıyor, tepemdeki saçları parmaklarının arasında kavlıyor, gözleri sıvı yeşim taşına dönüşmeye başladığında tavrı gözle görülür şekilde değişiyor. "O zaman sikimi yala, velet," diye homurdanırken kalçalarını itmeye başlıyor, bir başka tehdit savururken tavrı umutsuzca beklediğim sınıra ulaşıyor. "Ama yutacaksın, tabii beni oraya götürebilirsen."

Kıcını pençelerken ve vahşileşirken cevap veren sırtışıma görmesi için gerginlik artık çok fazla. O pis kelimeler söylemeye başladığında gürültüyle emiyorum. İnemeleri o kadar seksi ki, külotum su aldığı anda bunu hissediyorum.

Ağzımdan çıkarıp ona bakıyorum ve şiddetle pompalıyorum. Beni karşılayan manzara başımı döndürüyor. Hayatımda hiç bu kadar seksi bir adam görmemiştim. Gözleri kukuletalı, göğsü kabarık Thatch bana sanki güneşin doğuşu, yıldızlar ve ayı asabilecek bir kadınmışım gibi bakıyor. Her şeyi yapabilir. Birlikte olduğum hiçbir erkek bana bu şekilde bakmamıştı. Sanki . . . İhtiyacı olan şey benim, görmesi gereken şey. Nefes almak için.

"Thatch," diye fısıldıyorum ona bakarken, fısıltıma hissettiğim ihtiyaç karışıyor. "Benimle ol." Bir şekilde ona 'beni becer' diye emredemiyordum. Yüzsüz, cesur baştan çıkarıcı kadın, gözlerindeki bakış nedeniyle kayboldu. Bunun yerine, doğru hissettiren tek yolla ona tekrar soruyorum. "Lütfen beni al."

"Benimle seviş" gibi bir cümleye en çok bu kadar yaklaşmışım. Bu kelimelerin daha fazla anlamı var ama doğru hissettiriyor. Bu, bana bakışları nedeniyle yoğun ve ... önemli hissettiriyor - bana hissettirdikleri nedeniyle.

"Al beni, Thatch," diye daha güçlü bir şekilde emrediyorum.

"Yapamam," diye mırıldanıyor kederle, "ama Tanrım, istiyorum."

"Neden? Bu da ne böyle?" Fısıldıyorum, sinirleniyorum ama hayal kırıklığım artsa bile içinde bulunduğumuz samimi balonu kırmak istemiyorum. O onaylarcasına inlerken, dilimle mükemmel aletin başının izini . Dilimi tekrar dışarı çıkarıyorum, gözleri daha da parlarken bakışlarımı onunkinde sabit tutuyorum. Bu sinir bozucu adam çok güzel. Bunu kanıtlamaya kararlıyım, onu daha derin emiyorum, dilimin ucuyla mükemmel şaftı boyunca şişkinleşen her damarı izliyorum. Acele etmiyorum, onu okşuyorum, tadını çıkarıyorum, görünüşüne bayılıyorum. Her çekişimi uzatmadan önce onu gidebildiğim kadar içeri aldığımda göğsünün kabarması tamamen duruyor. Adımı haykırana kadar pompalıyorum, yalıyor, ipeksi teninin her bir parçasını izliyorum. Boşalırken onu okşuyorum ve içindeki her şeyi çıkardığımdan emin olana kadar emiyorum. İşim biter bitmez beni kolayca ayağa kaldırıyor.

"Kendinle gurur duyuyor musun?"

"Çok," diye geçiriyorum içimden, beni geriye, bizim için hazırladığım yatağa doğru götürüyor, sonra yatırıyor ve ben ona tamamen sarılana kadar öpüyor. Ve dakikalar sonra yalvarıyorum. Kalçalarımın arasına yerleşti, yeri avuçluyor ve kaldırıyor, bizi hizaya getirirken gözleri niyetli ve kalın horozunu bana karşı çalıştırmaya başlıyor.

"Kuluçka," diye nefes alıyorum, boynumu emiyor, sonra aşağı iniyor, omzumun hemen altındaki deriyi emiyor ve . O kadar ki biliyorum

Mükemmel vücudunu benimkine karşı yuvarlarken, klitorisime ihtiyacım olan yere vururken bir iz bıraktı. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve öfkeyle bana sürtünmeye başladığında inlemelerim artıyor. Saniyeler içinde, etimin her santimini öperken devrilmeye başlıyorum. Tam boşalmak üzereyken geri çekiliyor.

"Bana şu danteli göster," diye emrediyor, güçlü kolları onu üstümde tutuyor. Bakışlarını yeşil dantele indirirken kazağımın eteğini yukarı çekiyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, sonra alçalıp dudakları ve diliyle dış hatların izini sürüyor. Alay ediyor, hâlâ alay ediyor, hep alay ediyor. Hayal kırıklığına uğramış ve aklımı kaçırmanın eşiğindeyken tek kelimelik emrimi haykırıyorum.

"Daha fazla."

"O zaman bana daha fazlasını ver," diye karşı çıkıyor, avuçlarını yere koyarak. Yeterince hızlı tepki vermediğimde, "Daha fazla, Serena," diye emrediyor. Danteli indirdiğim anda, hevesle meme ucumu ağzına alıyor ve daha hararetli bir şekilde hareket ediyor. Orgazmın uçurumuna doğru roket gibi fırlarken klitorisim zonkluyor.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," diye inliyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Siktir, bebeğim. Siktir," homurdanıyor ve sanki aynı derecede hüsrana uğramış gibi tekrar tekrar itiyor.

"Güvendeyim, Thatch," diye teminat veriyorum, bana karşı daha ısrarlı bir şekilde öğütürken, gözlerindeki bakış ölümci, neredeyse vahşi, ta ki başını sallayana kadar.

"Benim için güvenli olmaktan başka bir şey değilsin." "Lütfen," diye bağıriyorum kısık sesle.

"Lütfen beni al."

"Yapamam amına koyayım!" Ben göğsüne vururken o yine bana doğru yuvarlanıyor, onu hissetmeden hiçbir yere gitmek istemiyorum. "Thatch, bu şekilde değil, istiyorum, ah," orgazm içimden geçerken devrildim.

Çok geçmeden boşalırken inliyor ve yüzünü boynuma gömerken titreyerek yere yığılıyor. Ensesindeki deriyi okşuyorum, kulübenin tavanına bakıyorum, zihnim neden daha ileri gitmeyi reddettiğine dair düşünebildiğim herhangi bir sebeple yarışırken göğsüm gürlüyor.

"İstiyorum," sözleri boğuklaşıyor, sonra başını çevirip dudaklarını serbest bıraktığım ve hiçbir şekilde yakalayamayacağını düşündüğüm küçük ret gözyaşını yudumlamak için bastırıyor. Dudakları ve diliyle yakaladığında utanç tehdit ediyor.

"Serena-"

"Beni teselli etme, Thatch. O kadar da büyük bir değil."

"Siktir et," diyerek beni yüzünü ona dönmeye zorluyor ve çenemi sıkıyor. "İnan bana, hayatımda bir kızı hiç bu kadar çok istememiştim."

"Evet, belli ki kafanın içindeki her neyse onu aşmak için yeterli değil."

"Kafamın içinde olan şey sensin." Fısıltısı o kadar zayıf ki, sanki hayal etmişim gibi. "Ve vücudunu herhangi bir erkeğe vermemelisin. İlgin. Bunu hak etmiyorum. Bu şekilde değil. Pis bir barakadayız, Serena."

"Ders için teşekkürler," diyorum ve oturmama izin verene kadar göğsünü itiyorum. "Beyaz çarşafları ve peri masalı ortamını hak eden bakire bir prenses olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet, ," diye . "Kesinlikle istiyorum."

Verdiği yanıt beni şaşırttı ama karşı koymayı başardım. "Hangi dünyada yaşadığınızdan emin değilim."

"Senin değil," diyor ayağa kalkmak için benden uzaklaşmadan önce.

"Prens diye bir şey yok, Thatch. Şatomdan ayrıldığımdan beri bunu keşfettim ve zaten beyaz şövalye olayına da pek ilgi duymuyorum. Ben seksi severim. Hayır, bayılıyorum ve sevişmeye bayılıyorum," diye tükürdüm zehirli bir şekilde, "ve sevişmeye. Kuru seks yapmayı lisede bıraktım-"

Şimdi boğazıma kenetlenmiş olan eli tarafından kesiliyorum, gözleri şimdi önümde diz çöktüğü yerden uyarı ile parlıyor. Sesi havayı kesiyor, tonu ölümcül.

"Son namus kırıntıma kadar dayanıyorum. Eğer Allen'in kızı olmasaydın, şu anda taşaklarımı o mükemmel amına sokmuş, daracık kıcını parmaklıyor olurdum. Son kez söylüyorum, ben iyi bir adam değilim, Serena. Ve bir şövalyeyle de hiç tanışmadım ya da tanımadım çünkü ben lanet bir lağım faresiyim." Daha fazla uyarıda bulunurken dudağını tırmıklıyor. "Ve biz izin istemeyiz. Alırız. Hayatınıza ve bacaklarınızın arasına kimi davet ettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok." Başını öne eğiyor. "Ama sen ağzını açtıkça, benim senin üzerindeki etkimin endişelenmemiz gereken şey olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Tutuşunu bıraktığında ve sonunda konuşmam için beni serbest bıraktığında sırtıtmama engel olamıyorum. "Öyleyse, beni biraz çenemle sustur."

İnliyor ve başını eğiyor. "Lanet olası velet."

"Ne düşünüyorsun kardeşim?" Son süsleri ağacın dibine bırakan Thatch'a bakarken Whitney soruyor. Onun sorusunu duyduktan sonra sırtıyor ama başını kaldırıp bakmıyor.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, Thatch merdivenleri ikişer ikişer çıkarken onu takip ediyorum, yukarı kalkan dudakları yol boyunca benimle alay ediyor.

Kenny ve Dolly 'I Believe in Santa Claus' şarkısını söylemeye başladığında, "Biraz paket yapmam lazım," diye yalan söyledim.

"Noel Baba yok!" Peyton müziği kesmek için çığlık atıyor, ancak bu ne havayı ne de benim artan açlığımı kesmeye yetiyor.

"Ama ağacı süslüyoruz," diye itiraz ediyor Whitney.

"Sadece bir hediye çünkü bu büyük bir sürpriz." Merdivenden inmeye başlarken küreği yalanıma daha da gömüyorum, "ve bozulmasını istemiyorum."

Gerçek şu ki, *yıllardır* olmadığım kadar azmış durumdayım ve bunun sebebi kocam ve onun fısıltıları, ince dil hareketleri ve uzun bakışlarıyla canlandırdığı anılar. Son bir hafta içinde bu anılar birikmeye başladı ve beni baştan çıkarma planlarını itiraf etti. İşin garibi, birlikte geçirdiğimiz on yıllardan sonra, işe yarıyor. Dün gece kuru kuru seviştik ve ben boşalana kadar durmayı reddetti, tıpkı az önce yeniden yaşadığım gece gibi, şimdi hafızamda taze.

Hemen sonra, tamamen hazır ve tamamen yeniden canlandırmaya hazır olan Thatch, beni uyumaya zorlamak için kollarının arasına aldı. Huzursuz olduğum için bir saat boyunca sertleşti ve onu baştan çıkarmak için birden fazla kez kıcımlı sikinin üzerinde gezdirdim. Ancak reddediliyor ve çileden çıkaran kıkırdamasıyla daha da alay ediliyordu. Sonunda uykuya dalana kadar durmadan tekrarladım. Hem o gecenin hem de dün gecenin sıcak hafızasıyla, ritmi sürekli hissetmeye başlıyorum. Klitorisim zonklıyor ve iyice yemlenmiş bir halde Thatch'i merdivenlere kadar takip ediyorum. Hem adamı hem de sürtünmeyi ararken, onu hiçbir odada göremeyince sönüyorum. En son Raggedy Ann'in odasına girdiğimde Gracie'yi yatakta kitabına dalmış halde görüyorum.

"Ağacı süslüyorlar," diyorum ona.

Dalgınca başını sallıyor, içine gömüldüğü olay örgüsü yüzünden beni tamamen görmezden geliyor. olmadan sırtıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ben onun yaşındayken

okumayı ve romantizmi keşfettim. Şimdi seçtiğim kahramanı ararken, onu kamaramızın yatak odasında göremeyince tamamen sönüyorum. Ben Gracie'yle konuşurken aşağı inmiş olması gerektiğine karar vererek hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum. Arkamı döndüğümde Thatch'in yatak odasının kapısını yavaşça kapattığını görünce duruyorum. Çenesini kaldırırken gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, beni tuzağına düşürürken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. "Beni mi arıyordun?"

"Aman Tanrım, yine on dokuz yaşındayım!" "Hayır," diyorum, tıpkı bir gencin yapacağı gibi. "Ben sadece-"

"Sadece neydi?" Ben gözlerimi kısarken o alay ediyor. Bu aptal bunca yıldan sonra beni alt edebileceğini mi sanıyor? Kollarımı kavuşturuyorum. Oyun başlasın.

"Başka süsleme var mı?" Kalçamı kaldırıyorum ve bana doğru bir adım atıyor, bir anda üzerimde yükselmek için dinamiğimizi değiştiriyor.

"Bunu sormak için mi takip ettin, karıcığım?" "Evet, başka ne sorabilirim ki?"

"Dur tahmin edeyim," diye eğilip kulağımın kabuğunu ısırtıyor ve gözlerim kapanıyor. "Kukun mu atıyor bebeğim? Ovmamı ister misin?"

"Ah, hayır, hayır," diye acınası bir şekilde söylüyorum, ikimizi de ikna edemiyorum.

"Emin misin?" Kokusu beni sarıyor, tanıdık, etrafındaki hava yabancı gelse bile rahatlatıyor. Elini kapüşonumun altından geçirip taytımın beline sokuyor ve parmak uçlarını taytımın içine daldırıp etek ucuyla oynuyor.

"Thatch," diye fısıldıyorum. "Sadece-"

"Ben emir almam, velet. Unuttun mu?"

Alt katta bir kargaşa kopuyor ve ben de ev yanmadığı sürece bu odadan çıkmamaya karar veriyorum.

"Kahretsin," fısıldıyor, ben elini tutarken elini hareket ettiriyor ve gözlerimi açıyor. "Sakın buna cüret etme."

Sırıttıyor, patlamam karşısında yüz ifadesi ısınıyor. "Tamam, tekrar deneyelim. Birinin ... neye ihtiyacı var?"

"Pislik yapma-"

"Şey, sikim oradaydı, ama bu bir rica gibi gelmedi," eli hala pantolonumun üst kısmında flört ederken, yerini kaybetmeden beni döndürmeyi başarıyor ve beni kapalı kapıya doğru yengeç yürüyüşü yapıyor. Çerçevesiyle beni sıkıştırıyor, bir yandan da parmaklarını külotumun içine sokuyor.

"Tanrım, lanet olsun, çok ıslaksın," diyor, arzusun kanıtı nedeniyle soğukkanlılığını biraz bozuyor.

"Thatch," diye mırıldanıyorum, neredeyse anında cevap vererek kendini toparlıyor. "Thatch *ne?*"

Parmaklarının uçlarını klitorisimin üzerinde ustalıkla gezdirmeye başlıyor. Bacaklarım titriyor, salıverilmem yaklaşıyor, kapıya doğru sarkıyorum. Bir sonraki saniyede, nefesi enseme çarptığında ağzım kenetleniyor.

"Şşşt, bebeğim, küçük kulaklar," diye fısıldıyor ben kendime geldiğimde, sesimin yükseldiğini fark etmemiştim. Parmaklarını sıırılsıklam, kaygan merkezimde gezdiriyor, kokusu etrafımı sarıyor, güçlü yapısı sırtımda. "Bugün çok hassassın," diye mırıldanıyor. "Karımın bana ihtiyacı var mı?"

Ağzımı sıkkan avuç içine doğru inliyorum, içimdeki ateş hızla kontrolden çıkıyor.

"Biliyor musun, bu amcığı kaç kez ıslatırsam ıslatayım, hep tatmak istiyorum. Aç, Brat."

Bekleyen parmağını ağzıma alıp emiyorum ve başımı çevirmeden önce kendimi ona bırakıyorum. Tadımı hemen kendi dilimden emiyor, ben ona karşı parçalanmaya başladıkça parmakları hızlanıyor.

"Şimdiden mi?" diyor, piç kurusu parmaklarını bir kez daha oynatıp hazırlanırken sikini kıcımda gezdiriyor. Ben. Off.

Çılgınca inliyor ve elinin tekrar yerinde olmasına şükrediyorum, o boynumun arkasını ısıtırken ben de etini ısıriyorum. Orgazm gelgit dalgası gibi vuruyor ve kontrolsüzce titriyorum. Mucizevi bir şekilde, Thatch bir şekilde beni dik tutmayı başarıyor. Ben inleyene kadar bana masaj yapmaya devam ederken uzun saniyeler geçiyor. Hemen ardından, kıkırdarken gevşiyorum.

"Büyük bir tane, ha?"

Kollarında dönerek ağzına saldırıyorum, dilimi onunkine doğru iterken, sikini kavrayıp kot pantolonunun içinden pençelerken çok sıradan sözlerini sessiz bir şekilde öpüyorum. Mesajımı ilettiğimi hissettiğimde geri çekiliyorum ve konuşurken gözleri memnuniyetle parlıyor. "İşte benim kızım."

"Doğru, o zaman bu gece lanet olası oluğu getir," diye talep ediyorum. Çenemi çimdikliyor, kaşları kalkıyor. "Bundan emin misin?"

Ateşler içinde, bu dünyada yapabilecek hiçbir şey olmadığından emin-
Tak tak. Tak.

"Anne? Baba? Peyton büyükbabamın altına işettirdi!"

CHAPTER FIFTEEN

Halıya bir çizgi çeken Serena, çocuklarım bana bakarken boş boş duruyor, her ikisi de talimatlara göre göreve hazırmış gibi sıraya dizilmişler. Kızgınlık ve öfke birçok nedenden dolayı içimde hakimiyet kurmak için kuduruyor. Bir, çünkü sonunda Serena'yı iyi bir noktaya getirmiştım. Bu *gece* olmasa bile bizim için *çok* iyi gece anlamına geliyordu. Şu anki duruşuna bakılırsa, tüm bahisler kapandı. Son fiyaskodan hemen sonra çocuklarım yine saldırdı. Henüz Gracie'yle ilgilenme fırsatı bile bulamadığımız bir olay. Serena ve ben bu konuyu ele almadan önce onun iyi ve korkmuş olmasını istiyorduk. Durum böyle olunca çocuklarımız hâlâ korkusuz görünüyor.

"Efendim," diye kestirip atıyorum. "Şu andan itibaren benimle her konuştuğunda bana efendim diye hitap edeceksin," diye çıkışıyorum. "Lütfen diyeceksin ve her şey için teşekkür edeceksin. Benimle konuşurken kibar ve saygılı olacaksın. *Saygılı ve Efendim*, anlaşıldı mı?"

Gracie hemen "Evet, efendim," dedi.

Peyton odadaki gerginliği hissederek endişeyle, "Emredersiniz efendim," der.

"Gracie, kardeşinin karnını doyuracak, onu yıkayacak ve Bu kulübeden ayrılana kadar gözünün önünden ayrılmayacak. Ben aksini söyleyene kadar o senin sorumluluğunda ve ona iyi bakıldığından emin olacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," .

"Peyton," diye tersliyorum onu. "Büyükbabanın altına işemesini nasıl sağladığını bilmek bile istemiyorum."

İtiraf etmek için hemen ağzını açar.

"Bilmek istemiyorum!" Ben söylenmeye devam ederken üçü de zıplıyor, Raggedy Ann ve Andy'nin tavan arasındaki eski, yırtık pırtık halının üzerinde daireler çizerek koşuyorlardı. Saygı görmek için ailemi bir nebze mahremiyet için götürdüğüm bir oda. "Bıktım usandım ve şu andan itibaren Rudolph'un buraya gelmek için hiçbir nedeni yok."

"Baba!" Ben ona bakarken Peyton çığlık atıyor.

"Baba, efendim," diye geri çekiliyor Peyton. "Evet, efendim," diyor sonunda, gözlerini yere indirerek.

"Bu gece ve yarın, geriye kalan tek şey bu. Bu gece ve yarın. Eğer Noel için bir şey istiyorsan, o zamana kadar uslu duracaksın, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diyorlar ikisi de mükemmel bir uyum içinde, ama ben buna inanmıyorum.

"Başka etkinlik yok," diyorum ikisinin de ağzı açık . "Karaokeye kadar. Sen okuyorsun ve sen," diye Peyton'ı işaret ediyorum. "Kulüp yok."

"Evet, efendim," diyor Peyton, babasının yerine geçen deli adam için gözlerinde gerçek bir panik var.

"Peyton, aşığı in ve biz sana ulaşana kadar Erin Teyze'nin yanında dur. Gracie, sen kal."

"Peki efendim," diyor Peyton, annesine doğru bakarak, dışarı çıkmadan önce gözleri fal taşı gibi açılmış.

Kapı kapanır kapanmaz Gracie ağlamaya başlıyor ve ben de elimi havada gezdiriyorum. "Başka uyuşturucun var mı Gracie? Üzerinde bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Belki dolu bir silah?"

Başını sallıyor, gözyaşları rahatça serbest kalıyor.

"Onları kendine sakla, Gracie. Kimse onları satın almıyor, özellikle de onları işaretlerle çağırabiliyorken."

Düşmanca bakışlarımı okuyor ve burnunu çekiyor.

"İki gündür neredeyse uyumakta olan amcanın ödünü kopardın-"

"Baba, ben-"

"Sen ne?" "Bana nasıl bir mazeret sunabilirsin ki?"

"Hiçbirini ben almadım, yemin ederim," diyor, gerçek gözyaşları akarken. "Çıkmadan önce son dakikada bir arkadaşım verdi."

Onları çantama koydum ve atacaktım ama unuttum çünkü-"

"Hırsızlık yaparken mi yakalandın?" Soruyorum ve çığlıkları daha sert geliyor, bunlar daha korku kaynaklı ve çok daha inandırıcı.

"Seni tanımıyorum bile," diye söze . "Aklından ne geçiyordu?" "Sen ve annem ot içiyorsunuz," diye ağzından geçiriyor, "Kokusunu aldım."

Ben kızıma ters ters bakarken Serena başını kaldırıp çaresizce yüzüme bakınca ayağımı durduruyorum.

Oh, karma, seni kızgın, intikamcı piç. Darbeyi emerek, hemen karşılık verdim. "On sekiz yaşında mısın?"

"Hayır, efendim-"

"Bu dünyada kendi yolunuzu kendiniz mi ödüyorsunuz?"

Gracie büyük bir korkuyla, "Hayır, efendim," diye bağıyor ve ben bunu sadece benim tavrımdan çıkarabiliyorum.

"Bunu yapana kadar, yetişkin kararları verebilen bir yetişkin olana kadar, bir daha asla bizim kararlarımızı yüzümüze vurmaya kalkma, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Ot birçok eyalette yasal," diye acınası bir şekilde savunuyor Serena ama ben elimi kaldırıyorum. "Bebeğim, ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama kızımızın ne olduğunu da biliyorum. Tıpkı onun ne yaptığını tam olarak bildiği gibi."

Gracie ben içeri girerken daha çok ağlıyor.

"Değil mi, Gracie? Korkunç bir hafta geçirdiğimizi biliyorsun. Ebeveynlik yeteneğimizden şüphe ettiğimizi ve suçlamanla bunu on kat daha kötü hale getirdiğini. Ama mesele şu ki, sorumlu olduğumu biliyorum." Hatalarım beni yiyip bitirirken sesim çatlıyor.

Gracie konuşurken sesini anında pişmanlık kaplıyor. "Baba, özür dilerim."

Sözlerini silkeleyerek duruyorum ve bakışlarımı ona dikiyorum. "Seni asla tehlikeye atmadım ya da tehlikeye atmadım, annen de öyle, ama az önce yaptığın şey bıçağı ikimizin de kalbine daha da saplamak oldu. Ama sen *bunu biliyorsun*, değil mi?"

"Baba, özür dilerim-" diye yalvarıyor.

"Hayır, değilsin," diye çıkıştım, "ve öyle olana kadar sana bakmak ya da seninle konuşmak istemiyorum. Dibe vurana ve bunda ciddi olana kadar seni yakınımda istemiyorum."

Gracie'nin hıçkırıkları beni takip ederken dışarı çıkıyorum.

Alt kata inerken Erin'in azarlayıcı fısıltısını duyuyorum ve Brenden'in Eli'nin kanepede koma halinde uyuduğu yüzüne bir penis çizdiğini görmek için aşağıya doğru adım atıyorum. Baş, ağzının açık kalmasına az kala duruyordu. Peyton izliyor, gözleri kocaman, kendi ağzı da şok içinde açık.

Serena yanımdan geçip Brenden'e doğru yürümeye başlamadan önce arkamda duruyor. Serena gözlerinde cinayetle ona doğru bir adım atarken, Brenden gözlerini açıyor, hemen çizimini durduruyor, sesi alçak ve kesik. "Ciddi misin sen? Oğlum izliyor!"

"Ne? Bu Noel'in teması yetişkinlerin kötü davranması değil mi? Yanlış mı anladım?"

Peyton, Brenden'in Eli'nin yüzünü gölgeleyen dev topların üzerindeki tüyleri de içeren son dokunuşları hızla eklemesini izlerken kıkırdıyor. Serena tam saldırmak üzereyken Ruby'nin sesi havayı yarıyor ve hepimizi hareketsiz bırakıyor.

"Kırk küsur yaşındaki çocuklarıma ebeveynlik yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum," diyor kalan adımları atarken, içimi bir korku kaplıyor.

Ruby, Allen'ı içeri sokmadan, daha doğrusu onu ikna etmeden önce hepimize sert bir bakış atıyor. Ailesini incelerken gözleri korkuyla doluyor ve Ruby onu serbest bırakıyor.

"Sadece birkaç gündür buradayız ve şu ana kadar en işlevsiz armut ağacındaki keklikten başka bir şey elde edemedik." Bakışlarını hepimizin üzerine yaydı. "Biz böyle değiliz."

Brenden onun bakışları altında geri adım atarak, "Modern laf kalabalığı yapıyorsun anne, kusura bakma," dedi.

"Evet," diyor Ruby, ona doğru tehditkâr bir adım atarak. "Hadi başlayalım sen."

Brenden 'muah' diyerek kendini işaret ederken teslimattan irkildim. "Kıçını kaldırıp markete git ve biraz alkol al. kardeşinin yüzü."

Kaşlarını çatıyor. "Ama dolapta biraz var. Emin oldum." "Oh, öyle mi?"

"Evet anne," diye cevap veriyor ve bunun alaycılık olduğundan tam olarak emin değilim.

"Madem kardeşinin yüzüne penis çizme zahmetine girdin," diyerek gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Gerçekten, "Biraz daha fazla zamanınızı ."

"Anlaşıldı," diyerek başını sallıyor ve kaşlarını acımasızca kaldıran Erin'e bakıyor.

İfadesi 'Sana söylemiştim' gibiydi.

Ruby, "Hazır elin değmişken bunu da listene ekleyebilirsin," diyerek bir kâğıdı kaldırıyor ve kâğıt hemen orijinal boyutunun üç katına iniyor. Brenden'in gözleri yıllık son dakika listesinin uzunluğu karşısında büyür. Genellikle en güvenilir çocuklarını getirmeleri için gönderdiği bir liste. Bu yıl öyle değil.

"Ben mi?" Brenden ergenlik çağındaki bir çocuk gibi ciyaklar.

"Son baktığımda iki kolun, iki bacağın ve bir cüzdanın vardı," diye tersliyor. "Ve yemin ederim oğlum, bana biraz daha dudak bükersen, hepsini kaybedersin."

"Evet, hanımefendi," diyor kulakları nadiren kırmızıya dönerek. "Kusura bakma anne," diye ekliyor içtenlikle, sonra da toparlanmak için salondaki ağaca doğru ilerliyor.

"O listede bir şeyi atladın. Hemen geri dönüyorsun," diye çıkışıyor arkasından, zeytin dalını bu kadar çabuk reddederek.

"Thatch, Serena," diyor Ruby ve ben de bana hitap edebilmesi, daha doğrusu beni azarlayabilmesi için oturma odasına doğru yürüyorum.

"İşe yaramıyor," diyor ve Allen'ı işaret ederken başımı sallıyorum. "Pantolon kızdı!" Allen utanç içinde başını eğerken hepimize hatırlatıyor.

Gracie merdivenlerden inerken, "Hallediyorum anne," diyorum, yüzü leke içinde, bu yeterince kanıt ama anlaşılan Grammy için değil.

"Genç bayan," diye hitap ediyor Ruby en ciddi ses tonuyla. Gracie, öfkeli büyükannesiyle yüzleşmeden önce korku içinde odayı hızla tarar. "Kendi evinde ne yaptığın umurumda değil -ailen seni bunun için terbiye edebilir- ama bu evde bize saygı göstereceksin. Hizaya gireceksin, beni duyuyor musun?"

Yüzümü avuçlarken Peyton, "Evet efendim," diye bağıyor.

"Ve sen," diye Peyton'a bakar. "Lanet olası bir banyo yap, leş *gibi kokuyorsun*." "Büyükanne gidiyorum! Babam az önce söyledi."

"Güzel. Kıyafetlerini de değiştir, o gömlekten bıktım ve bu evde Tanrı'nın adını boş yere anmıyoruz. Artık 'İsa yerine İsa' yok, anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye mırıldanıyor endişeyle.

"Erin, devam et, gelecek yıl davet edilecek tek kişi sensin," diyor Ruby, Erin Jameson'ı koltuğunda sallarken, sırtarak karşılık veriyor.

"Whitney," diye sesleniyor Ruby ve Whitney elf terlikleriyle mutfaktan içeri giriyor, her haliyle kalasın üzerindeymiş gibi görünüyor.

"Kocanız komadan uyandığında, siz ikiniz yemek hazırlayın." "Peki, hanımefendi."

Brenden kapıyı çarparak kapatırken Peyton fısıltıyla, "Efendim, *evet efendim*, dikkatli olun Whit Teyze," diye bağıyor ve kahkahaları onu kamyonetine kadar takip ediyor.

Ruby sabırlı bir nefes alıyor ve o zaman kapalı yumruğundaki sakız damlalarını fark ediyorum. "Sessiz bir gece istiyorum ve *sessizlikten* bahsediyorum," diyor. "Anlaşıldı mı?"

Topuklarının üzerinde dönüp Allen'ın elini tutarak onu koridorda yatak odalarına doğru götürürken hepimiz başımızı sallıyoruz. "Bu Noel'i kurtarmak için bir mucizeye ihtiyacımız var, tatlım." Serena gözlerimle buluştuğunda yankısını duyuyoruz, gözleri gerçekte gölgelenmiş - evde kalmalıydık.

Noel'i mahvettik.

CHAPTER SIXTEEN

Kalkmasına fırsat vermeden kendimi Thatch'in kamyonetinin kabinine kapattığımda şaşkınlıkla bana bakıyor. Ten rengi utançtan hemen sonra kızarıyor mu?

Bu akşam yemeğini çabucak yedi, bir bahane uydurup gitmeden önce peçetesini bir teşekkürle tabağına zar zor bıraktı. Daha sonra bir randevumuz olduğunu bile bile, saklandığımız yerin dışındaki hayatını biraz daha derinlemesine araştırmaya kararlı bir şekilde onu takip ettim. Sürekli olarak çizdiği ve netleştirdiği bir çizgiyi aştığımı bildiğinden, şimdi resepsiyonunda çok yakın flört ettiğimi açıkça söylüyor. "Ne halt ediyorsun, Serena?"

"Seninle geliyorum," diyorum, sağ omzumun arkasındaki boşluğu avuçlayarak emniyet kemerimi arıyorum ve başını reddederek salladığında boş çıkıyorum.

"Hayır, değilsin. İçeri geri dön. Akşam görüşürüz."

"Bu adil. Benim odamı gördün. Şimdi ben de seninkini görmek istiyorum." "Bu kesinlikle hayır," diye karşı çıkıyor hızlı ve kararlı bir şekilde.

"Peki," diyorum ceketimin cebinden hediye kartını çıkararak, "o zaman bu akşam tatlı benden."

Ben koltuğuma gömülürken, beni kamyonetinden atma ihtimalinin yüksek olduğunu bilerek elimdeki karta ters ters bakıyor. En son

Üç haftadır çok yaklaştık. Gerçekten yaklaştık. Bu kadar kısa sürede mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha yakın. Sonra tekrar, birlikte sonsuz saatler geçirdik. Muhtemelen çoğu çiftin başladığından daha fazla. Gecelerimiz genellikle güneş doğmadan hemen önce bitiyordu. İkimiz de ayrılmaya zorlanana kadar ayrılmak istemedik. Ama ne kadar yakın olursak olalım, o hâlâ temkinli. Hem de çok. Özellikle de ailesiyle olan durumu ya da ailesinin yokluğu konusunda. Onlarla olan geçmişi, göğsüne en yakın tuttuğunu bildiğim tek şey. Beni tamamen içeri almayı reddederek, basit isteğime imkânsız istemişim gibi davranırken duruşunu bozmaya niyeti olmadığı artık açık.

"Bu bir hediye kartı, Thatch. Beni tatlı almak gibi basit bir şey yapmaya götüremez misin?"

Boynunu avuçlarken gözleri beni uyarıyor. "Yani," evime doğru bakıyor, "sanırım öyle, evet."

"Tamam," diye sırtıyorum ona, yine körü körüne tokaya uzanıyorum, "hadi gidelim."

"Emniyet kemeriniz kopmuş."

Omuz silkiyorum. "Tamam, o zaman yıkma."

Başını sallıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Lütfen?" Dizini avuçluyorum ve alçak sesle bir küfür mırıldanmadan önce pencereden dışarı bakıyor. İşte bu lanet beni tekrar zaferle gülümsetiyor. Her ne kadar savaşlarımı seçmeye çalışsam da, onun hayatının bizim balonumuzun dışında nelerden oluştuğunun merakı çok fazla olmaya başladı. Bunu düşünürken etrafıma bakıyorum, daha doğrusu onunkine. Yetmişlerin, muhtemelen seksenlerin başındaki model kamyonun ön paneli yırtılmış, hava koşullarından ya da yaşından dolayı çatlamış. Koltuklar da biraz yırtılmış ve yıpranmış görünse de, yeterince temiz. İçinde sahip olduğu küçük eşyalar, yeni yıkanmış gibi görünen ve aramızdaki döşeme tahtasına düzgünce istiflenmiş katlanmış kot pantolon ve gömleklerden oluşuyor. Hemen yanlarında, içinde deodorant, diş fırçası ve macun gibi birkaç kişisel eşya bulunan küçük bir çanta duruyor. Eşyalarını rahatsız etmemek için bilerek ayağımı kaydırırken gözleri profilime takılı kalıyor. Anahtarı çevirdikten sonra, kamyon kükreyerek canlanmadan önce birkaç gergin saniye boyunca zorlanıyor. Ben oturduğum yerde titrerken Thatch ısınması için biraz gaz veriyor.

"Isıtıcı çalışmıyor," diyor temkinli bir şekilde, "ve sen donuyorsun."

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Serena, senin arabanı almalıyız."

"Kamyonetinde olmak istiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Lanet olası kamyonetimde olmak bile istemiyorum," diye homurdanıyor, sesi, daha fazla araştırmayı reddettiği konulara her yaklaştığımızda olduğu gibi aynı keskinliği taşıyor. Onu zorladığının farkındayım ama bir şeyler keşfetmeye çok kararlıyım, konuşuyorum.

"Sadece git, Thatch. Tanrım, bu sadece tatlı."

Sinirli bir nefes üfleyerek kamyoneti vitesine takıyor ve çok geçmeden yola çıkıyoruz. Yolda birkaç dakika geçmişti ki kalçasına yapışmış, kokusunu içime çekiyordum. Ben ona doğru yaklaşılmaya başladığımda bana uzanmıştı ve bir şekilde dokunmadığımız nadiren olduğunu bilmekten zevk alıyorum. Taze, odunsu kokusunu içime çekerek, aramızdaki son boşluğu da kapatıyorum, bir eli direksiyonda, diğer eli kalçamda, beni sıkıca yanına bastırarak sürerken göğsünü avuçluyorum.

"Biliyor musun, her zaman kamyonu olan bir adamla çıkmak istemişimdir," diye alaycı bir şekilde geveliyorum. "Artık kamyonluyuz," diye neşeyle söylüyorum, dudak seğirmesini zar zor kontrol altına alarak. Onu rahatsız eden her neyse onu engellemeye kararlı bir şekilde tekrar içeri giriyorum. "Bu gece çok güzel kokuyorsun, Thatchalamewl."

"Tanrım," diye iç geçiriyor ama hemen ardından dudakları tamamen kalkıyor. "Ah ha! Gülümsüyor."

Sıkıntıyla başını sallıyor. "Hemen benzin almak için durmam lazım."

Göstergesine doğru başımı sallamadan önce kaşlarımı çatıyorum. "Dolu gösteriyor."

"Kırık da," diye itiraf ediyor nefes verirken. "Peki, nerede yaşıyorsun?"

"Yaklaştın mı?" "Serena-"

"Şehrin benim tarafımda mı?"

Bir benzin istasyonuna girip park ederken "Elbette," diye yalan söylüyor, kamyoneti kontağı kapattıktan hemen sonra yüksek sesle geri tepince gerginlik yine üzerine çöküyor.

"Hey," diyorum çenesini avuçlayarak. "Bu havalı bir kamyon, Thatch. Bir klasik." "Dur," diye nazikçe azarlıyor, gözleri usulca üzerimde parlarken bile.

"Kamyonetini beğendim, Thatchalamewl," Kirpiklerimi kırıştıtırıyorum.

"Evet, bu lakaptan kurtulamayacaksın," sırtışı bu sefer biraz daha rahat geliyor ve ben bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

"Bunu göreceğiz. Gidip biraz sakız alacağım, bir şey ister misin?" "Hayır, ama bekle," diyor cebinden biraz para çıkararak.

"Sakızımı alabilirim," diyorum ona.

"Sakızın bende," diyerek avucuma zorla bir yirmilik koydu. "Geri kalanını bu pompaya koy."

"Tamam, Grinch," diye mırıldandım ve inip içeri girdim. Biraz nane şekeri aldıktan sonra paranın geri kalanını pompa numarasına yatırdım ve dışarı çıktım. Kapının hemen dışında, Thatch'in pompalar arasındaki küçük kaldırım parçasında bir adamla çekiştiğini gördüğümde kısa sürede durdum. Ben hızla yaklaşırken Thatch'in düşmanca bakışları bana doğru kayıyor.

"Hadi ama dostum. Hıyarlık etme," diyor karşı karşıya geldiği adam. "Uzun zaman oldu."

Thatch'in ölümcül bakışlarını takip eden adam beni gördüğünde, sırtışı daha uğursuz bir şeye dönüşüyor. Bunu görmek midemi bulandırıyor ve bu adamın oluşturduğu tehdidin hiç de fiziksel olmadığını hemen anlıyorum. Boyu birkaç santim daha kısa ve çok daha zayıf yapılı olmasına rağmen tertemiz giyinmiş. Thatch'in yırtık pırtık siyah botlarına kıyasla yeni Timberlands ayakkabıları pırıl pırıl parlıyor. Kendisiyle alay eden tiki dangalakla bir geçmişi olduğu ve bunun iyi olmadığı açık. Ama o pisliğin gözlerini üzerimde gezdirmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve Thatch'in yanına gitmek için adımlarımı hızlandırmamı sağlıyor. "Ah, benden neden bu kadar çabuk kurtulmaya çalıştığını anlıyorum. Senin kız kim?"

"Neler oluyor?" Thatch'in ifadesinden ve ondan gelen titreşimden nefret ederek soruyorum.

"Kamyona bin, Serena," diye emrediyor Thatch bana bakmadan, kurnazca önüme geçerek.

"Ya da burada kalabilirsin ve Thatch bizi tanıştıracaktır."

"Kapa çeneni," diyor Thatch daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, "ve öyle değil."

"Hayır," diye alay ediyor. "Yani, o senin değil mi?" "Oh, ben onunum," diye tıslıyorum. "Hepsi onun."

Adamın gözleri parlarken Thatch alçak sesle bir küfür savuruyor. "Gelecek haftaya kadar, sen de takas yapacaksın, değil mi Snatch?" Pislik herif sanki hayal görüyormuşum gibi başını sallıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama buradaki adamım sadık bir tip değil. Bu şehirde bir sürü birinci sınıf am sikti. Bekle, bu çok iyi. Bilmiyordun-"

"Kapa çeneni, Daniel. Serena, kamyona bin."

"Evet, Serena, bin şu lanet ölüm tuzağına." Daniel tüm saçmalıkları bir kenara bırakır, yeni tavrı düpedüz düşmancadır. "Söyle bakalım pislik, madem benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun," diyerek Thatch'in tamponunu tekmeliyor. "Tekrar benim gibi sürmek varken neden bu boktan arabayı kullanıyorsun?"

"Siktir git, Daniel," diye tekrar uyarıyor Thatch ve kamyonun diğer tarafında, elim kolumda tereddüt ettiğim yerde, ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Ne yapacağımı bilemediğimden, onun stresine katkıda bulunmamaya karar veriyorum. Tam ben kabine tırmanırken, Daniel hızla Thatch'ın sürücü kapısının önüne yerleşerek onun içeri girmesini engelliyor.

"Bunu oraya götürme dostum," diye tıslıyor Thatch.

"Bence bana bir açıklama borçlusun, pislik. Bence hepimize bir açıklama borçlusun. Bu kadar çabuk hayalet oldun ama bu bokun içinde beraberdik. En azından bir merhaba demeyecek misin?" Daniel arabasının -daha doğrusu Porsche'sinin- sürücü tarafına doğru başını sallar. Thatch ön camdan yolcu koltuğunda oturan kıza kısa bir süre bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek kızın gözlerinin çoktan Thatch'e yapışmış olduğunu görüyorum. Bir sahiplenme duygusu beni ele geçirmeye başlıyor, Daniel'in sözleri içimi yakmaya başlamışken Thatch aynı hızla gözlerini kaçırıyor.

"Kız arkadaşını hatırlamıyor musun? Pek bir şey değişmedi. Kuku hâlâ çok iyi ama artık ağzı da var," diyor kendini beğenmiş bir tavırla, sanki kız tek kullanımlıkmiş gibi. "Yani, belki de seviye atladın ya da seviye düşürdün diye düşünüyorum," Daniel Thatch'in ön camından bana bakıyor, kapımı aralayarak oturuyorum, "evet, hayır, o lanet olası bir model değil."

"Bir kelime daha edersen çenenin kırarım," diyor Thatch o kadar zehirli bir sesle ve vaatle konuşuyor ki sesini tanıyamıyorum. "İki kelime daha edersen burnunu kırarım."

Daniel sahte bir masumiyetle avuçlarını havaya kaldırır ve Thatch'ın yolundan çekilerek sürücü kapısına doğru ilerler. Thatch içeri girmek için kapıyı açtığı anda son sözleri kabinin içine doğru süzülüyor.

"Sanırım hepimiz hayatımıza devam ediyoruz, ortak. Ama yine de er ya da geç seni yakalayacağımı biliyorsun. Hep öyle yaparım. Görüşürüz, Snatch."

Hastalıklı sırtışı ön camdan beni buluyor. "Ve sen de, 'onun' Serena'sı." Daniel'in göz kırpması midemi bulandırıyor, sonra da arabasının kapısını çarpıyor. Porsche'sini alır ve park yerinden çıkar. Thatch de aynı şeyi yapmak için sözsüz bir şekilde kamyonetini çalıştırarak onu takip ediyor. İtirazımı dile getirme zahmetine girmiyorum, bunun nafile olduğunu biliyorum, çünkü Thatch trafik ışıklarını zar zor fark ettikten sonra tekrar garaj yoluna giriyor.

Çıkma isteğim aşikâr, bunu görmezden geliyorum ve bunun yerine, öfke ondan yayılmaya devam ederken birkaç gergin saniye boyunca boşta kalıyoruz. Kabindeki gerilim boğucu olsa da öfkeden ve göğsümde yayılan yanmadan geri adım atmayı reddediyorum.

"Yemi yutmamak için gerçekten çok çabalıyorum-"

"O zaman yapma," diye
tersledi. "Ama o senin
kızındı?"

"Pek sayılmaz, hayır ve bu uzun zaman önceydi."

"Ben de öyle duydum, Snatch."

Başı bana doğru savruluyor, öfkesi artık bana yönelmiş durumda. Yaklaştıkça kendi öfkem galip geliyor. "Söyle bana."

"Gerçekten bilmek istemezsin, Serena."

"Evet, biliyorum ve açıkçası kırıntılar için yalvarmaktan bıktım." "Peki, sana söylemeyeceğim. Kabullen artık."

"Onu sevdin mi?"

"Aşk mı?" Alay ediyor. "Kimin bunun için zamanı var ki? Benim değil. ." elini öfkeyle saçlarının arasında gezdirdikten sonra kesik yeşim gözlerini bana diyor. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir bakış. Beni yakan bir bakış. "Tanrım, bu kadar kayıtsız, bu kadar bilgisiz olamazsın ve değilsin. Tam olarak görüldüğü gibi. Ben tam olarak senin düşündüğün gibiyim."

"Ne yaptığımı bilmiyorsun-"

"Şu anda sadece hayatta kalmaya çalıştığımı görmüyor musun? Bu saçmalık için zamanım yok."

"Thatch-"

"İçeri gir, Serena. Bu iş bitti. Bitti." "Ne?"

"Bu iş bitti. İçeri gir," diye tersler. "Sana asla elimi sürmemeliydim ve bir daha sürmeyeceğim," diye başını sallar. "Sadece ... git."

"Thatch, yapma-"

"Lütfen, sadece dışarı çık," diye mırıldanıyor, çaresizlik sözlerine karışıyor.

"Peki, siktir et," diyorum omzumu kapıya çarparak. Tam çıkarken panik göğsümü ele geçiriyor. Öfkeli ve bıkkın bir şekilde, yine de ona bakmak için geri dönüyorum, ancak onun bana baktığını görüyorum. İfadesi başka öfkeli sözcükleri susturuyor çünkü yeşil gözlerinin içinde acıdan başka bir şey görmüyorum. Bunun bitmesini istemediği o kadar açık ki, ama daha fazla aşağılanmaya izin veremem. Saatler süren öpüşmeler, mırıldanılan sözler, bakışlar ve sadece Thatch'le yaşadığım duygular beni acı içinde bırakıyor, gözlerimden yaşlar süzülürken kelimelerim çiğ çıkıyor.

"Lütfen kendine dikkat et," diye fısıldıyorum korkuyla, gözleri çılgınca yüzümü ararken. "Biliyorsun," ilk sıcak gözyaşı dökülürken yutkunuyorum

yanagımdan aşağı iniyor. "Gerçekten senin kızın olmak istemiştin Thatch O'Neal" derken gözleri beni takip ediyor.

Kapısını çarpıp arkama bakmadan verandaya doğru yürürken gözleri kapınıyor. Ben ön kapının arkasına geçene kadar rölantide çalışıyor, yüzümü ellerime gömüyorum. Garaj yolundan çıkması sadece bir dakika, belki daha az sürüyor.

Hatırladıkça göğsüm sıkışıyor, arabamı aydınlatma koridoruna doğru itiyorum. Bu sabah kahvaltı masasının etrafındaki hava gergindi, bu yüzden Thatch üzerinde çalıştığı bir şey için son dakikada birkaç şey almak istediğini söyleyince Lowe's'a kadar ona eşlik etmemiz konusunda ısrar ettim. Aileme bir mola verdirmek ve annemin gazabından kurtulmak niyetiyle, çok ihtiyaç duydukları rahatlamayı sağlamak için çocukları kucakladım.

Yolculuk sırasında Thatch'a ne üzerinde çalıştığını sorduğumda bana sırtmış ve yakında öğreneceğimi söylemişti. Kasabaya giden yolun geri , Thatch elimi tutana kadar çocukların bakışlarının aramızda dağıldığını hissedebiliyordum. Elimi öperek bana güven verici bir göz kırptı ve bunun da geçeceğini söyledi. Buraya vardığımızda Gracie, Peyton'ı oyalamak için onu şişme bebek reyonuna götürmeyi teklif etti.

Thatch ikisini de sert bir şekilde uyardıktan sonra beni bir öpücük ve birkaç güvence sözüyle bıraktı. Kendimi dışlanmış hissediyordum ve küçük bir perakende terapisi yapmaya karar verdim, yarım banyomuz için doğru ışığı bulmak amacıyla armatürleri inceliyordum. Bir marangozun karısı olmanın bir başka avantajı da, onları evin her odasına eklemiş olması. Her odayı biraz daha davetkâr hale getiriyor. Ne kadar sipariş verirsem vereyim ya da eve ne kadar getirirsem getireyim, onları takmaktan hiç şikâyet etmediği için kalbim ısınıyor.

Tam indirimden birkaç tanesini sepetime atarken, bir kadının aşırı abartılı kahkahasını duyuyorum ve ardından kocamın sesinin alçak gürültüsüyle duraklıyorum.

Hazır bir bakışla arabamı hızla aşağı itiyor ve koridorların arasına yerleştiriyorum. Bir sonraki koridora olabildiğince gizlice bakarken sırtlanın kocama çok yakın durduğunu görüyorum. O kadar yakın ki kanım hemen kaynamaya başlıyor. Thatch'in ne kadar çekici olduğunun farkındayım.

Belli ki böyle düşünen tek kişi ben değilim, çünkü kadın neredeyse aralarındaki boşluğa kendini siper ediyor. Söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yaparken gözleri onu defalarca tarıyor.

Bu hoochie adamıma yaklaştı mı?

Thatch'in hakkını yemeyelim, bir yandan sohbeti sıradan tutmaya çalışırken, bir yandan da kız neredeyse arabasına yapışacakmışçasına ondan uzaklaşıyor.

Birkaç dakika önce anılarımı yeniden yaşarken hissettiğim sahiplenme ateşi tüm gücüyle devreye giriyor ve başka bir kadının kocamı süzüşünü izlerken başparmağımı yalıyor. Dahası, kocamın onun açık flörtünü cesaretlendirdiğine ve şımarttığına dair herhangi bir işaret var mı diye onu izliyorum. Çok sık kıskanan bir kız degilimdir ama aramızdaki elektrik, cinsel gerilim ve şu anda göğsüme saplanan acıyla birlikte, her şeyi mahvetmeye hazırım. Onu izledikçe -özellikle de manikürlü eli koluna değdiğinde- *Sirtlan-Harlot*'un koridordaki *elini çek-adamımdan-siktir*- koridorunda *hıncımı* çıkarmaya karar veriyorum.

Saldırmaya hazırım ama biraz eğlenmeye karar veriyorum - Thatch geri çekilse de - silahlarımı ateşliyorum.

"Oh, Thatchalamewlllll," diye homurdanıyorum, arabamla köşeyi tamamen tutup agresif bir şekilde ikisine doğru alanı kapatmaya başladığımda onun hemen gerildiğini görüyorum. "İşte buradasın, tatlım! Bakıyorum da küçük bir arkadaş edinmişsin. Hiç yabancıyla tanışmadın, değil mi Snatch?" Alçalıyorum.

Thatch bana dönüp bakıyor, gözlerinde hazır bir parıltı var, bunun suçluluk ya da 'yakalanmış' ifadesinden daha iyi olduğuna karar veriyorum. Bunu görünce onu biraz daha hızlı affetmeye karar veriyorum. Ama beni ateşleyen şey, onun kolundaki elinin anısı.

"Oh, h-hi," böyle bir ifadesi olan kadın beni içeri alırken kekelemeye başladı. "Kocanız çok iyi biri, döşeme seçmeme yardım ediyordu."

"Öyle mi? Bu iş için biçilmiş kaftan," diye hevesle konuşuyorum. "*Kurulum işinde gerçekten çok iyi*," diye devam ediyorum ve arabamı aniden durdurarak ikisinin de zıplamasını *sağlıyorum*.

"Serena," diye alçak sesle uyarıyor Thatch, ben de *Hannah*'yla ilgilenmek için dönmeden önce ona kötü bir yan bakış fırlatıyorum.

"Aradığınızı buldunuz mu?" Soruyorum. "Çünkü yer döşemelerimi seviyorum. Hatta sanırım *kocama* çok yakında birkaç tane daha döşeteceğim."

Thatch'in gülümsemesi kırılırken, çok *gülen Laura'nın*ki soluyor çünkü artık çok belli ediyorum, rahatsız ettim. Uzaktan takdir edilmekle ilgili bir sorunum yok ama Thatch yüzüğünü hiç çıkarmıyor. Ve bunu takdir eden herkes için alyans, kuralları onurlandırmak ve saygılı bir mesafeyi korumak için iyi bilinen parlak bir semboldür. Ve kesinlikle, *ellerini* uzak tutmalılar. Bu yüzden, söz konusu yüzüğü -ve benim rahatlığımı- görmezden gelmeyi seçtiğine göre, bundan kurtulmayı kolaylaştırdığı için eldivenleri çıkarıyorum.

"Neyse, ben gideyim artık," diye zayıf bir teklifte bulundu ve Thatch'a daha da zayıf bir "yardımın için teşekkürler" dedikten sonra tekerleklerini çevirip uzaklaştı.

"Hey, *yakışıklı*, yer döşemeni almayı unuttun!" Köşede kaybolmadan önce hızını iki katına çıkararak arkasından sesleniyorum.

Thatch başını sallayarak, "Bebeğim, demek istediğini anladın," diye tersliyor.

"Peki neden yapmak zorundaydım? Çok yakındı," diye tıslıyorum, "çok yakındı, Thatch."

"İki adım uzaktaydı, iki adım kuralım var," diye garanti veriyor. "Oh, öyle mi? Sık sık dayak yer misin, kocacığım?"

Gülümsemesi ortaya çıkıyor. "Kahretsin bebeğim, bugün yanıyorsun."

"Ben bir bok değilim ve başın dönmesin. Sana elini sürdüğünde ona siktirip gitmesini söylemeliydin."

Sırıtsı artıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Mesaj alındı." "Her neyse," gözlerimi deviriyorum, "ha, hee, ha," gürültülü bir şekilde onun kıkırdamasını taklit ediyorum

hiç etkilenmeden kollarını kavuştururken onu daha da utandırıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bitirdin mi?"

Çantamı kapmadan önce "Evet, işim bitti," diye çıkışıyorum. "Tabii eğlendirecek başka bir eşek bulmak . Ben kamyonette olacağım."

"Belki de kendini bir köşeye çekmelisin, Brat," diyor arabadaki aydınlara bakarak.

"Belki de bir yaka kartı almalısın, Bay Yardımsever." "Kurulum randevularında temizlenebilirsin."

"Bebeğim, buraya gel."

"Bu kesinlikle olmaz," diye tersliyorum ve seçtiğim ışıkları onun elinde görece kadar uzun süre arkama bakıyorum. Sayı!

"Odunum var," diye sesleniyor.

"Peki, bu işi iyi şanslar!"

Tanrım, bu koridorlar ne kadar uzun?

"Hayır, deli," diye daha sert kıkırdar, "odun geliyor. ."

"Her neyse, seninle kamyonda buluşuruz. Daha fazla almamaya çalış *kocası-sarılgan-hussies* dışarı çıkarken. *Çocuklarımız* yanımda olacak." "Bu bir teşvik değil," diye alay ediyor, sonunda kuşu çevirmeden önce koridoru temizlerken, gürleyen kahkahası beni takip ediyordu.

Durmadan parmağımı Gracie'ye doğru uzatıyorum, yüz ifademi görünce gözleri irileşiyor ve Peyton'a peşimden gelmesini işaret ediyor. Her ikisinin de ellerinden tutarak onları dükkândan çıkarıyor ve Thatch'in kamyonetine bindiriyorum.

"Annem yine mi kızdı?" Peyton Gracie'ye sorar.

"Sessiz ol, Peyton," diyor Gracie, ben aynayı indirdikten sonra vizör aynasında gözlerimle buluşarak.

Ben başımı arkaya yaslayıp iç çekerken Peyton, "Evet efendim," diye cevap veriyor.

Thatch'i beklediğimiz on dakika boyunca öfke içindeydik; sonunda taksinin kapısını açtığında, parlayan gözlerini ve ona eşlik eden sırtışını yakalıyorum. Bundan çok keyif aldığının kanıtı.

"Baba, ne yaptın sen?" Gracie yolculuğun birkaç çileden çıkarıcı dakikasında nihayet soruyor - şüphesiz Thatch'in alaycı sürekli gülümsemesi yüzünden.

"Baban dükkânda bir arkadaş edinmiş," diye mırıldanıyor, "ve annen çok kızmış."

"Çünkü montaj becerilerinizle övünmeyi seviyorsunuz!" Karşı çıkıyorum.

"Hayır, bebeğim," dizimi sıkıyor, "*hepsi sendin.*"

"Peki, geri dönün ve umurumda olan her için bir randevu ayarlayın."

Çenesi titriyor. "Yirmi yılı aşkın bir süredir başka biriyle randevu almadım."

"Beni kandırabilirdin," diye çıkıştım.

"Gracie," diyor Thatch sakince, "annenle tanışmadan önce hiç kız arkadaşım olmadığını biliyor musun?"

Başımı ona doğru salladım.

"Reddetti. Hiçbir kızla iki aydan fazla çıkmadım. Hiç istemedim. Ama anneni ilk gördüğümde tek kadınlı bir erkek oldum."

Gracie öğürmediğinde, onu dikkatle dinlerken görmek için geri dönüyorum, gözleri benimle babası arasında gidip geliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrılıyor. Verdiği tepki beni kısa süreliğine afallattı.

Şaka yok mu?

Sahte kusmuk yok mu?

"Aman Tanrım" yok.

Gracie'yi biraz inceledikten sonra, oğlu araba koltuğundan seslenince beni yatıştırma çabası boşa çıkıyor. Peyton, "Babam *sürekli* yeni arkadaşlar ediniyor anne," diye bilgi veriyor.

Thatch dikiz aynasından oğluna bakıyor, alçak sesle "şeytan" diyor ama sırtışı her kilometrede daha da derinleşiyor.

CHAPTER SEVENTEEN

Banyo kapısını açtığımda hâlâ öfkeliydim, Thatch beni içeri itip kapıyı kapatana ve arkasına sıkıştırana kadar fark etmedim bile. Göğsünü sırtıma dayayıp, ateşli bir fısıltıyla eğiliyor. "Kendinle gurur duyuyor musun, Brat? Olay çıkarmak gibi mi?"

"Bırak beni hemen, göt herif." Beni daha da öfkeliendiren ısı aşağıda toplanmaya başladığında sadece tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ciddiyim, Thatch."

"Ben emir almam, bebeğim. Burada olmaz."

Kalçamı kavrayıp geri çekiyor, sert aletini kıkımda gezdiriyor, benimle alay etmeye devam ederken sözleri hararetleniyor. "Küçük bir kriz geçirdin, değil mi? Güzel ve düzgün, belki de bu şekilde sikilmen gerektiğini düşünüyorum. Belki de uyanık, müşfik koca son zamanlarda sana pek iyi gelmiyordur diye düşünüyorum."

"Benim hakkımda çok fazla düşünüyorsun ve bunun karşılığı yok," diye çıkışıyorum, çünkü sikini sürekli olarak taytımın onu hissetmemi engellemek için çok az şey yapan dayanıksız malzemesi boyunca gezdiriyor. Arkama geçip fermuarının sesini duyunca kapıya daha sıkı bastırılıyorum. Bir sonraki saniyede, elim arkamdan çekiliyor ve onun çıplak hissine sarılıyor.

"*Bir yere gidiyor, velet. Ağzına, amına ve yemin ederim Serena, daha fazla karşı koyarsan kıkını da alırım.*"

"Thatch," diye inliyorum, her şeyi hissederken kanım delilik seviyesine kadar ısınıyor - nostaljinin acelesi ama aynı zamanda burada ve şimdi onun hissi - burada ve şimdi beni istemesi. Onun gibi bir adama olan çekiciliğimi. Ona karşı sarsılırken parmak uçlarımda elektrik oynaşüyor, uzun oyunumuzu beslerken ona direniyorum.

"Sanırım az önce başka bir kadının senin olanı almaya çalıştığı düşüncesiyle mızızlanan sendin. İşte buradayım bebeğim. Hiç olmadığım kadar sertim. İstedğin bu değil miydi?"

Dudaklarım kıvrılıyor ve alay ederken içimdeki canavarı kasıtlı olarak dürtüyorum, oynamaya fazlasıyla hazırım. "Kendini övme. O yollardan geçtim. Ben iyiyim."

"Öyle mi?" Kapüşonumu çabucak çıkarıp atıyor, sütyenimin kancasını çözüp kollarımdan sıyrırken daha fazla zehir saçıyor ve beni yine sikiyle kapıya sıkıştırıyor. "Bakalım ne kadar ıslanmışsın."

Bir anda taytımı ve külotumu kalçalarımın kadar sıyırdı, sonra da sikinin kalın başını sıırıslıklam olmuş yarığımın içinde bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başladı. Avuçlarım kapıya dayanıyor, göğüslerim kabarıyor, onu aşırı dolu hissetmek için endişeli bir şekilde teklif ederek ona karşı geri itiyorum. Saçlarımı avucunun içine alırken klitorisim beklentiyle titriyor, aynada bizi görmek için başımı hafifçe eğiyorum ve beni karşılayan manzara karşısında nefesim kesiliyor. Gömleği de ortada yok. Bu açıdan bakıldığında Thatch'in tüm hatları sert, profili ölümcül bir karışıma dönüşmüş. İkimiz de belden yukarımız çıplak, pantolonlarımız uyluklarımızın ortasına kadar inmiş, onun tehditkâr duruşu bile beni tahrik ediyor. Mizacı mesafeli ama tanıdık. Onu görmekle ilgili kesinlikle her şey beni ateşliyor. Başını eğmiş, gözlerini sabitlemiş, kendini -bizi- görmeye tamamen görünüyor; sikinin başıyla beni sürekli tahrik ederken, her hareketini izlediğimi fark edemeyecek kadar dalgın. Bir santim girdiğinde, ellerimden birini kendi eliyle kapının üzerine kapatırken saçlarım artık yumruk olmuş durumda, yavaş işkencesine başlıyor.

"Belki de seninle yatmalıyım," diye tıslıyor, beni bir santim daha besliyor, bu da sakinmişim gibi davranırken beni sinirlendirmeye yetiyor.

"Belki de çalıştığınız şeyi kanıtlamaya çalışmalısınız,
Handy Man."

"Hayır," tamamen çekilirken yansımamızda onun sırtışını yakalıyorum. "Bugün işe gitmiyorum. Ne oyunlar oynadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Zamanımızın sınırlı olduğunu bildiğimden, gerçekliğimiz ortaya başımı sallıyorum. "Thatch, ailem-"

"Umurumda bile değil," diye bağırmama neden olacak kadar sert bir şekilde içime giriyor, "eğer bütün ev bizi duyuyorsa."

"Oh . . . Tanrım, evet, ama hayır, tam olarak değil, değil mi? Çünkü sadece oynuyoruz, oh lanet olsun!" İt, it, it, "T-thatch!"

"şu anda oynayan tek kişi," Thrust. İt. İt. "Sensin," diyor, sesi şehvet dolu, bir eliyle saçlarını sıkıca kavrarken artan inlemelerini bastırıyor. Benimle oynamak için hızını yavaşlatırken klitorisim titreşiıyor, bana çok çaresiz olduğum tam hissi vermeden nüfuz edecek kadar içeri kayıyor.

"Thatch," diye miyavlıyorum avucuna karşi.

"Bu da ne?" Konuşmam için bir santim boşluk bırakıyor, yalvarışımı seviyor. Onun her yerinde. Canavarı tam teşhirde. Mükemmel kıının kıvrımı beni büyülüyor, tıpkı kendini içime yuvarlama şekli gibi. O kadar güzel ki, ama tek syleyebildiğim ihtiyacım.

"Dokun bana . . . sik beni, Thatch. Lütfen."

"Becerilmeye mi ihtiyacın var, Brat? İyi olduğunu sanıyordum?"

Ağzımdaki avuç iini boğazıma doğru kaydırarak beni göğsüne doğru çekiyor ve görüş alanımı korumama izin verirken daha derine itiyor.

"Evet, seni becerirken beni izlediğini görüyorum. Her zaman her şeyi görüyorum, Bayan O'Neal. Belki de bunu gelecek için aklınızda tutmalısınız."

Her kelimeyi noktalamak için sertçe giriyor ve ben kemiksiz kalıyorum. Kalçamı kavrayarak, sonraki birkaç hamlesiyle yıldızları gördüğüm noktaya kadar dibe vuruyor. Her zaman sert ve biraz acılı sevişmeyi sevmişimdir ve kocam bu nadir ruh halindeyken bunu başarıyor.

Her biri. Tek. Zaman.

Onu hissetmek, tamamen serbest bırakmak için sabırsızlanıyorum, erkeğimin bu halinin, duruşundaki düşmanlığın her saniyesinin tadını çıkartıyorum. Son zamanlarda ne kadar oynasak da, sonunda ona ulaştım, eskiden yaptım gibi - karşılığını inanılmaz derecede aldım.

"Beni erken bir mezara göndermeye kararlı göründüğüne göre, istediğim şekilde aşağı iniyorum." Beni ağzına kadar dolduruyor, o kadar sert itiyor ki iniltimi boğarken beni neredeyse ayak parmaklarımdan kaldırıyor. Parmaklarım uyluklarımdaki nabza doğru ilerlerken ona doğru batıyorum, aşırı dolu ve dolgun. Belirtildiği gibi hiçbir şeyi kaçırmıyor, elime sertçe vuruyor.

"Kendini benden daha iyi boşaltabileceğini mi sanıyorsun?" Beni tekrar aşağı iterek içime girmeye başladı, ben kontrolsüzce inlemeye başladığımda avuç ileri ayrıık dudaklarıma sıkıca bastırıyordu.

"Tam bir pisliksin, Serena. Etrafta dolaşıp yüksek standartlara sahip iyi bir kızmışsın gibi hava atıyorsun, ama ben daha iyi biliyorum çünkü bu lağım faresi tarafından becerilmeye bayılıyorsun."

İt, it, it, it, it.

Tırmanmaya başladığımda onun içime girmesini izliyorum, hisler içinde kayboluyorum, kalçalarının hareketinde, kışının esnemesinde, hepsinde.

"Şimdiden yaklaşıyorum. Bunu taklit edemezsin. Bu amcığı çok iyi tanıyorum. Çünkü uzun zaman önce sahiplendim. Tıpkı kızı tanıdığım gibi. Kötü davranmak için izin isteyen kızı."

İtme. İtme. İt. İt.

Beni mükemmel bir şekilde okşuyor, zonklayan klitorisim dikkat için yalvarırken bile tırmanmaya ve etrafında sıkılaşmaya başladığım noktaya kadar. Tamamen uyum sağlayarak parmaklarını ağzıma soktu. "O küçük klitorisin ihtiyacı olan ilgiyi görmesini istiyorsan onları iyice ıslat."

Parmaklarını emiyorum, içime terk edilmiş bir şekilde pompalarken onları ıslatıyorum, hızla çözülmeye başladığımda bacaklarım kontrolsüzce titriyor.

"Hayır, o kadar kolay boşalmıyorsun." Kalçalarını durdurup başını çeviriyor ve tehdit ederken yansımamızda gözlerimi buluyor. "Belki hiç inmiyorsun."

"Thatch," diye yalvarıyorum, lanet olsun, içime tekrar pompalamaya başladığında, bağlantımızla tırmanış arttı.

"Seni tanıyorum," diye fısıldıyor. "Aklının ne kadar pis olduğunu biliyorum. Bu amcığın ne istediğini biliyorum," diye uzanıyor ve parmaklarını klitorisime bastırıyor, o kadar mükemmel masaj yapıyor ki yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum. "Kahretsin, akıllı bir kız için, kesinlikle aptalca beceriliyorsun," diye tükürüyor, bir çığlık benden kaçarken gözleri daralıyor. "Şimdi kesinlikle yakalanacağız."

"Thatch, lütfen, fazla bir şeyimiz yok-"

"Orospu karımı istediğim kadar sikeceğim," diye karşı çıkıyor ve bana öyle bir güçle vuruyor ki, alt yarımı uzaklaştırıyorum, onu daha derine sokmak için kendime açı veriyorum.

"Tanrım, çok edepsizsin. Keşke olmak istediğin kızın yarısı kadar iyi olsaydın. Ama bu senin doğanda var bebeğim. O acıyı istiyorsun ve ikimiz de biliyoruz ki canını acıtabilirim."

Yavaşlayıp tamamen durmadan önce kısa bir süre serbest bırakırken, cevap veren inlemem onu körüklüyor. Sanki beni daha fazla aşağılayacak kadar aptalmışım gibi başını sallıyor. "Birileri sikiyle başa çıkamıyor, o yüzden sanırım durmamız gerekecek."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum içimden çekilirken ve ona dönüp pazılarını pençeliyorum.

"Sakın buna cüret etme," diyorum tırnaklarımı tenine batırarak - onu tahrik ettiğini bildiğim bir şey. Kocam zevkle birlikte biraz acıya da yabancı değil. Bu ara, ne kadar ateşli olsa da, bazen ulaşabildiğimiz çılgınlık seviyesinin sadece yarısı. Ama ne yazık ki, zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyorum.

"Thatch," diyorum tek kelimelik bir taleple.

Ben onu incelerken şüpheli bir kaşını kaldırıyor. Terden sıırıslıklam olmuş, belirgin göğüs kasları göğsüyle birlikte kabarıyor ve yüz hatlarını ustalikle düzenliyor. "Bana ne vereceksin?"

"Ah, siktir git," bakışlarımı onun sikine çevirirken tırnaklarımı daha derine batırıyorum. "Ben tek değilim-"

"Hayır, bak bebeğim. Bu durumda uzun süre kalabilirim. Bundan emin olabilirsiniz. Bak sana ne diyeceğim... Dizlerinin üzerine çok ve tek kelime etmeden yalvar, ben de bunu düşünüyüm."

"Sen ciddisin," diye aval aval bakıyorum, küçümseme dolu bakışları teslimiyetle yerleşirken.

"Dizlerini hemen yere koy, yoksa bunu toplarım," diye tehdit ediyor, mükemmel aletini başına kadar okşayıp geri indiriyor.

"Sanırım o zaman, toparlan."

Bir anda tezgâha yapıştım ve içime girmeye başladı. Avuç içi tepemde, başımı kaldırıyor ve diğer eliyle ağzımı tekrar avuçlarken beni izlemeye zorluyor. Öfkeli bir hızla beceriyor, tam boşalmak üzereyken çekiliyor.

"Kahretsin, Thatch," diye bağıyorum, göğsüm kabarıyor, meme uçlarım tezgâhı sıyrıyor.

"Üzerinde. Senin. Dizlerinin üstüne. Velet," diye tükürüyor ben dönüp yavaşça banyo paspasının üzerinde dizlerimin üzerine çökerken.

"Biliyorsun," diye tıslıyorum, dudaklarımı ıslatırken mükemmel aletini sıkıca kavıyorum, "bir kızı gerçekten kızdırmamalısın ve sonra onu seni bu kadar savunmasız hale getirecek bir pozisyona sokmamalısın." Gözleri memnuniyetle parlarken başını hafifçe ısıyorum.

"Bunu neden yaptığımı sanıyorsun?" Aletinin başıyla dudaklarımda gezinerek alay ediyor.

"Acıtmayacağımı mı sanıyorsun?" Başını emiyorum ve tepesini yalamadan önce biraz daha sert ısıyorum, tam da açık dudaklarımdan itmeden önce

birazını içime almam için.

"Daha az konuşma, daha çok emme, Serena. Bugün ağzınla uğraşmak istediğim tek bir yol var, o da konuşmak değil." Biraz daha alıyorum ve sırtarak yüzümü kavıyor, derinlere sokuyor ve ağzımı tıkıyor.

"Daha iyi," diye alaycı bir şekilde ukalalık ederken ben onu derin derin yalamaya başlıyorum. Yanaklarımı çukurlaştırarak, kesesini çekerken yutuyor ve emiyorum.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor, parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor, tamamen tahrik olmuş ve itaatkâr görüntümün tadını çıkarıyor.

"Siktir, bebeğim, görünüşe göre birimiz için mutlu son olacak."

Onu okşarken bile anında ağzımdan çıkarıyorum. "Sakin-"

"Ne yapmayayım?" Üst kollarımı kavıyor ve beni kolayca ayağa kaldırıyor. "Aklını kaçırmana neden olacak kadar seni kızdırmıyor mu?" Ellerimi tuvaletin kapağına yerleştiriyor, böylece kığım havaya kalkıyor ve beni bilerek öne doğru itiyor, böylece ayak parmaklarımda üzerinde duruyorum. Bacaklarım yanıyor, aynada birbirimize bakarken o da benimle aynı hizaya geliyor.

"Arkasında durmayacağın sözleri ağzınla verme. Artık bunu asla yapmadığımı biliyorsun." İt. İt. İt. İt. "Al bakalım, Brat."

İkimiz de vahşileşirken, beni hızlı bir şekilde orgazma ulaştırırken inlemelerimiz ve homurdanmalarımız küçük alanda yankılanıyor ve ben de kendimi çok belli etmeyecek kadar susturarak ama gözleri zaferle parlayacak kadar yüksek sesle teslim oluyorum.

"Bir kez daha, Serena, zor yoldan öğreniyorsun," diye alay ediyor, onu hissedeceğimden, bunu günlerce hissedeceğimden emin olana kadar öfkeyle içime giriyor.

"İçime gir, Thatch," diye emrediyorum, , her şeyine ihtiyacım var. Acıyı istiyorum, yüzündeki ifadeyi ezberliyorum - coşkuyla kazanmış - uzun bir inilti çıkarmadan önce itişlerini gerçek dışı bir hıza çıkarırken, hırıltı sınırında, içime dökülüyor. Orgazmı beni başka bir orgazma sürüklüyor ve orgazmı benden sağarken gözleri memnuniyetle parlıyor.

"Mmm," diyor, aynada beni o kadar dikkatli izliyor ki bu anıyı da işaretlediğini biliyorum. Geri çekildiğinde, tekrar içeri itmeden önce dölünün dışarı dökülmesini takdirle izlerken, dönüp boynunu yakalıyorum ve ağızlarımızı birbirine çarpıyorum. Bu çalıntı zamanın benimle birlikte bittiğini reddeden Thatch'in geri dönüş öpücüğü de aynı derecede ateşli, aynı derecede ihtiyaç dolu. Geri çekildiğinde, yüzümü avuçlarken dudakları yukarı kalkıyor. "Seni seviyorum, Brat. Her zaman."

Sertleşen sikini elimle kavıyorum ve hiç vakit kaybetmeden emirlerimi sıralıyorum.

"Sen de, ama konuşmak istemiyorum. Minderde, şimdi ve seni bir kez sertçe emdiğimde, sakın geri çekilmeye cüret etme."

Bir ya da iki dakika içinde, yerdeki kalçamı avuçluyor ve tekrar içime giriyor. Çok geçmeden, ikimiz de ağzımı avuçluyoruz.

Bir süre sonra Thatch'e sarılmış ve doymuş bir halde, taze gözlerle birbirimize bakıyoruz. Ellerimizi birbirimizin teninde gezdirirken aramızdaki yılların filmi silinmiş gibi görünüyor. Ona, kocama bakmadan duramıyorum. Sanki her gece onun yanında uyusam bile varlığı yeni gibi. Yıllar önce de bu tür bir yeniden bağlanma yaşamıştık, ama bu ... farklı hissettiriyor ve ben de öyle söylüyorum.

"Nereye gittik biz?" diye sordum.

"Büyüdük ve anne baba olduk," diye cevap veriyor hemen, zihinsel olarak aynı yerde.

"Seni hafife aldım," diye itiraf ediyorum, o sırtımı avuçlarken kalbim benim yerime konuşuyor.

"Aynı, bebeğim, aynı. Şimdi ben de seni görüyorum. Şu anda olduğun kişiyi ve gördüklerimi seviyorum."

Çenesini avuçluyorum ve gezinen gözlerini ve ellerini durdurmak için usulca adını söylüyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona içtenlikle. "Tanıştığın kızıdan bu kadar uzaklaşmama izin verdiğim için özür dilerim. Kendimi fikirlerime kaptırdığım için-"

"Boş ver Serena, şu anda olduğun kadına deliler gibi aşık oluyorum. Belki de ima ettiği şey yüzünden bunu söylemek korkunç bir şey ama öyle demek istemedim."

"Hayır, bebeğim, hayır. Ne demek istediğini tamamen anlıyorum. Ben de seni görüyorum."

"Evliliğimiz boyunca muhtemelen yarım düzine kez değiştik ve ben senin her bir versiyonuna aşık oldum, Serena . . ama o zamanlar gerçeği gizlemek için bu oyunları oynadık."

"Thatch," başımı sallarken gözlerim sulanıyor, ne olduğunu reddediyorum. "Sadece kamyonetinden kovulduğumu hatırlıyordum çünkü öyle değildi-"

"Şşş bebeğim, sorun yok," diye mırıldanıyor. "Biliyorsun," diyor düşünceli bir şekilde, "uzun zaman önce her şeyi değiştiren bir karar verdim. Daha seni görmeden önceydi." Başparmağıyla yanağımı hafifçe okşuyor. "Sana giden yolda beni başlatan bir karar. Bir anlık bir seçimdi."

Kafamın içindeki sesi, içgüdülerimi dinledim ve bundan bir kez bile pişmanlık duymadım. Bunun için sadece minnettar oldum. Ama bu beni doğrudan sana getirmiş olsa bile.

-Hiçbir zaman seni hak ettiğimi ya da bu aileye ait olduğumu hissetmedim. Her zaman bunu hak etmem gerektiğini hissettim. Seninle, babanla birlikte alt kattaki masadaki yerimi hak etmem gerektiğini. Uzun süre kendimi bir sahtekâr gibi hissettim." Nazik başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sıyrıyor. "Bu, kötü bir kavgada bana karşı kullanabileceğin ve beni saf dışı bırakacak tek şeydi. İçten içe bunu biliyordun ama hiç kullanmadın."

"Çünkü buna inanmıyorum Thatch ve asla da inanmayacağım. Siz aileniz, ebeveynleriniz değilsiniz."

"Evet, senin mükemmel bir kombinasyonun var," diye övünüyor, "sevdiğim küçük şeytanla karışmışsın ve bunun için şükürler olsun."

Gözlerimin içine bakıyor, içten içe bağlılık ve sonsuzluk çılgınlıkları atıyor.

"Ama her ne sebeple olursa olsun, sen ve ailen kararlı bir şekilde *beni uygun hale getir*. Şimdi hissediyorum bebeğim, hepinizin yanındaki yerimi."

"Sadece şimdi mi?" Ona bakakaldım. "Bunu söylediğine inanmıyorum. Thatch, sen her zaman-"

Başını hafifçe sallıyor. "Ama bunu gerçekten hissetmedim. Annenle baban bana ne kadar iyi davransa da, bu bana hep acımayla karışık bir duygu gibi geldi."

"Bundan nefret ediyorum," diye karşı çıkıyorum, "Lanet olsun nefret ediyorum."

"Hayır, bebeğim. Bu şimdiye kadar asla aşamadığım zihinsel bir engeldi. Uzun, çok uzun zamanımı aldı ama çok tatlı. Dürüst olmak gerekirse, iyi hissettiriyor. Beklediğime değdi." Bana çocuksu bir sırtışla bakıyor. "Kendimi biraz yenilmez hissediyorum."

sertleştiği gerçeğine sırtıyorum. "görünüyor."

"Sanki yeniden yirmi yaşındaymışım gibi," diye sırtarak yerimizi değiştiriyor ve beni kaldırıp üzerine oturtuyor.

"Tanrım, Thatch, biz-"

"On yıl içinde bir saat içinde üç kez mi düzüştün?" Sırt üstü uzanırken gözleri doluyor ve beni kaldırıp üzerine oturtuyor. "Evet, şey," kalçalarını pompalıyor, hafifçe bana sürtünüyor ve bunu bir hafta boyunca hissedeceğimi biliyorum.

"İçimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsun, bebeğim. Hep öyle oldu. Ve bunu söylemeye gerek yok," diye itiyor, beni tek seferde dolduruyor, "senin ve sadece senin, ama bunu tekrar tekrar kanıtlamamı istiyorsan," it, it, it. "Seve seve yaparım. İtirazın var mı?"

Gözlerimiz bağlantıyla kapanırken yavaşça başımı sallıyorum. Tamamen oturduğumda kontrolü ele alıyorum, dillerimiz birbirine karışıp dans ederken yavaşça ona biniyorum. Parmaklarımız keşfederken kelimelerimiz iç içe geçiyor, alyansımdaki elmas yüzüğü teninin üzerinde kaydırırken banyonun ışığında parlıyor. Daha önce defalarca yaptığım gibi kocama tekrar aşık olup devrildiğimde bugünün hissi gerçeküstü.

Bir süre sonra dizlerimiz kızarmış, sırtımız ağrıyorken nihayet kendimizi yerden kaldırdığımızda, ona duyduğum sevginin tadını çıkarıyorum - buraya gelmemizi sağlayan uzun yolun. Eskiden olduğum kızın kalp acısını ve belirsizliğini geride bırakarak.

O korkutucu zamanı, şimdi hissettiğimiz sevgi ve kesinlik ile takas etmekten mutluluk duyuyoruz. Düşüşümüz bir bakıma korkutucuydu ve yolumuz belirsizdi.

Şimdi çok daha farklı. Eskiden yolu, belirsizliği, tehlikeyi ve başlangıçtaki bağlantının yoğunluğunu özlerdim, ama şimdi tek hissettiğim minnettarlık. Hiç olmadığımız kadar sağlam olduğumuz için minnettarım. Hatta daha da fazlası, o zamanlar verdiği ve onu bana getiren ani karar için.

CHAPTER EIGHTEEN

Duş aldıktan sonra Serena ve ben aşağıya inerek çok daha sakin, çok daha toplumsal bir ortama girdik. Ortam Collins ailesinin tipik Noel'ine daha uygundu. Merdivenlerden indiğimizde neredeyse sihir gibiydi. Erin ve Brenden aralarındaki soğuk savaşı sona erdirmiş ya da en azından geçici bir ateşkes ilan etmiş gibiydiler. Ve bu kutsanmış üçüncü günde Eli yükseldi, ama hiç de mesihimiz gibi değil. Bunun yerine, daha çok eski usul Drakula tarzında, ürkütücü kol yerleşimi olmadan. Yüzünde hala belli belirsiz bir penis kalıntısı vardı ve uzun uykular arasında soluduğu karbonhidratlar yüzünden hafifçe şişmişti, Brenden onu "hoş geldin kardeşim" diye selamlarken hızla gözlerini kırpıştırarak kendine geldi.

Ruby bile bize olan kinini unutmuşa benziyordu, çünkü ödüllü kardan adam orbamı bana uzattı ve beni kazanan ilan etti.

"Bir gün geciktin ama bunu hak ettin, Thatch. O ev tam bir kitaplıktı." Sıcak çikolatayı kana kana içtim, olması gerektiği gibi övündüm.

Kısa bir süre sonra, Brenden nasıl egnog yapılacağını öğrenmesi için mutfağa çağırıldı. Ruby'nin gerekçesi? Sonsuza kadar yaşamayacaklardı.

şaşırtıcı bir şekilde, bu Brenden'in sızlanmasını minimumda tuttu. Muhtemelen Allen'in hemen ardından Eli ve beni karaoke için hazırlık yapmamız için görevlendirmesinden dolayıdır. Huzur gün boyunca devam etti çünkü kızlar

mutfakta meşguldü. Biz de Allen'ın isteklerini yerine getirdik, parçaları bir araya getirdik ve her zaman önemli olan 'fon' için ışıkları dizdik.

Bir Elvis fanatığı ve eski bir taklit yarışmacısı olan Allen, birkaç yıl önce kulübesini kutulamak zorunda kaldı. Sonsuz sayıdaki hatıra eşyasını ve kupalarını toplarken günlerce gözyaşları döktü. Üstesinden gelemmediği bir şey ve yemin ederim, bakmadığı zamanlarda karısına hala ters ters bakıyor.

Şimdi farklı bir zamanı hatırlayarak Allen'a bakıyorum. Yıllar önce aylarca yan yana çalıştığımız, benim hiç sahip olamadığım babam olduğu zamanı. Genel olarak insanlara, aile tanımına ya da kendime olan inancım yok denecek kadar azken, korkudan altına sıçmış bir çocuktum. Çırağı olmama, hayatına ve kısa bir süre sonra da ailesine girmeme izin verdi. Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana baktı ve göz kırptı.

"İşler nasıl?" O soruyor.

"Patlıyor baba, gerçekten. Neredeyse bazen çok fazla oluyor ama idare ediyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim oğlum. Ama lütfen, ne yaparsan yap, ailenin önüne geçmesine izin verme," diye uyarıyor. "Çok yakında yaşlı bir adam olacaksın ve eskisi kadar yararlı olamayacaksın."

Ruby mutfakta Brenden'a çıkışıp Allen'ın dikkatini kısa süreliğine çekerken onun sözleri beni duraksatıyor. Bu noktada onun bu ailede daha çok bir süs eşyası gibi hissedebileceği fikri göğsümü acıyla geriyor.

"Allen," diyorum ve o da beni el sallayarak uzaklaştırıyor, cevap olarak yapabileceğim herhangi bir yorumu silkeliyor. Gözleri ailesinin üzerinde gezinirken hiçbir şey söylememiş olmayı dilediği açıkça belli oluyor. Bu işin peşini bırakmak istemediğimden, yarın sabah ona cevabımı benzersiz bir şekilde verme kararında ısrarlıyım. Umarım bu lanet varlığının benim için ne kadar önemli olduğunu ona gösteririm.

"Hey, Cadı Kaka," diyor Brenden, Serena'yla didişerek, "beni anneme ispiyonlamayı bırak, seni lanet olası vızıltı öldürücü."

"zaten yeterince likör var," diye çıkışıyor ve adamın sürekli taze nog karışımına boşalttığı şişeyi almak için yanına yaklaşıyor, "bazılarımız da içmek istiyor. Anne!"

"İspiyoncular dikiş yer," diye uyarıyor Brenden.

"Anne!" Serena onu durdurmanın tek yolunun Ruby olduğunu bilerek tekrar seslenir. "Tuvaletteyim," diye bağıyor Ruby belli belirsiz.

"Alexa, çocuklarımı sustur," diyor Allen, ona olan hayranlığı yıllar önce onunla ilişkisine başladığı zamankinden çok daha az. Bir saniye geçmeden, yakındaki bir hoparlörden cevap veriyor. *"Bu konuda sana nasıl yardımcı olabileceğimden pek emin değilim Allen."*

Bana doğru sırttı. "Gördün mü? En zeki kadının bile nasıl çocuk yetiştirileceği hakkında hiçbir fikri yok."

Onun kıkırdamasını paylaşıyorum. "İki tanede durduğumuza sevindim. Üçü nasıl başardın bilmiyorum." Yakındaki çöp kutusundan elektrik bandını alıyorum.

"Bir bok beceremedim," diyor, "hâlâ kafalarının olması bir mucize." "Oh, kızıyor musun, kardeşim?" Brenden Serena'ya sataşılıyor, *"çok mu Deli misin?"* Adam devam ediyor, kadın burbon şişesine atlarken şişeyi ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.

"Tanrım, sana katlanamıyorum," diye çıkışıyor ve son bir kez daha boşa kürek çekiyor. Kadın hışımla mutfaktan çıkmak için arkasını döndüğünde, Brenden hemen askıdan bir parça kâğıt havlu alıyor ve her iki tarafının üst köşelerini parmağıyla kadının omuzlarına tutturarak onu gölgeliyor. Kağıt havayı yakalıyor ve Brenden ona karşılık verirken küçük bir pelerin gibi görünüyor.

"Ne halt ediyorsun, salak?"

Eli ve ben kahkahalara boğulurken, *"Şimdi çok kızdın,"* diye kıs kıs gülüyor. Serena kendini elinden tamamen ve kendi kahkahası onu alt etmeden önce çenesine bir kedi darbesi indirmeyi başarıyor.

"Gah," diye gülüyor, "sen gelmiş geçmiş en kötü kardeşsin."

Bunun üzerine Brenden şaşırtıcı bir şekilde onu kucaklamak için kendine çekiyor.

"Bununla gurur duyuyorum, ama sana yemin ederim ki yarım fincan daha eklemedim, Cadı. Nog'u mahvetmeyeceğim. Bu şamatayı bırakalım ve bugün annemiz için iyi geçinelim, tamam mı?"

Bu jest karşısında şaşırان Serena da ona sıkıca sarılıyor ve göğsüne doğru başını sallıyor... tam o sırada Brenden bana ve Eli'ye arkasında çapraz tuttuğu parmaklarını göstermek için aç veriyor. Sırtışı, Serena'nın hâlâ kardeşine sarıldığı başının üzerinde büyüyor.

Şerefsiz.

Tanrım, bu aileyi nasıl da seviyorum.

İkisini izledikçe, Peyton'ın şeytani genlerinin bir kısmını kabus gibi amcasından aldığına ikna oluyorum. Kısaca, Gracie ve Peyton'ın bir gün yetişkinler olarak benzer bir ilişkiye sahip olduklarını hayal ediyorum ve sadece bunu umabiliyorum. Kardeş rekabeti ve biraz didişmeyle dolu olsa bile

Çünkü işin özünde, gerçekten önemli olduğunda birbirlerinin arkasını kollayacaklarını biliyorum.

Gün sona ererken ve lezzetli kokular kabini doldurmaya başladığında, Noel ruhu geliyor. Neyse ki olaysız ama lezzetli bir akşam yemeğinden sonra Allen'ın 'rosto canavarı' ile hepimiz karaoke için sahnenin önünde toplandık. Serena yanımda oturuyor, Jameson kucağında, Peyton ise görünüşe göre çok kıskanç bir adam olarak izliyor. Allen geceye tipik Elvis övgüsü yerine Kenny Rogers'ın "Lady" şarkısını yorumlayarak başlayarak hepimizi şaşırtıyor. Tınısı ve sunumu saf yetenek. Öyle ki çocuklar bile hayretler içinde onu izliyor.

Şarkı eski ve büyük olasılıkla çoğu koleksiyoncunun arşivinde kaybolmuş durumda, ancak uyandırdığı anılar nedeniyle benim için önemli.

Muhtemelen şu anda ağlamaklı karısına serenat yapan adam için anlamlı olana yakın. Bu anı, Serena'yla kulübemizde ya da daha doğrusu kulübemizin dışında geçirdiğimiz en sevdiğim gecelerden birini, henüz hatırlayamadığım anıyı aklıma getiriyor. Serena'nın hatırası ilk günlerimizin zaman çizelgesinde beni geçmiş olsa da, en tatlı noktalardan birinde geride kaldığımı biliyorum. En azından benim için, çünkü bu şarkıyı ilk kez Noel'den hemen sonra duydum - kendimi kaybedip Serena'yı kamyonetimden atmadan ve başladığımız şeyi bitirmeden önce.

İlişkimizi kulübenin güvenli alanından çıkarmamız konusundaki ısrarından zaten korkmuşken, Daniel'le karşılaşmamdan sonra ilişkimizi bitirmemi sağlayan gerçeklik ve korku, içimdeki gerçeği daha da derinleştirdi.

Ama hayatımın aşkını neredeyse tamamen aptallık yüzünden kaybettiğim gecedan önce, tam teşekkürlü düşüşüme doğru son bir itiş vardı.

"Acıktım," diyor Serena, bana bakarak. "Hadi ballı jambonlu sandviç yiyelim."

"Ne?"

"Hiç oldu mu?"

"Hayır," diyorum ona. "Honey Baked jambon nedir?"

"Oh, bebeğim, bu harika bir şey," ilk kez bu kadar sevecen konuşuyor, devam ederken beni hafifçe sarsıyor. "Gelmiş geçmiş en tatlı jambon, ama çok tatlı değil. Jambon konusunda uzmanlaşmış bir yer. Dışında kahverengi şeker var ve çok güzel."

Serena jambonun en sevdiğim yemek olduğunu biliyor ve fikir ağzımı sulandırıyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Tamam," diyerek benden uzaklaşıyor ve kıyafetlerini düzeltiyor, iyice öpülmüş ve yeni doymuş görünüyor. Onu bu şekilde görmek en sevdiğim şey.

Önümde durmuş, beklentiyle elini uzatıyor. "Seninle gelmiyorum," diye başımı sallıyorum.

"Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim, Thatch. Az önce beni parmaklayarak orgazm ettin. Şimdi bunu tart," ellerini kaldırarak bir teraziye taklit ediyor, "benimle mutfağımızda jambonlu sandviç yaparken yakalanmaya karşı. Sence hangisi Allen'ı daha çok üzer?"

"İyi bir noktaya değindin," diyorum, ayağa kalkarak.

Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve bana bakıyor. "Birlikte olduğumuzu biliyorlar, Thatch."

"Serena-"

"Ah, bu gece itirazlarını sikeyim, benim muhteşem erkeğim," diye kaldırıyor ve bir tanesini üzerime yerleştiriyor. "Seninle mutlu olmama izin ver, tamam mı?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum, söylediği her kelimeye bayılsam da çok yakında bizimle ilgili tüm düşüncelerinden sıyrılacağım gerçeği kalbimi parçalıyor. Allen'ın bana emrettiği şekilde ona karşı dürüst olmadığım için kendime kızarak elini sıkıyorum.

"bebeğim, açlıktan ölüyorum."

"Çünkü az önce iki sigara içtin," diye karşı çıkıyorum, iki 'bebek' ve bir 'muhteşem adam' sayarak. Berbat durumdayım ve aslında öyle olmak istiyorum. Ama olamıyorum. Burada olamam. Ben bittim. Ben özgür bir adamım ve o şimdi bunun önünde duruyor. Ona bu gece söylemem gerekiyordu ama yapamadım. Ona bakıp tekrar dürüst olamadım.

"Hiç benimle sigara içecek misin?" Eve doğru ilerlerken soruyor.

"Bundan şüpheliyim," diyorum dürüstçe, Nashville'den uzaklaşma düşüncesi giderek daha az çekici hale geliyor. İkimiz de el ele güverteyi geçerken, müzik havadan süzölmeye başlıyor, eve yaklaştıkça sesi yükseliyor. Müziğin gelişi beni tereddütte bırakıyor.

"Huh," diyor, "kesinlikle yukarıdalar."

Elimi daha sıkı kavriyor ve itiraz etmemem için beni hemen arka kapıdan içeri sokuyor. İçeri girdiğimizde Kenny Rogers'ın sesi havayı dolduruyor ve ikimiz mutfak ile oturma odası arasındaki kısa koridordan gizlice geçiyoruz. Serena oturma odasının hemen önünde duruyor, yüzü hızla Noel ışıklarının çeşitli tonlarıyla kaplanırken ifadesi tam bir büyülenmişliğe dönüşüyor. Onu da az incelediği şey kadar dikkatle incelediğimde, gördüğü şeyi kendisi için istediğini anlıyorum. Gözleri beni daha da ikna ediyor.

Suya bakıyor ve bana doğru bakıp başını sallayarak içeri bakmam için beni cesaretlendiriyor.

Arkasında durmak için hareket , tacı dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta duruyor, Ruby ve Allen'ın Noel ağaçlarının yanında dans ettiklerini görmek için oturma odasına bakıyorum. İkisi birbirine dolanmış, duruşları samimi, gözleri birbirine kilitlenmiş. Ama birbirlerine bakışları kısa süreliğine nefesimi kesiyor. Daha doğrusu, Serena'nın annesinin gözlerindeki bakış. Hissetmeye başladığım şeye beni ikna eden bir bakış. Çünkü aynı bakışı kızının gözlerinde de görmüştüm. Birden fazla kez.

Sevgiler.

Yutkunarak kolumu Serena'nın beline doluyorum ve anne babasının dansını izlerken o da bana yaslanıyor. Şarkı bittiğinde Journey'nin "Open Arms" şarkısı çalmaya başlıyor ve sözlerime engel olamıyorum.

"Bu şarkıyı seviyorum," diye fısıldıyorum şakağına, önümde sallanırken.

"Ben de," diyor, ben onun hareketine karşılık vermeyince sakinleşiyor. Parmaklarını nazıkçe elimde gezdiriyor ve ben kendimi tenimi delmekle tehdit eden duyguların daha da derinlerine batarken hissediyorum, bana hissettirdiklerini anlatmak için ona tek bir kelime bile söyleyemiyorum. Ama hayatımda ilk kez bunu istiyorum. Serbest elimi yumrukluyor, Serena diğerini tutarak onu bana bağlıyor, kolumda dönüyor ve bana Ruby'nin kocasına açıkça attığı bakışı atıyor.

O beni seviyor.

O bana bakarken, profili savaşıyan duygular beni dilsiz bırakıyor. Hatalarımın hiçbirini ya da aramızdaki bariz farkları görmeyen bu kız. Onu bilerek kör tuttuğum hatalar. Daha fazla gece çalmak ve onu terk etmek zorunda kalmadan önce olabildiğince çok öpmek için ondan gizledim.

"Başka neyi seviyorum biliyor musun?" O soruyor.

Yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum. Başımı yavaşça sallamak için tüm çabamı harcıyorum. Kalbim alev alev yanıyor, nefesimi tutmuş gelecek şeyi bekliyorum.

Bir yanımda bana bu sözleri söylerse kaçıp gitmek istemiyor ama bir yanımda onun bu sözlerle tam olarak uyum sağlayabileceği -benim gibi bir adama uyum sağlayabileceği- bir yerde olduğunu düşünmüyor. Gerçeklikten sakladığımız şeyleri seviyor olabilir, ama benimle birlikte olmanın neleri içerdiğini bilseydi bizimkinden nefret ederdi -kınanmayı. Beni seçmenin bedeli ve sonuçları. Ama bunları düşünürken bile

Zengin kahverengi gözlerindeki yumuşaklıkla, çenemi avuçladığında dokunuşuyla ve benimkini kısa süreliğine kapatmamla. Varlığından bile haberdar olmadığım bir sıcaklıkla beni saran kokusuyla. Bu kız için kendimi tamamen kaybetmişken, o eğildiğinde nefesimi tuttuğumu hissediyorum ve beklentiyle gözlerimi kapatıyorum.

"Jambon. Jambona bayılırım," diyor ve göğsümdeki tüm umudu söküp beni mutfağa sürüklerken kıkırdıyor.

Bunca yıl sonra şimdi ona baktığımda, gözlerinin çoktan bana çevrilmiş olduğunu görüyorum. Bana bakarken aynı renkli ışıklar profilinde dans ediyor ve aklımda hiç şüphe olmadan, aynı anının içinde kaybolduğunu biliyorum. Bu tatlı noktada, şimdi ve burada, göğsüm şükranla geriliyor, sıkılıyor. O zaman hissettiğim ve şarkı biterken "Seni seviyorum" derken gözlerinden yansıyan kristal berraklığındaki sevgi sayesinde hala hissettiğim minnettarlık.

İkimiz de alkışlamaya başlarken Serena ve ben göz göze geliyoruz. Hemen ardından Wyatt'ı annesine teslim edip ayağa kalkıyorum. Serena karşılıksız duygularına kaşlarını çatıyor ve Whitney'nin Eli'nin yanında, Peyton'ın kucağında oturduğu yere doğru yürürken bakışlarını üzerimde hissediyorum. Eğilerek eşimin kız kardeşine isteğimi fısıldıyorum ve Whitney bana bakarak sırtıyor ve hızlıca başını sallıyor.

Dakikalar sonra Open Arms'ın açılış notaları çalmaya başlarken Brenden, Ruby sayesinde bir selpak kutusuyla aptala dönmeden önce sahte bir şekilde gülmemektedir.

Şarkı söyleyen kuşların en inanılmazı olan Whitney - sesi kelimenin tam anlamıyla bir meleğe ait - Steve Perry'nin sunumuna rakip olmaya başladığında, karımın gözlerini yakalıyorum ve elimi uzatmak için yanına gidiyorum. Serena elime bakıyor, Jameson'ı almadan önce kardeşine uzatırken yanakları nadiren kızarıyor. Onu koltuktan kaldırıp Noel ağacının önüne götürüyorum, kollarıma alıyorum ve yirmi iki yıl sonra onunla dans ediyorum.

Evliliğimiz boyunca muhtemelen iki kez dans ettik. İkisi de düğünlerimizde, ama bu gece onunla mecburiyetten ya da beklediği için değil, aslında çok istediğim için dans ediyorum. Yıllar önce yaptığım gibi. Çünkü o gece Ruby ve Allen'ı dans ederken gördüğümde, Serena'nın isteği benim isteğim oldu. Hem istemekten hem de itiraf etmekten korksam bile, bizim için umudum oldu.

Ve böylece, karımın yaşaran gözlerine bakarken, tam olarak o anı hatırlayarak ona aynı sevgiyle bakıyorum. İşte o zaman o zamanlar bulamadığım kelimeleri buluyorum ve geri dönüş duygusunu fısıldamak için eğiliyorum. Keşke yirmi yaşındaki ben de yıllar önce bunu hissetmiş olsaydım dediğim gibi. Ama geç olması hiç olmamasından iyidir diye düşündüm. Ve her ne kadar

O geceden sonra bunu binlerce kez ya da daha fazla söyledim, hissettiğim ve kelimeleri kullanamadığım zaman için net bir şekilde çaldığından emin oluyorum.

"Seni seviyorum, Serena Collins."

Koklayarak, ortak soyadımızı kullanmadığım için başını salladığını hissediyorum çünkü biliyor.

CHAPTER NINETEEN

"Tanrı sizinle olsun," diye bitirir rahip.

Cemaat hep bir ağızdan, "Ve aynı zamanda sizinle," diye cevap verirken, gece yarısı ayinini bitiren müzik duyulmaya başlar. Kalabalık dağılmaya başlıyor ve Gracie ile Serena ailenin geri kalanıyla birlikte sıralardan çıkıyor. Oğlumu ararken, Peyton'ın koridorun ortasında durduğunu trafiği engellediğini ve kiliseden çıkmaya başlamadan önce insanları selamlayan rahibe baktığını görüyorum.

"Haydi Peyton," diyorum, gözlerini rahibe dikmiş, merakı kafamı karıştırırken. Birden bana döndü, geniş yeşil gözleri ciddiydi.

"Baba, onunla konuşmam gerek," diyor Peyton. "Tamam mı, baba-er, efendim?"

Rahibin etrafının sarıldığını görmek için başımı çevirdiğimde bana hitap etme şeklinden dolayı sırtışıma ısırarak uzaklaştırıyorum.

"Yani," diye yutkunuyorum, "oldukça meşgul. Yani sen-"

Peyton sanki bir görevdeymiş gibi dönüyor ve beş adım ötede durup bana döndüğünde ben de peşindeyim. "Baba, gelmemeni istersem sana saygı göstermiş olur muyum?"

"Ne?" Dört yaşındaki oğlumun bir Katolik rahibe yaklaşması fikri karşısında irkiliyorum; bu, beni küçük düşüreceğinden emin olduğum bir fıkranın giriş cümlesi gibi gelmeye başlıyor.

"Kendisi meşgul. Belki ben size yardımcı olabilirim?"

"Hayır, hayır," diye kararlılıkla başını sallıyor Peyton. "Beni ikiye bölebilir misin baba?"

"Uh." *Hayır, hayır, hayır, lütfen, hayır, senin evinde olmaz, Tanrım.*

Ama oğlumun titrek sesi ve kocaman gözleri beni tereddütle teslim olmaya zorluyor. "Tamam, ama lütfen terbiyene dikkat et."

Rahibin cübbesini çekiştirmeye başladığında sesi kilise seviyesine yakın değildi.

"Affedersiniz, efendim. Lütfen efendim, siz İsa'nın arkadaşı mısınız?" Peyton soruyor, durduğu yere çökerken mesafemi koruduğumdan emin olmak için bana bakıyor. Oğlumun gözleri her ne değiş tokuş yapacaksa yapmasına izin vermem için bana yalvarırken içimden bir ses bunu durdurmamı söylüyor.

Ailemizin çoğu çoktan katedralin dışına çıkmış durumda ve Eli'nin gözlerini ikimizin üzerinde hissedebiliyorum - her zamanki koruyucu, müşfik amca, bize bu anı yaşatacak kadar uzakta oyalandığı yerden bile. Kilise boşalmaya devam ederken, Peyton'ın sesi daha net bir şekilde bana ulaşıyor. Eli'nin ona hediye ettiği takım elbiseyi giymiş, ne kadar sevimli görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. Eli bu gece saçlarını bile şekillendirmiş, modern bir Pompadour gibi geriye doğru taramış. Elbisesine hayranlıkla bakarken, geçen hafta yaptıklarım yüzünden kalbim içimi kemirmeye başladığında sinirlerim ateşleniyor. Çocuğum beni ispiyonlarsa Tanrı'nın evinde başımın belaya gireceği korkusu gerçek. Bu duygu berbat ve belki de bunu hak ediyorum. Adam, gürültücü çocuğumun açık sözlü ve aşırı kibar talepleriyle iyi dileklerini aniden kestiğinde bunu düşünmek için uzun zamanım olmadı.

"Efendim, affedersiniz. Size saygı duyuyorum efendim, ama affedersiniz, sizinle gerçekten konuşmam gerekiyor!"

Rahip Peyton'a bakıp gülümsüyor, dikkatini tekrar Peyton'a yöneltmeden önce gözleri ebeveynini bulmak için oraya kayıyor. Normalden çok daha genç görünüyor ve muhtemelen benden en fazla on yaş büyük olduğunu fark ediyorum.

"Merhaba genç adam," aralarındaki boy farkını kapatmak için eğildi, "size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben," Peyton onu durdurmak için hamle yaparken oyalanıyor ama rahip sabrının tükenmediğini göstermek için elini uzatıyor. Yutkunarak, kalbimdeki özlemle oğluma . İşte o zaman onu özlediğimi fark ediyorum. Tıpkı karımın yokluğunu özlediğim gibi ve boğazıma düğümlenmeye başlayan acı daha da sertleşiyor.

"Özür dilerim efendim. Bilmiyorum. Sorabilir miyim, siz İsa'nın arkadaşı mısınız?"

"Öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor," diye yanıtlıyor, belli ki eğlenmiş.

"İsa bu gece büyükannemin evine gelse sorun olur mu?" "Olur mu?"

"Rudolph gelmiyor," diyor Peyton sanki bu zaten bir gerçekmiş gibi. Sesindeki kabulleniş acımı on kat artırıyor. Onu ikna ettim ve bu bana hiç de iyi gelmiyor.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Kötü davrandım. Yaramazlar listesindeyim," diye kolayca itiraf ediyor Peyton, bir yumru dayanılmaz bir şekilde büyürken kendini ele veriyor, benim de merakım onun Mesih'in kendisini ziyaret etme talebiyle büyüyor.

"Yani, onun yerine İsa'nın gelmesini mi istiyorsun?" "İsa'nın işi mucizeler yaratmak mı?"

"O bir mucize işçisi," diye başını sallıyor. "Bu doğru."

Peyton eğiliyor. "Büyükanmem Noel'in daha iyi geçmesi için bir mucizeye ihtiyacımız olduğunu söylüyor."

"Ne tür bir mucize?" Boğazımdaki yanma göğsüme yayılırken rahip soruyor.

Peyton eğilmeden önce hızla omzunun üzerinden bakar. "Ona ihtiyacım var-" Duymak için zorluyorum ama nafi. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bir adım öne çıktım, tam o sırada rahipten bir yumruk geldi.

"İsa neden babanı sana geri getirme ihtiyacı duysun ki? Baban arkanda değil mi?"

"O artık benim babam değil. Bana iyi davranmıyor çünkü çok uzun süre çok kötü davrandım ve o bunu aştı."

Cehenneme gideceğim.

"Anlıyorum. Peyton, gerçek şu ki İsa ruhen her yerdedir, bu yüzden ona istediğin zaman sorabilirsin."

"Tam şurada," diyor Peyton, duvardaki haçı göstererek, korktuğunu bildiğim ve her yıl ayın sırasında bilerek bakmaktan kaçındığı haçı.

"Tam burada," diye ateş ediyor Rahip, gözlerim acıyla yanarken avucunu Peyton'ın kalbine bastırıyor. "Ama söylediklerinden anladığım kadarıyla babanı geri getirebilecek tek kişi sensin."

"Bilmiyorum, efendim... size saygı gösterip kibar davranabilir miyim?" "Çok," diye başını sallar rahip.

"Çok çabalıyorum!" Peyton sulu bir öfkeyle kalbimin tam ortasını çatlatan bir açıklama yapıyor.

"O zaman yapabileceğin tek şey bu." Ben usulca Peyton'ın adını söylerken rahip bana güven veren bir bakış fırlatıyor.

"Gitsen iyi olur Peyton, ama unutma, ziyaret etmesini istersen İsa'yla istediğin zaman konuşabilirsin."

Peyton grafik haça, dikenlere ve kana bakıyor ve kararını verdiği anda, on iki ayaklı, kanlı Mesih'e doğru yürüyüp cesurca ona bağırmaya başladığını görüyorum. "İsa, eğer iyi davranacağıma söz veririm, lütfen babamı geri gönderebilir misin?!"

"Çok iyi," diyor rahip, kendi mesajının tam olarak alınmadığını ama *benimkinin* alındığını bilerek. Oğlum mecazi ve gerçek anlamda İsa'ya kavuşma anını yaşadı - benim için. Oğlumu kucağıma almak için yanıp tutuşan ben, tam o bana dönüp gözleri yaşlarla dolarken yanına varıyorum.

"Buradayım dostum," diye onu temin ediyorum.

"Sen değil," dudakları titriyor. "*Sen* değil," diye haykırıyor, yüzü ısırap içinde iki büklüm.

Ve böylece, onu ikiye böldüm. Onu kollarıma aldım, Eli'nin yanından geçerken yüksek sesle ağlıyor, gerçekler ortaya çıktıkça gözlerim doluyor. Her şeyi berbat ettim. Fena halde. Oğlumu, oğlumu, bebeğimi korkuttum. Davranışlarım onu aşırı kibar bir pislik haline getirmekten başka bir işe yaramadı.

"Peyton, ben buradayım dostum. Buradayım," diye fısıldıyorum kısık bir sesle, ben sürekli kırılırken o benden kurtulmak için göğsümü itiyor. Bunu atlatmanın eski ebeveynlikten başka bir yolu olduğunu düşündüğüm için kendime kızıyorum. Hiçbir kestirme yol sabır, rehberlik ve örnek olmaktan daha hızlı sonuç vermez. Hızlı bir çözüm yok ve aksini düşünmekle aptallık ettim.

"Sen değil," diye göğsümü tekrar tekrar itiyor ve inatla kollarımdan kurtulmaya çalışıyor. "*Diğer* babam" diye suçluyor, kalp kırıklığı göğsümü nadiren hissettiğim bir cehennem ateşiyle dağlarken. Koridordan aşağı inip kapıları iterek geçerken çığlıkları içimi parçalıyor. Tempolu gecede dışarı adımımı atarken otoparka doğru bakıyorum ve parmağımı kaldırarak rölantideki SUV'de bekleyen Serena ve Gracie'ye işaret ediyorum.

Yoldan geçenlerin arasından sıyrılarak kaldırımın köşesini dönüyorum.

"Peyton," diyorum, onu kilisenin kenarına oturtuyorum, önünde diz çöktüğümde minik kanat uçlarının görüntüsü kalbimi daha da acıtıyor. "Dostum, özür dilerim."

Peyton'ın yüzü acı içinde iki büklüm olurken, kilise trafiğinin önünde açıkça ağlıyor ve ben kendimi kimin tanıklık ettiği umurumda değilken buluyorum. Ben sebep oldum

ve duydukları her şeyi hak ediyorlar.

"Babam bu hafta kötü davrandı," diye mırıldandım. "Ama sadece her küçük çocuğun senin sahip olduğun şeylere sahip olmadığını anlamanı istedi. Babam benim senin için yaptığım şeyleri yapmadı. O benim en iyi arkadaşım değildi, oğlum. Bana karşı çok kabaydı ve bunu bilmeni istiyorum, böylece sana iyi davranmak için çok uğraşan annene ve babana iyi davranmaya çalışabilirsin."

Bir süre daha ağlıyor, sonunda konuşurken kelimeleri kırılıyor.

"Yani özür dileyeceksin, sonra da birbirimize karşı tekrar nazik olabilecek miyiz, babacığım?" sesi, ruhunun derinliklerindeki yalvarışla birlikte ağırlaşıyor. "Lütfen, efendim? Her gün iyi olmak için gerçekten çok çalışacağıma söz verirsem?"

"Evet, babanın tek istediği bu. Hem de çok. Annen de istiyor, yemin ederim," diyorum o kendini bana yapıştırmadan önce, küçük göğsü kabarıyor. Kendimi bir pislik gibi hissederek onu rahatlatıcı sözlerle yatıştırmaya çalışıyorum, elimi gür saçlarında ve sırtında gezdiriyorum. "Özür dilerim dostum. Sana asla kötü davranmak istemedim. Sadece anlamanı sağlamaya çalışıyorum ve bunu doğru şekilde yapmadım. Bazen babalar işlerinde iyi değildir ve ben de daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum."

"Rudolph'un ağacımızı çalmasından nefret ettim," diye titrek bir sesle şikayetlerini dile getiriyor. "Annemin benimle mısır gevreği yememesinden nefret ediyorum. Annem çok kızgın. Sen çok ama çok kızgın ve üzgünsün. Artık başımın belaya girmesini istemiyorum baba. Tamam mı?" diye burnunu çekiyor, "Efendim?" diye kulağıma fısıldıyor, bu da beni küle çeviriyor.

"Peyton," diye mırıldanıyorum, ona sıkıca sarılıyorum, güzel oğlumu kollarımla birlikte tüm kalbimle kavıyorum. Dünyaya gözlerini açtıktan hemen sonra gözlerini bana diken bebek için. Doğumundan saniyeler sonra beni tamamen esir almıştı. "İyi davranmadığım için çok özür dilerim."

"Sorun yok, baba." Omzumu okşayarak beni teselli ediyor, ben de en az onun kadar ağladığımı fark ediyorum.

"Beni dinlemen ve iyi dinlemen istiyorum, tamam mı?" Başını sallıyor.

"Evet, çok yaramazlık yaptın ve bazı yaramaz şeyler yaptın ama seni çok seviyorum, Peyton O'Neal. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Her zaman iyi bir çocuk olmayabilirsin ama sen *benim oğlumsun* ve ben seninle gurur duyuyorum. Annen de öyle. Ne olursa olsun, tamam mı?"

"Seninle gurur duyuyorum baba. Efendim, aman Tanrım," diye gülüyor ve yüzünü gergin bir şekilde avuçluyor. Bu harekette bir miktar korku var ama otoritenin tanınması da söz konusu. Hiç olmamasındansa daha sağlıklı bir korku ve tanınma. Ona sahip olabilecek biri

Ona emrettiğimde otoparkta duracak. Bu görüntü sonsuza dek aklımdayken, bunun için kendimi suçlamamaya çalışıyorum. Yaptığım hareketle verdiğim zarar her neyse, gerekirse düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Peyton beni uzun saniyeler boyunca, yani ben konuşmadan önce normalde üç saniyeden daha uzun süre tutuyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Ona sordum.

"Uh huh," diye fısıldıyor, tüm dikkatini bana vermiş.

"Babam sana yapma dediği halde otoparkta koştuğun zaman, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, Peyton." Görüntüler yeniden ortaya çıktıkça görüşüm bulanıklaşıyor. "O kamyon neredeyse sana zarar veriyordu," onu kollarıma aldıktan bir, en fazla iki saniye sonra kamyonun vızır vızır geçtiğini görünce içimi bir ıstırap kaplıyor. Olay gerçekleştiğinden beri kaçmaya çalıştığım bir görüntü. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Sana bir şey olursa baban asla iyi olmaz. Annem de asla iyi olmaz."

"Özür dilerim, baba."

"Sevindim, ama lütfen, lütfen bunu bir daha yapma," diye mırıldanıyorum. "Benden asla böyle kaçma, tamam mı? Sen benim tüm dünyam, tüm hayatımsın. Bunu sensiz yapamam, tamam mı?"

"Tamam, bir daha asla otoparkta koşmayacağım." Sözünü tutmak için minik elini uzatıyor, ben de yutkunuyorum ve elini tutarken kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Teşekkür ." Araca doğru yürümeye başladığımızda ona bakıyorum ve güvencelerimi fısıldarken göğsünün zıpladığını görüyorum. "Sadece kötü birkaç haftaydı, dostum. Tamam mı? Hepsi bu kadar. Daha çok kötü günlerimiz ve kötü haftalarımız olacak - bu sadece böyle, ama istersen, şimdi daha iyi hale getirmeye başlayabiliriz."

"Rudolph oyuncaklarımı verirse sorun olmaz." Saçmalamaya devam ederken bana yavru köpek gözleriyle bakıyor. "O Rail Ride'ı gerçekten çok istiyorum ama kötü davrandığımı anlıyorum."

Ve işte benim geniş gözlü, çıkarıcı oğlum. Onun gelişile sırtımama engel olamıyorum.

"Belki Rudolph özür dilediğini duymuştur," diye göz kırpyorum.

Başını sallıyor, küçük göğsü ağlamasının gücüyle kabarıyor. Kendime engel onu kucağıma alıyorum ve küçük yanağını kaplayan gözyaşlarını öpüyorum. "Seni seviyorum. Kocaman sarılıyorum."

"Kocaman sarıl," diye papağan gibi tekrarlıyor, beni sıkıca kavırıyor, ben de kendi rahatlamış gözyaşlarımı salıveriyorum.

Bebeğim neredeyse hayatını kaybediyordu. Saniyeler, sadece saniyeler. Kendini geri çekip bana kendi gülümsememi -küçük kopyamı- attığında eriyorum, yaptığım son şey de olsa onun Noel'ini özel kılmaya karar veriyorum. Çok zor günler geçirdi ve bunu hak etmeye başladı.

Siktir , şımartmak *ve terbiye* etmek için o benim.

İşimiz bu. Onu sevmek işin kolay kısmı. Gerisi ebeveynlik. "Hadi eve gidip biraz havuç koyalım, tamam mı?"

"Evet!" Peyton bağılıyor. "Acele etmeliyiz, baba!"

"Hadi gidelim."

Emniyet kemerini takıp direksiyona geçtikten sonra Serena'ya bakıyorum, o da kızarmış gözlerimi, lekeli yüzümü ve gerginliğimi görüyor. "Aman Tanrım, bebeğim. Ne oldu?"

Konuşmak için ağzımı açtığımda küçük ağız parçam benim yerime açıklama yapıyor. "Park yerinde koştum ve neredeyse çarpıyordum anne. Babam ağladı.

ve bunu bir daha asla yapmamamı istedi."

Beni affetmesi için sözsüzce yalvarırken Serena elimi sıkıca kavıyor. Ona korktuğumdan bahsetmişim ama bunun beni ne kadar mahvettiğini söylememiştim. Ama şimdi bunu görmesine izin veriyorum ve tamamen içine girmesine izin veriyorum. Her zaman yaptığım gibi. Geri dönen bakışlarında güven, anlayış ve hayatımın yarısı boyunca güvendiğim sevgi ve güçten başka bir şey görmüyorum.

"Hadi eve gidelim."

"Evet, hepsi bağlandı, baba efendim. Havuçları almalıyız ve acele etmeliyiz!" Peyton, Serena'nın gözleri açılıp ağzından "vay canına" diye bir ses çıkarken sesleniyor.

Başımı sallıyorum, eğilip dudaklarına kısa bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Brat."

"Ben de seni seviyorum, Handy Man," diye fısıldıyor, ikimiz de gelmeyen yorumu beklerken ve bunun yerine tamamen başka bir şey geldiğinde donup kalırken.

"Mutlu Noeller," diye fısıldıyor Gracie ve dikiz aynasından geriye baktığımda yüzünde mahcup ama samimi bir ifade görüyorum.

Serena ve ben papağan gibi "Mutlu Noeller," derken karımın gülümsemesi Gracie'den gizleniyor, böylece eğlendiği çok belli olmuyor. Çünkü karımın da benim gibi bunu hissettiğini biliyorum - aile dinamiğimizde ufak bir değişim. Küçük ya da büyük olsun, içimde küçük bir gurur yaratacak kadar hissedilebilir. Mükemmele yakın değiliz, ama bir hafta önce olduğumuz yerde de değiliz ve bu yeterli. Bolca.

"Mutlu Noeller," diye son kez sesleniyor Peyton, ben üçünü de gördükten sonra cipi vitesine takıp arabadan çıkıyorum.

kilise otoparkı. Kilometreye ulaştığımızda The Wiggles'ı dinlerken oğlumun neşesi çektiğim işkenceye değişiyor, sızlayan kalbime merhem oluyor.

Çok geçmeden, şöminenin üzerinde havuçlar varken, Serena ve ben Gracie'yi oturma odasındaki kanepeye götürüyoruz. Serena kızımızın yanına otururken ateşe birkaç odun atıyorum, gözleri sanki kararını bekliyormuş gibi aramızda gidip geliyor.

"Üç ay boyunca cezalısn," diyorum arkamı dönmeden önce. "Herhangi bir nedenle tek bir istisna bile olmayacak. Okula gideceksin, eve geleceksin, ödevlerini ve ev işlerini yapacaksın. İnternet ve diğer şeylerle sınırlı olacaksın ama *hiçbir yere* gitmeyeceksin."

"Merak etme, bir daha hiçbir yere davet edileceğimi sanmıyorum," diyor ve Serena'ya dönerken dudakları titriyor. "Özür dilerim." Bana bakıyor. "Özür dilerim baba. Bana inanmadığını biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Sadece sepeti olmayan tek kişi olmak istemedim. Bu çok aptalca. Ve şimdi, Tanrım, çok utandım. Yakalandıktan sonra bana bakışları. Okula geri dönmek bile istemiyorum" diyerek yüzünü avuçluyor ve birkaç saniye boyunca ağlıyor. İkimiz de ellerini çekmeden önce bunu anlamasını bekleriz. "Baba, bunun beni affedemeyeceğin tek şey olduğunu biliyorum-"

"Bu doğru değil. İyi bir nedenden ötürü sana çok yükleniyor ve seninle sık sık hırsızlık hakkında konuşuyorum Gracie."

"Hırsızlardan nefret edersin," diyor. "Bir hırsızdan, başkalarının emeklerini çalan birinden daha fazla nefret ettiğin bir şey olmadığını milyonlarca kez söyledin."

"Gerçek bu, ama seni affetmeyeceğim çok az şey var," diyorum ona dürüstçe. "Hepimiz hata yaparız ve çuvallarız ama şu anda annen ve benim asıl endişemiz, her şeyi kendine borçlu olduğunu düşünmeye devam edersen nasıl biri olacağın. Hiç kimse, ailen bile sana bir şey borçlu değil. Ama bizim sevgimiz bedava. Hırsızlardan nefret etmemin bir nedeni var Gracie ve sanırım sana büyükbabanla tanıştığım günü anlatmamın zamanı geldi."

Göğsüm yanmaya başlarken bana bakıyor. "Hayatımın en korkunç günlerinden biriydi, hem en kötüsü hem de en iyisiydi." Tek bir kelimeyi bile kaçırmadığından emin olmak için önünde diz çöküyorum. "Yıllar boyunca çok fazla şey sormadın ama ailemle ya da kardeşimle tanışmamış olmanın ve asla tanışamayacak olmanın bir nedeni var. Ama artık gerçeği bilecek yaştasın ve annenle ben bilmen gerektiğini düşünüyoruz." Serena bana bakıyor, yüz hatlarını endişe gölgeliyor.

Gracie de aynısını yapıyor, ben çoktan kapattığım bir kapıyı tekmeleyerek açarken yüzünde daha çok merak ifadesi var.

CHAPTER TWENTY

Son valizimi de sıkıştırdıktan sonra yatak odamın penceresinden dışarı bakıp karanlık kulübeyi görüyorum. Son dört gündür oraya bir kez bile gitmedim. Orada olup olmadığını görmek için takip etmedim. Bekledim, öfke ve incinmişliğimin dürtümü bastırmasına izin verdim. Beni daha fazla aşağılanmaktan korumak için. Thatch ile çaldığım zaman için gerçekten savaştım. Karşılık almadan daha fazlasını yaparsam kendime saygı duymaya devam edemeyecek kadar çok şey yaptım. Ne kadar iyi hissettirdiği önemli değil.

Çantamı merdivenlerden indirip valizimin yanına koyduktan sonra, yarın okula geri döneceğimi bilmenin verdiği korkuyla birlikte, yolculuk için duyduğum endişe de başlıyor. Korku kısa bir süreliğine içime sızıyor, ağrının öfkeden daha ağır basmasına izin veriyorum ve sonra ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Birkaç dakika içinde kulübenin içine adım atıyorum.

Cansız mekâna göz gezdirirken kalp ağrısı her gözeneğime sızıyor. Karanlık odanın bazı bölümlerinin yerini kehribar rengi ışıkla titreyen anılar alıyor. Hayatımın en güzel anıları. Elimizi diğerlerine karşı ölçerken konuştuğumuz birkaç anı. Diğerleri ise üzerimde gezinirken, sözsüz ama keşfin ortasında.

İlk gece sızıyor, en çok o anı etkiliyor. Thatch'in tezgâhta durup bana baktığı yer ve söylediği sözler.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Benim vardı. Bir süredir bizimki gibi bir bağ arıyordum - tek taraflı olsa bile. Thatch ile hissettiklerimin eşi benzeri yoktu. Onu tutacak kadar güçlü olmasa bile. Hiçbir zaman benim çabamın onda birini göstermedi ve son anda vazgeçmesine rağmen, gitmesine izin vermekle barışmamın gerçek nedeni buydu.

Aramızda bir bağ vardı, kalıcı olabileceğini hissettiren bir şey, ama bunu görmesini sağlamaya çalışmaktan bıktım. Buna saygı ve önemsemesini beklemekten bıktım. Çok hızlı gelse bile. Bu konuda yalnız değildim, bundan eminim.

Başından beri bizi bu konuda uyarıyordu ve ben de görmezden geldim, ancak hissettiklerimizin nadir olduğunun tamamen farkındayım ve eğer bunu yakalamayı reddediyorsa, o zaman bırakmanın zamanı gelmiştir. Bu konuda, daha iyisini hak ettiğime katılıyorum.

Kalp kırıklığımla barışıp tam dönecekken tezgahın ortasında duran tahta bir kutu gözüme çarpıyor. Ona doğru yürürken, gözümün önüne geldiğinde nefesim kesiliyor. Sekiz santim boyundaki ahşap mücevher kutusu, üzerindeki ışıltılı kırmızı fiyonkla beni bir işaret feneri gibi çağırıyor. Saniyeler içinde parmaklarımı hafif yapışkan ahşabın üzerinde gezdiriyorum. Yeni boyanmış olması kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Küçük bir gardirop şeklinde inşa edilen çift kapılı dolabın kulpları kemerli, oymalı dallar şeklinde. Ahşap zımparalanmış ve hafif bir leke ve parlaklıkla vurgulanmış. Üzerinde sonsuz saatler harcadığı acı verici bir şekilde belli oluyor. Kalbim, yapımında bu kadar özen gösterildiğinden emin bir şekilde çarpıyor. Tam çift kapılardan birini açmak üzereyken arkamdan onun sesi geliyor.

"Boş," diye fısıldıyor boşluktan, doğrudan çarpan kalbime - onun sesiyle çarpmaya başlayan kalbime. Kapıyı çekip açınca, altlarında benzer dallardan kulpları olan iki çekmece görüyorum ve en üstteki döner kolye askısını çeviriyorum.

"Çok fazla mücevher takıyorsunuz ama korkarım buna bir şey ekleyemeyeceğim."

"Çok güzel, Thatch. Teşekkür."

"Sen mücevherleri hak ediyorsun, Serena. Güzel kulaklarında, boynunda, parmaklarında ışıltılı şeyleri hak ediyorsun ve ben bunları sana verebilecek adam değilim."

"Eğer gerçekten istediğimin bu olduğunu düşünüyorsan, o zaman beni tanıyorsun demektir. Ama sorun şu ki, sen beni tanıyorsun."

"Geçen gün için özür dilerim. Sadece o bok parçasının benim için ne ifade ettiğini bilmesini istemedim. Çünkü benim için eğlenceli olmadığını biliyorsun,

Serena, ama daha fazla olamaz."

"Evet," parmağımı tahtanın üzerinde gezdiriyorum. "Seni ilk düzinelerce kez duyдум."

"Ben de gidiyorum," diyor. "Nashville'den ayrılıyorum."

"Ne kadar süreliğine?" Soruyorum, gözlerim doluyor.

"Sonsuza dek," diyor ve göğsüm protestoyla inlemeye başlıyor. "Asla geri dönmeyeceğim ve bu yüzden bunu başlatmakta tereddüt ettim."

"Nerede?" Kalbim göğsümde öfkelenip yeni sahibine bakmam için yalvarırken ona bakamıyorum. Çünkü ona yarı aşık olduğumu biliyorum.

"Alaska'yı düşünüyordum."

"Alaska'yı mı düşünüyorsun? Alaska'yı düşünmek de ne demek?"

"Burada benim için bir gelecek yok," diyor, sözleri kalbime saplanan bir sapan bıçağı gibi. İşte o zaman hiçbir şeyi yarım bırakmadığımı anlıyorum. Sibirya-Amerika'ya taşınan bu adam, lanet kalbimi de yanında götürüyor.

"Şey, sen yaptın. Benimle her gece burada buluştun ve bir şeyler başlattın. Sana bir çıkış yolu gösterdim, Thatch."

"Biliyorum ama lanet olsun, hissetmeyi beklemiyordum."

"Evet, . İkimiz . İlk gece oradaydın. Sen de hissettin. Ve sonra. Beni öptüğünde, bana dokunduğunda biliyordun. En azından bunun için savaştığımı söyleyebilirim."

"Çünkü kimin için savaştığını bilmiyordun, Serena."

"Lanet olsun, yapmadım." Sonunda ona dönüp bakıyorum, soru sormayı bırakmışım. Yaklaşırken bakışları niyetliydi. Kokusu etrafımı sarıyor, beni esir alırken zayıflatıyor. İşte o zaman onu tamamen içime çekiyorum. Yüz ifadesi kasvetli, yorgun, bitkin ve tamamen dağınık görünüyor. Onu görmek kalbimi daha da acıtıyor çünkü bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum - kavgamız ve son dört gündeki mesafemiz yüzünden. Önümde kelimeleri serbest bırakıp bırakmama konusunda savaş verirken, dış görünüşü benim içimle eşleşiyor. Eğer buna bir son verecekse, bunu hak ettiğimi bilerek ve beni sürekli uzaklaştırmasının nedenlerini nihayet öğrenmekten korkarak yerimde duruyorum.

"Sana çıkma teklif edemezdim çünkü yirmi yaşındayım ve evsizliğin bir adım ötesindeyim. Yıkık dökük bir otel ile kamyonetimin arasında uyuyorum ve sana sunacak hiçbir şeyim yok. Babası ona yardım etmesini emrettiği için bir araba çalan, yoksa onu kapı dışarı edecek olan lise terk biriyim. Bir zamanlar bu işte iyiydim. Her şeyi çaldım ve

bıraktım, kalbim ve aklım bu işte değildi. Bu yüzden bunu yapmam emredildiğinde yakalandım ve lanet olası hapse girdim."

İfademi dikkatle tartarken şok beni dilsiz bırakıyor.

"Bir hafta öncesine kadar hâlâ şartlı tahliyedeydim ve bu yüzden ...o otu içemezdim. Allen ile işe girdiğimde, tazminatımı zamanında ödemediğim için geri gönderilmeme bir hafta kalmıştı. Baban ve onun tuhaf işleri sayesinde çıkış paramı ödedim. Artık özgürüm, buranın, bu lanet şehrin tozunu almak istiyorum çünkü O'Neal soyadını taşıyan herkes kaçtığım hayatı hatırlatıyor. Ama çalmak çok daha kolaydı. Tanıştığımızdan beri her gün bu eğilimle savaşmak zorunda kaldım çünkü sana her şeyi vermek istiyordum. Ama daha çok savaştım çünkü artık o pis sıçan olmak istemiyorum."

"Thatch-"

İnanılmaz bir şekilde başını sallar. "Ruby ve Allen'ın ne düşündüğünü bilmiyorum. Sen varlıklı bir aileden gelen bir sosyete kızısın ve ben ... O'Neal'ların yarısı, benim ailem, hüküm giymiş suçlular. Diğer yarısı da insan hayatının israfı. O yüzden kendinize bir iyilik yapın ve hakkımızda sahip olabileceğiniz hayal balonunu patlatın. Bu tam da dediğin gibiydi, eğlenceliydi. Çok güzelsin ve senin için deli oluyorum ama nedenini bilmeyi hak ediyorsun." Başparmağını yanağıma doğru fısıldıyor. "Bir adam yapacaksın-"

Göğsüm acıyla inlerken onu iyice patlatıyorum ve o hiç irkilmiyor.

"Başka bir adam mutlu mu, Thatch? Neden beni 'sorun sende değil, bende' diye bırakmıyorsun? Bunun doğru zaman olmadığına ne dersin? Seksenli yıllardan lanet olası bir okul sonrası spezialinden alıntı yapmak ister misin, ya da bir bira sloganına ne dersin? Tanrım, Thatch, senin hakkındaki gerçeği anlamam için bana bir dakika ver!"

Yüzündeki el izi içimi kanatıyor. "Çok üzgünüm, ben-" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken avucumla bıraktığım hafif el izini kapatıyorum. Bunu yaptığımda irkilmedi bile, ki bu da bilmem gereken tek şey. Hayatı boyunca - fiziksel ya da başka türlü- darbeler almış ve bunu bana bakarken, daha fazlasına hazırmuş gibi çenesini hafifçe kaldırırken belli ediyor. "Hayatımda hiç başka bir insana vurmadım. Bu şekilde değil. Özür dilerim." Gözyaşları daha hızlı akıyor. "Neden bana zarar veriyorsun?"

"Sana bir iyilik yapıyorum, Serena. Yemin ederim yapıyorum. Seni zahmetten kurtarmama izin ver."

"Tanrım, Thatch, en azından karar vermek için bir şansım olamaz mı?"

"Hayır," diyor dönüp uzaklaşmadan önce, içimden kaçan hıçkırık onu kulübenin kapısında durduruyor. Gözlerinde neredeyse hiç canlılık olmadan bana bakıyor, ama sesi konuşmasıyla birlikte titriyor. "Seninle tanıştığıma memnunum. Seni tanıdığıma sevindim." Biraz tereddüt ediyor ama devam ediyor. "Güzel yüzünü öpmek, sana dokunmak için. Ama seni becermek beni mahvederdi, bu yüzden o noktaya gelmedim. O kadar yakınlaştığımız anda senden uzaklaşamayacağımı biliyordum. Bununla başa çıkamayacak kadar sana düşkünüm ve ışığı ancak bir gün çok geç görecektir bir kız için kalamayacak kadar gitmeye kararlıyım. Üzgünüm ama bu sadece eğlence olarak sınıflandırılmalı. Kendine iyi bak, Serena."

"Bana ne sunman gerektiğini biliyor musun?" Tersledim ve durdu, sırtını bana döndü. "Sen. İhtiyacım olan tek şey bu. İstedğim her şey için çalışabilir ve kendim elde edebilirim. Senden tek istediğim Thatcher O'Neal, sensin."

Orada durmaya devam ettiğinde, annemin bakışlarını o masanın üzerinde hissediyorum. Çok uzun zamandır ilk kez bir fikir, bir kıvılcım, istediğim hayatı aramak için sonsuza dek sahip olduğum en güçlü eğilim için savaşmak.

"Okula gittiğimde, zihnimi açacak, ilgimi çekecek ve dünyaya farklı bakmamı sağlayacak harika, yaratıcı düşünürlerle tanışacağımı düşünmüştüm. Ufkumu genişleteceklerini falan. Ama lisenin güçlendirilmiş bir versiyonuna düştüğüm o kadar belliydi ki. Aynı adamlar, sadece kendilerini düşünen fuckboylar. Kızlar da sadece sikik erkeklerle ilgileniyordu. İlk partide," diye yutkunuyorum, "perişan haldeydim çünkü etrafıma baktıkça gerçekler yüzüme vuruyordu. Ve dışarı çıkmadan hemen önce, dünyadaki en kötü hissin insanlarla çevrili olmak ve tamamen ve tamamen yalnız hissetmek olduğunu fark ettim."

Yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum.

"Kendimi toparlamak için tek yapabildiğim Noel tatilini dört gözle beklemektir ve ironik bir şekilde tek yapmam gereken buraya gelip üniversitede bulacağımı düşündüğüm adamla tanışmaktır. Çünkü beni büyülüyorsun, ilgimi çekiyorsun. Saçmalıklarımı görüyorsun ve bana bunları söylüyorsun. Liseden beri kurtulmaya çalıştığım kişiliğimi azarlıyorsun. O zamandan beri tanıştığım ve bana doğru arkadaşım gibi gelen ilk kişisin. Bu içimde bir şeyleri ateşledi ve bana yalnız olmadığımı hissettirdi."

"Serena-"

"Siktir . Senin için eğlenceli olmasına Thatch, ama az önce lanet olası kalbimi kırdığına eminim çünkü kulağa ne kadar çalgınca gelse de,

Ben sana aşığım. Tanrım." Başımı sallıyorum, yanan yanaklarımı başını bana doğru çeviriyor, gözleri parlıyor.

"Benimle taşak geçme."

"Seninle sevişmek mi?" Alay ediyorum. "Etmiyorum. Olmadığımı biliyorsun, ama görünen o ki ikimiz arasında en aptal olan benim. Yani, beni uyardın ama sanırım bundan vazgeçemeyeceğini düşündüm. Yapamayacağımı biliyorum. O yüzden Alaska'dan bize bir kartpostal atmayı unutma, ahmak."

"Tekrar söyle."

"Ne olduğunu? İyi bir kadını terk eden aptal bir piç olduğunu mu? Hayır, gerçekten bir anlamı olan bir şey söyleyen tek kişi ben olduğum için kendimi bağışlayacağım."

Bana bakarken kalp atışları geçiyor, ifadesi temkinli, gözleri parlıyor. Yutkunuyor ve tekrar yutkunuyor, yumrukları iki yanında. "Ya seni seviyorsam?"

"Eğer beni o boktan veda öpücüğüyle ve 'görüşürüz' demekten başka bir şey yapmadan bırakıp gideceksen, aşkın pek de değerli olamaz."

Verdiği cevabın her kelimesinde sesi kırılıyor. "On yıldır hayalim buradan ayrılmaktı, Serena. Ailemden kaçmak. Her şeyi geride bırakmak."

"Zaten yaptın Thatch, sadece zihinsel olarak değil ve bunu yapmak için Alaska'nın vahşi doğasına koşmak lanet olası bir çözüm değil. 'Nereye gidersen git, oradasın' sözünü hiç duydun mu? Aynı bok. Aksine inanmayacak kadar zekisin," diyorum, kalbimin hâlâ atıp atmadığından emin değilim çünkü Thatch O'Neal'ı gördüğüm anda onun benim için bir anlam ifade edeceğini biliyordum. Bir aptala aşık olduğum için şimdi o şeyin ne olduğu konusunda eminim.

"Peki, o zaman, git, ilk kalp kırıklığım. İtiraf etmeliyim ki çok acıttı ama eminim hayatıma devam edeceğim. Alaska'ya git, Thatch. Kaderin seni bekliyor."

"Tekrar söyle, Serena."

"Git buradan!" Çıglık atıyorum. "Beni küçük düşürdün ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Belki de o kadar özel değilsinizdir."

"Yapamam," diye yutkunuyor, sanki kelimeler zor çıkıyormuş gibi, "Sana bir daha asla dokunamayacağımı hayal edemiyorum," diye kısık sesle konuşuyor. "Sensiz bir gelecek hayal edemiyorum, lanet olsun!" İfadesi beni paramparça ediyor, gözlerindeki umut beni kör ediyor ve gözlerimiz birbirine kenetleniyor. "Babanla tanıştığımdan beri her şeyi doğru yaptım, çocukluğumdan beri bana öğretilen her içgüdüye karşı çıktım. Bana ait olmayanı almak, almak, almak. Bana ait olmayanı

Başkasının uğruna çalıştığı şeyi çalmak. Başkasının hak ettiğini almak. Ama eğer benim olduğunu söylüyorsan, bunda ciddi olsan iyi edersin."

"Bana bak, Thatch," göğsüm kabarıyor ve patlamak üzereymişim gibi hissederken titriyorum. Çok fazla duygu, çok erken. Eğer bu aşk değilse, o zaman gerçekten yakın bir şey. "Ciddi miyim? Ölüyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden ne istersen yap." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken göğsüm zıplıyor. "Ama benden bir adım daha uzaklaşırsan, bunu asla öğrenemeyeceksin."

"Benimle taşak geçme," diye tekrarlıyor, gözleri parlıyor. "Lütfen benimle dalga geçme. Sana peri masalı gibi bir hayat veremem. Ben peri masalı adamı değilim. Benimle olmanın ne kadar zor olacağını bilmiyorum. Ben hüküm giymiş bir suçluyum ve zor olacak."

"Umurumda değil. Kalbim sana bağlı, Thatch."

Bana doğru koşuyor, tanıştığımız gece yaptığı gibi beni tezgâha yapıştırıyor, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir ifade. Korumasız, tamamen ve tamamen ham.

"Eğer bana bir kez daha benim olduğunu söylersen, kalırım. Mezun olana kadar bekleyeceğim ve parmağını çalacağım Serena," diye fısıldıyor. "Seni kazanacağım ve seni hak eden adamdan alacağım. Elini, kalbini, bedenini, geleceğini hak eden adamdan seni hemen şimdi çalacağım. Geleceğini çalacağım çünkü seni o kadar çok istiyorum."

"O zaman al beni, seni aptal piç," dudakları dudaklarıma değerken saçlarını çekiştiriyorum, "ama beni bırakma."

Çarpışıyoruz, birbirimizin ağzına rahatlamış nefesler verirken bile öpüşmemiz aç.

"Seni seviyorum," diye mırıldanırken kalbim rahatlamayla ritim tutuyor. Dizlerimi birbirinden ayırırken birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz.

"Bu duyguya karşılık veremeyecek kadar kızgınım sana."

"Artık çok geç, seni hiçbir şey için terk etmiyorum. Asla. Seninle evleneceğim, Serena."

"Bana uyar, ahmak," diye çıkışıyorum, kotumu ve külotumu çekip çıkarırken, fermuarının düğmelerini koparıyorum. "Ama zamanı geldiğinde daha iyi bir teklif bekliyorum."

"Tanrım, bebeğim," ben ona sarıldığımda yüzümü kavırıyor, boyu sıırılsıklam olmuş orta yerimle buluşuyor. "Gerçekten benim misin?"

"Göz göze geldiğimizden beri senindi, Thatcher O'Neal."

*"O zaman söyle bana," diyor başını sırlıslıkla olmuş seksimde gezdirirken.
"Çok kızgınım," diye mırıldanıyorum çaresiz öpücüğüyle beni ezerken.
Saniyeler içinde benimle aynı hizaya geldi ve içime doğru santim santim ilerlemeye başladı.*

*"Bir gün ... bebeğimi doğuracaksın," diye vahşice ilan ediyor. "Bir gün," diye fısıldıyorum, bunu kastettiğini biliyor ve hissediyorum.
Tek bir hamlede geri kalanımı da içine alıyor. Arzularımız coştukça ikimiz de aramızdaki bağın hissiyle haykırıyoruz. Onun, bizim gerçeküstü hissimiz. O içimde yanarken acıyan kalplerimiz yatışıyor. Isınmış tenini pençelerken gerilmenin tadını çıkarıyorum. Geriye yaslanıp tekrar tekrar sokarken ruhum fırlıyor, her biri iddialı. Sikişmek ve sevişmek arasında bir yerde, tekrar tekrar çarpışıyoruz ve daha da katılışıyoruz. Ateşler içinde ve tamamen kendimizden geçmiş bir halde bütün gece sevişiyoruz. Sabah, birbirimize dolanmış bir şekilde yatıyoruz. sözlerin umuduyla sarmaş dolaş. Verdiğimiz sözlerle iç içe geçtik ve kalplerimizde onları tutmaya kararlıyız.*

"Genç, aptal ve aşıktık ama onları sakladık," diye fısıldıyorum, temizlik için kutuları parçalayan kocama bakıyorum, bana sırtımdan önce yaptığı el işinden gurur duyan bir ifadesi var. Bir saniye sonra ışıkları kapatıp hem kocamın hem de arkasındaki kulübenin penceresine düşen kar kütlesinin manzarasını seyrediyorum.

"O da ne?" Thatch sorar.

"Bunca zaman sonra hâlâ birlikte olduğumuza inanamıyorum." "Ne?" Ses tonunda biraz kızgınlıkla soruyor.

"Demek istediğim, çok hızlı aşık olduk ve neredeyse aynı hızla birbirimizde karar kıldık. Sözler verdik ve sonra bunları yerine getirmek için yıllar harcadık. Ben okula döndüğümde Tennessee'de kalma zorunluluğun yoktu. Benimle evlenmek için. Gracie'yi doğurmak için bile bir süre bekledik. Bu sözleri tuttuk çünkü o gece gerçekten birbirimizde karar kıldık. Biliyorduk Thatch ve ciddiydik, ama kahretsin, ihtimaller çok yüksekti."

"Kolay olmadı," , görünüşe göre aynı düşünceli haliyle.

"Hiç de değil. Yıllarca üniversite okudum. İlk dairemiz senin gururun sayesinde bir bok çukuruydu, ama lanet şeyi yaptık, Thatch. Mezun oldum ve evlendik. Gitmeni engellediğim geceyi düşünmeden edemiyorum..." Gözlerim yaşlarla doluyor.

Başını salladı. "Az önce eve dönerken oradaydım."

"Bu yıl neden farklı olduğunu, neden bu kadar geriye dönüp baktığımızı merak ediyorum."

"Yani bizi korkunç ebeveynliğimizden dolayı tutukladıklarında, iyi yanlarımızı mı hatırlayacağız?" Kıkırdıyor.

Bunu reddetmeye hazır değilim, evlendiğim adama hayranlık duymaya devam ediyorum. "Acaba seni durdurmasaydım gidecek miydin?"

"Muhtemelen dönerdim," diyor içtenlikle ve sözleri yüreğimi dağlıyor ama yine de bana karşı bu kadar dürüst olmasını seviyorum. "Ama sanırım geri dönerdim. Hayatımda hiç kimse için bu kadar çok şey hissetmemiştim. Beni korkutsa da bir daha asla hissetmeyeceğimi biliyordum. Eğer gitmeme izin verseydin, geri gelirdim."

"Azılı bir suçludan erkek arkadaşa, çıraftan inşaat işçisine, kocaya ve babaya dönüştün. Sonra da usta müteahhit ve iş sahibi oldun. Sen kendi kendini yetiştirmenin timsalisin, Thatcher O'Neal. Sen kendini küçümsedin ama biz küçümsemedik. Seninle gurur duyuyorum. Ve haklısın, özellikle bu yıl gerçekten kendine geldin ve Tanrım seni seviyorum." Gözleri parlarken ben de ona bakıyorum. "Ama ben olsam da olmasam da sen şu an olduğun adam olurdun. Bunu bilmeni istiyorum."

"Şüpheliyim," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor. "Daha iyisini yapmak istememin en büyük nedeni sensin."

"Hayır," diye tırmıklıyorum onu. "Hayır, Thatch. Bunu söylediğin için seni seviyorum ve belki de buna inanıyorsun, ama bunu yapacağını biliyorum. Değersiz aileni çoktan terk etmiş ve tutkunu bulmuştun. Arzuların çiçek açıyordu. Yani, ben olmasaydım, birlikte kendini geliştireceğin bir kadın bulacaktın. Sana inanacak ve seni sevecek. Seni benim gördüğüm gibi görecektir." Gözlerim yaşardı. "*Ben* olduğum için ne kadar şanslıyım?"

Başını sallarken parıldayan gözleri etrafa yayılıyor. "Siktir, Serena."

"Bunu duymalısın çünkü az önce kızımıza geçmişinle ilgili en kötü şeyleri, en çok utandığın şeyleri anlatmış olsan da, evlendiğim adamla daha fazla gurur duyamazdım. *Ben* olduğum için çok mutluyum."

"Bebeğim, dur," diye fısıldıyor, inkâr edercesine başını sallıyor.

"Birçok yönden, kıyaslandığında, sadece birkaç hafta içinde aşık olduğumdan neredeyse tamamen farklı bir *adamsın* ve her nasılsa, hala Thatcher O'Neal'ın en sevdiğim versiyonusun."

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Bıkkınlık içinde konuşuyor. "Yirmi iki yıl boyunca bana dırdır edip sonra da bir anda bu kadar güzel şeyler söyleyemezsin. Bu çok fazla." Parmak eklemlerini göğsünde gezdiriyor. "Evet, kalp krizinin yaklaştığını hissediyorum."

"Şaka yapmayı bırak, Thatch. Şanslı olanın biz olduğumuzu şimdi anladığımı fark etmeni sağlamaya çalışıyorum. Çocuklar ve ben. Her zaman öyleydik. Şanslı olanlar bizleriz -Gracie, Peyton ve ben- ve eğer sana farklı hissettirdiysem özür dilerim."

Bana doğru yaklaşıyor ve beni önce usulca, sonra derinden öpüyor ve kısa bir an için, ilk kez bir erkeğe kalbini açan ve onu alması için dua eden on dokuz yaşındaki dehşete düşmüş bir kız oluyorum. O öpücükte, dilinin her hareketiyle, şefkatli dokunuşuyla yıllar önce verdiği sözleri tekrarlıyor. Ayrıldığımızda, alınlarımıza dokunuyoruz. Geri çekilirken gözleri bana bakıyor ve o saniyeler içinde bunu hissediyorum. Geçici kelebekler, bizi birbirimize bağlayan o ilk heyecan. Ama bizi birbirimize bağlayan kalıcı aşkımız ve sonrasında kurduğumuz hayat. Çok uzun zaman önce, çok gençken, çok naifken ve tutup tutamayacağımızı bilemeyecek kadar çok hayatımız varken verdiğimiz sözleri tutmak. Ama ve bugün de tutuyoruz. Her şeye rağmen, her yıl.

"Kocan olmaktan ben de gurur duyuyorum." "Teşekkür ederim, bebeğim."

"Bazen arabayı park ettiğimde," diyor, "kat ettiğimiz yolu düşünüyorum," elini uzatıp kot pantolonunun cebine daldırarak, "ve her adımda, sahip olduğumuz evi *gerçek* bir yuvaya dönüştürdün. Her seferinde." Elimi tutuyor, avuç içim yukarı bakacak şekilde açıyor, içine bir madalyon yerleştiriyor ve üzerine yavaşça bir zincir yerleştiriyor.

"Saz, çok güzel," diyorumeşsizliğini inceleyerek.

"Evet, oldukça parlak bir şey ve bunları nasıl sevdiğini biliyorum, ama nefesimi kesen içindeki şey," diye mırıldanıyor.

"Kocam, yeni doğmuş romantik," diyorum. "Buna gerçekten alışabilirim." Kaşlarımı çatıyorum. "Umarım bu da sahte şahin gibi bir aşama değildir. Lanet olası sahte şahini gerçekten seviyorum."

"Bırakın bitireyim," diyor.

"Özür dilerim." Soyadımız için metale oyulmuş O harfine dikkat çekerek, tepkimi görmek için daha yakın dururken ikimiz de hayran kalabilelim diye kaldırıyorum.

"Bebeğim, aç şunu," diye ısrar ediyor, yan taraftaki küçük düğmeye basıp açtığımda gözleri parlıyor ve açılıyor. Menteşe sıkı, daha geniş açıyorum ve hem Gracie'nin hem de Peyton'ın ve ... benim resimlerimi gördüğümde nefesim kesiliyor. Her biri kollarımda, doğum yaptıktan birkaç saniye sonra çekilmiş gibi görünüyorlar. Her ikisinde de hastane önlüğümün içinde, saçlarım başıma yapışmış, gözlerim kucağımdaki bebeğe yapışmış, darmadağınık görünüyorum.

"Seni ilk gördüğüm ve beyazlar giyip koridorda *bana* doğru zıplayarak yürüdüğün günü saymazsak," diye gülümsüyoruz.

"Kesinlikle zıpladım," diye katılıyorum.

"Bunlar hafızamda en çok yer eden iki görüntü. Dürüst olalım, cehennem gibi görünüyordun."

Ona ters ters bakıyorum, o da kıkırdıyor.

"Ama yine de gördüğüm en güzel şey olmayı başardın. Bu görüntüleri bir fotoğrafa ihtiyaç duymadan ezberlemeyi başardım, ama lanet olsun, onları çektiğim için mutluyum."

"Ne zaman?" Mükemmel bir şekilde çekilmiş fotoğrafları inceliyorum.

"Daha da kötüsü, bunu yaptığımda çok açtım, ama sen bebeklerimize fark edemeyecek kadar aşıktın. Ve bebeğim," ses tonuyla bakışlarımı kendi bakışlarına çekti, "gözlerindeki o bakış, onlar için sahip olduğun bakış, işte bana öyle bakıyorsun. Bunu nasıl bırakabilirim ki?"

Parmağını çenemin altından geçirerek yaşayan gözlerimi kendisine çeviriyor. "Senin benim şirret karım olduğun konusunda şakalaşıyoruz. Kahretsin, az önce bir tane yaptım ve yıllar boyunca, zaman zaman benimle konuşma şeklin için kendini suçlu hissettiğini biliyorum, Serena. Ama sana aşık olmamın nedenlerinden biri de bu. Küçük mazoşist sapkınlığım zaman zaman geri tepmiş olsa bile." Daha fazla gözyaşı dökülürken gülüyor. "Sana ele avuca sığmaz biri olduğun için aşık olmadım ve bir noktada beklemedim. Kabul edelim, kadar iyi sikersem sikeyim seni asla evcilleştiremeyecektim, Brat."

"Boş ver, senin repertuarına asla romantizmi eklemeyeceğim Thatcher," diye kahkahayı patlatmadan önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sen çok kötüsün ama bu hafta çok romantiktin. Bitti mi?"

"Umarım olmaz. Ama ikimiz de biliyoruz ki birbirimize ölümüne söz verebiliriz ve gelecek hafta acınası bir karmaşa olabiliriz. Sonsuza dek sürdüğü sürece benim için sorun yok," diyor.

"Ben de."

"Ciddiyim. Bu yüzden ailenizin sloganını bizimkinin hemen yanında istiyorum. "Ne?"

Parmağını madalyonun dibinde gezdiriyor ve ben okurken yazıyı işaret ediyor. "Kaos."

"Ve," diye ters çeviriyor.

"Yerçekimi. Çok havalı, Thatch. Bayıldım."

"Birini takdir etmek için diğerine sahip olmak gerekir, değil mi?"

"Sen . Ve düşünsene, sana aldığım tek şey *Elit* bir sopa setiydi."

Çenesi düşerken vestiyere doğru yürüyüp dev bir fiyonkla taktığım ağır çantayı çıkarırken kız gibi soluğu beni takip ediyor.

"Noel Baba gerçek."

"Mep. Şehir kulübünde müsait olan ilk yer için -hava şartları elverdiği sürece- bir başlama saati ayarladınız ve her hafta için de rezervasyon yaptırdınız."

Kaşlarını çattı. "Bebeğim, her hafta oynayamam."

"Sen alıyorsun, Thatch. Baba zamanı. Senin zamanın. Yalnız kalma zamanı. Çünkü tadını çıkaramadıktan sonra başarılı olmanın ne anlamı var ki?"

"Bebeğim," diyerek sopaları kanepenin kenarına bırakıyor ve beni kıcımın altından tutup yukarı bakıyor. "Kahretsin, teşekkür ederim. Bunların çok pahalı olduğunu biliyorum."

"Onları hak ediyorsun. Nokta. Mutlu Noeller, Thatchalamewl."

Gözlerini deviriyor, sırtışı daha da artıyor. "Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Sana verecek başka bir hediye düşünebilirim, Becerikli Adam." Kaşlarını zıplatıyorum.

"Bunu kabul ederdim," diye sesini alçaltıyor, "ama sen bu teklifi gerçekten hissetmiyorsun."

Ona bakakaldım.

"Karımın ne zaman istediğini bilirim, bana hakaret etme. Bu gece üstler ve altlar?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz ağrım var. Eskisi kadar esnek ya da çabuk toparlanan biri değilim. Eğer acımasız olursam, amıma Mack kamyonu çarpmış gibi hissediyorum. Ben. Ben. Ağrım var."

"Sonunda bir at arabası yakaladım," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde, "neredeyse finişimi mahvediyordu."

"Aman Tanrım, bunun yeni bir hareket olduğunu sanıyordum!"

İkimiz de kahkahalara boğuluyoruz ve ben başımı sallıyorum. "Ne hayat ama," diyorum nefes verirken. "bebeğim, biraz uyumaya çalışalım. Çocuklar uyanık olacak

çok yakında."

Ben Thatch'a bakarken ışıkları söndürmeye ve kalan tüm çöpleri torbaya atmaya başlıyoruz.

"Biliyorsun, *yirmi iki yıldır* işlevsiz bir şekilde yaşıyoruz. Pek çok çift bunu iddia edemez. Bizimle gurur duyuyorum. Evlilik yeminimizi bile yeniledik."

"Aptallar gibi," diye şaka yapıyor.

"Evet, peki *iki kez soran* salak kim?"

Bana orantısız bir sırtış attı. "Ve iki çocuğu oldu."

"Yani Gracie ve *Oops*-"

"Evet, adını Oops O'Neal olarak değiştirmemiz çok kötü oldu. Ona çok yakışıyor. Her zaman ilk içgüdülerine sadık kalman gerektiğini söylerler," diye şaka yapıyorum, ikimiz de kıkırdarken çöp torbasını bağlıyorum. "Sence onlar da bizim onlar hakkında konuştuğumuz gibi mi konuşuyorlar?"

"Daha da kötü," diye yanıtlıyor hemen, "ve daha da kötüleşecek. Sen, Whit ve Brenden'in ebeveynleriniz hakkında nasıl konuştuğunuzu düşünün."

"Son derece saygılı bir şekilde," diye savunuyorum.

Yüzü şüpheciliği haykırıyor. "Hayalperest."

Çöpü ön kapının hemen dışına koyduktan sonra ağaca bakıyoruz, sabah ışığı kırılmak üzereyken arkasına düşen kar oturma odasını hafif mor bir renkle dolduruyor.

"Handy Man'imle bir gece daha," diyorum beni tekrar kendine çekip burnuma sokulurken.

"Uyku kaybına değer," diye mırıldanıyor.

"Evet, ama sadece senin için ve bebeklerimiz için," diye kabul ediyorum yukarı çıkmadan önce. Çok geçmeden kocam pijamasının üstünü başıma geçiriyor ve beni yavrusunu öper gibi öpüyor. Hemen ardından beni içine sokuyor. O uyurken, parmaklarımı şükran dolu bir kalple saçlarında gezdiriyor ve yirmi iki yıl daha yaşamamız için dua ediyorum. Ben uyuduktan hemen sonra Peyton kapıyı *iki kez* çalıyor ve kapıyı kırıp içeri girmeden bir saniye önce kendini duyuruyor.

"Anneciğim! Babacığım! Rudolph geldi!!!"

EPILOGUE

Şampanya mantarı patlatılırken ambalaj kâğıtları uçuşuyor, oğlumun sesi her şeyi bastırırken bir dizi kadeh dolduruluyor.

"Oh my Dawd!" Peyton çığlık atıyor. "Rudolph biletlerimi aldı, baba!" Peyton, kız kardeşi ve kuzenlerinin yanında oturduğu yerdeki paket açma yerinden heyecanla fırlıyor.

"İyi bir çocuk olursan belki yakında onları kullanabilirsin."

"Evet, efendim!" diye sesleniyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gözleri birkaç saniye üzerimde oyalandıktan sonra aniden ayağa fırlıyor ve kanepede oturduğum yerden tüm gücüyle bana doğru koşuyor. Onu kucağıma almak için kollarını talimatla kaldırmadan önce bana çarparken bir "oof" kaçıyor. Tırmanmasına yardım ediyorum, çenemi avuçlamadan önce küçük dirsekleri beni kazıyor.

"Seni çok seviyorum baba," diye ilan ediyor. Gözlerini kapatıp ağzı açık, salyalı bir öpücüğü tam benimkinin üzerine kondurmadan önce etrafımızdan toplu 'ah' sesleri geliyor. Kıkırdayarak arkasını siliyorum, kalbim sızlıyor çünkü bunun büyük olasılıkla bu tür son öpücüklerden biri olduğunu biliyorum.

"Ben de seni seviyorum dostum, hem de çok." O ana sımsıkı tutunarak, hafıza bekçimiz Whitney'nin telefonunu kaldırdığını görmek için bakıyorum ve benim için kaydettiğini biliyorum. "Teşekkür ederim" diyorum, o da başını sallıyor ve Peyton yerdeki çocuklara katılıyor.

"Sanırım ben kıyma oldum," diyor Serena yanımda şakacı bir şekilde elimi tutarak.

Bana göz kırparken fısıldıyorum, "Hiç de öyle değilsin bebeğim," diyorum, alınmıyor.

"Bu da ne?" Ruby dün gece köşeye koyduğum uzun tüpü ağacın arkasından alarak soruyor. "Annem ve babam için mi?" Etiketini okuyor. "Bu kimden?"

"Ben," diyorum ona, bana doğru bakarken. Allen tüpü inceliyor, yüzünde yavaş bir gülümseme oluşmadan önce yüz hatları aydınlanıyor.

"Neyin peşindesin, oğlum?"

"Aç da gör baba," diyorum. Saniyeler içinde Allen planları çıkardı ve avuçlarını sehpanın üzerinde açık tutmak için aşağıda tuttu. Ruby ciddiyle bakarken Collins ekibinin geri kalanı etraflarında toplanıyor ve Allen gözlerini benimkilere dikeyiyor, duyguları sesini bastırıyor. "Kabini genişletmek mi istiyorsun?"

Ruby'nin gözleri parlayıp başlayınca başımı salladım. "Gerçekten mi?"

"Biliyorum, ama sana söz veriyorum anne, buranın bütünlüğünü bozmayacağım. Sadece herkes için biraz daha yer açmak istiyorum. Haritalandırdığım kadarıyla, kulübenin arkasını uzatmak için bolca yerimiz var. Üç yatak odası ve bir Jack-and-Jill banyosu için yeterli. Bu sadece istersen. Baskı yok. Sadece düşündüm ki ..." Tehditkâr duygularımı bastırmak için yutkunuyorum. "Burası özel bir yer ve çocuklarımızın çocuklarının da bundan keyif almasını istiyorum. İnşa ettiğiniz şeyin. Sizin ve bizim kurduğumuz aile. Buraya ait."

"Bunu bizim için gerçekten yapar mısınız?" Ruby soruyor, gözyaşları parıldıyor.

"Senin için her şeyi yapacağımı bilmelisin Ruby," diyorum ona dürüstçe, "ama bunu yapmayı gerçekten çok isterim."

"Güverte yok mu?" Allen şaşkınlıkla soruyor.

"Bu yaz biraz izin alırsam birlikte yeniden tasarlayabiliriz ve belki de inşa edebiliriz diye düşündüm."

Bu sefer kelimeleri bulduğumda Allen'ın gözleri yaşıyor.

"Hayatımın en korkunç ve en güzel yılıydı ve onu gerçekten özleyorum." "Ben de öyle," diye fısıldıyor.

"Güzel, o zaman anlaştık mı?"

İkisi de ayağa kalkıyor ve ben de yanlarına gidip tek tek sarılıyorum. "Bu inanılmaz, Thatch. Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı Ruby, "çok gurur duyuyorum. Teşekkür ederim. Burası konusunda sana tüm kalbimle güveniyorum ve kabul ediyorum."

Allen beni kendine doğru çekerken o da geri çekiliyor, hala bir ayı gibi bir adam. "İyi iş çıkardın oğlum. Hem de çok iyi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, hem bu kararı verdiği yirmi yaşındaki dehşete kapılmış çocuk hem de o çocuğun dönüştüğü adam olarak. Allen bana çok az kişinin verebileceği şansı verdi ve onun için her şeyi verdi.

"Nedir bu?" Serena ağaçtan yuvarlak, sarılı bir paket alarak soruyor. "Oh, bu benim için," diye kıkırdıyor ve paketin bağını çözüp içine dalıyor.

Eli bana göz kırpmıyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor, ben de kendiminkini kaldırıyorum ve ikimiz de şampanyadan büyük bir yudum alıyoruz, tam o sırada Serena konuşuyor.

"Söz mü?" Serena hemen alınganlık göstererek karşı çıkar. "Neden biri bana Pledge versin ki? Bu ne anlama geliyor?"

Whitney'nin çenesi düşerken Eli ağzındaki şampanyayla Collins'lerle dolu kanepenin tamamını ıslatır ve Ruby'ye bakar. "Aman Tanrım, *anne!*"

GÜZ

Yirmi İki Yıl Önce . . .

Paslı Silverado'mdan çıkıp evin ön verandasındaki ayı gibi adama yaklaşırken gözleri üzerimde geziniyor. "Selam Thatcher?"

"Ben Thatch," diyorum elimi uzatarak. "Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum efendim," diyerek hoş geldiniz diyorum ve avucumdaki teri hissetmemesini umarak sıkıca elimi sıkıyorum. Joshua'nın son araması ödümü kopardı. Zar zor kaçtığım hayata ya da hücreye geri dönemem - zamanda bir saniye bile geriye gidemem. Ama bu işi alamazsam, muhtemelen sonsuza dek geçmişimde sıkışıp kalacağım.

Bu adamın teklif ettiği parayla, tazminatımın neredeyse tamamını ödeyebilecek ve içinde sıkışıp kaldığım çöplük ateşinden kurtulabileceğim.

"Geri gel," diyor, kısa merdivenlerden arka bahçeye doğru yürürken. "Sana ne düşündüğümü göstereceğim."

"Evet," diyorum onu takip ederek. "Allen," diye belirtiyor.

"Hâlâ Thatch," diye şaka yapıyorum ve cevap olarak sırtmasını iyiye işaret olarak kabul ediyorum. "Ukala, ha? Çocuklarım sayesinde akıcı bir şekilde konuşabiliyorum."

Kahretsin. Siktir!

"Shi-uh, öyle demek istemedim efendim. Lütfen ."

Ben soğuk terler dökerken gözlerini bana diyor. "Alınmadım evlat, sakın ol. Bu masa başı bir iş görüşmesi değil. Eğer iki elin varsa, neredeyse kalifiye sayılırsın. İlane cevap veren sadece bir kişi daha var."

Tanrım, eğer oradaysan, benim Thatch. Lütfen. Sadece bu iş. Sana yalvarıyorum. Bu iş ve asla başka bir şey istemeyeceğim.

"Çok marangozluk yapar mısın?"

"Dürüst olacağım, asgari temeller, ama emirleri iyi alırım. Bana sadece bir kez söylenmesi gerekiyor ve bu odunların her bir parçasını ihtiyacınız olan yere taşıyabilirim," diyerek devasa kereste yığınının doğru başımı sallıyorum.

"Aklımdaki şey biraz karmaşık. Bu basit bir plan değil," diyerek ensesini avuçluyor ve bana doğru bakıyor. "Dürüst olacağım, oldukça karmaşık. Bu etrafı saran, çok katlı bir güverte. Çimentoyu döktükten ve zemin kaplama tahtalarını sonra, daha fazla ekleme yapmak için bize danışabilirim."

Bana sırtıırken başımı sallıyorum. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır, efendim. Korkarım bilmiyorum ama her gün geleceğim ve ne istenirse yapacağım."

"Tecrübeli bir el gerçekten işime yarayabilir," diyor bir darbe gibi.

"Bu iş gerçekten işime yarayabilir, efendim. Sizi temin ederim ki çabuk öğrenirim." "Daha önce nerede çalışıyordunuz?"

"Tuhaf işler," diye teklif ettim hemen.

Parmaklarını kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor.

"Anlıyorum." "Yutmuyorsun," diye yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum.

"Biraz gerginsin evlat ve açıkçası bir palavracıyı kandıramazsın." "Gerginim çünkü bu işi alamamaktan korkuyorum," diyorum ve onun Sıcak gözler anında benimkilere kayıyor.

"Üzgünüm oğlum, gerçekten. Ama tecrübeli birine ihtiyacım var. Bu son derece detaylı bir proje ve *bana yol* gösterecek birini bulmayı umuyordum."

"Anlıyorum, gerçekten . Dürüst olmak gerekirse, acemilik benim için biraz zor oldu. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim," diyerek elimi uzatıyorum ve o da elimi pompalıyor. Dönerken boğazımdaki tıkanıklığı ve gözlerimdeki acıyı görmezden geliyorum, doğru kelimeleri bulamadığım için kendime pahalıya mal olduğumu biliyorum. Benim lanet Aşıl topuğum. Lanet olası babam, kardeşim, her ikisi de bir rahibeyi alışkanlıklarından vazgeçirebilir, ama ben bir rahibe kadar basit bir iş bulamıyorum.

Marangoz eli. Sıradan bir insanın beni yeterince yetkin görmesini sağlayacak kadar soğukkanlılığımı koruyamıyorum.

"Hey, Thatch," diye sesleniyor Allen arkamdan ve iki saniyelik bir süre içinde ya onu duymamış gibi davranmaya ya da daha fazla kelime bulmaya karar vermem gerektiğini biliyorum. Çağrısının cevapsız kalabileceği kadar uzaktayım ve yüzünü kurtarmak için onu bilerek görmezden geldiğimi anlayabilirdi, ama bir şey, içimdeki bir fısıltı, o bahçede durmamı ve bakmamı sağlıyor. İçgüdülerimle hareket ederek ayağımı durdurup ona doğru bakıyorum ve bileğimi gözyaşlarımın üzerinde gezdirirken yüzümden süzülen yaşları görmesine izin veriyorum.

"Bu işe o kadar çok mu ihtiyacın var?"

Aşağılanmış bir halde başımı sallıyorum, boğazımdaki yanma sesimi bastırıyor. "Oğlum," diye nefes veriyor, sanki yüz ifadem ona acı veriyormuş gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Bakın, bu iş pekâlâ hayatımı kurtarabilir," diye nefes nefese kalıyorum. "Özür dilerim, özür dilerim ama gerçek bu." Christopher O'Neal'ın oğlu olmanın getirdiği bok fırtınasına bir dakika daha katlanamayacağım için alnımı avuçluyorum, tamamen yabancı birinin önünde kırılıyorum. Duygularım beni ele geçirdiğinde setlerim kırılma tehlikesi geçiriyor ve ben de kafamı sallayarak farklı bir hayata doğru yol alabilmek için onunla savaşıyorum. Son on yıldır yaptığım gibi sonsuza dek çılgılık atmak. Kendim için savaşma şansı için.

Tanrım, lütfen biri bana yardım etsin!

"Thatch," dedi Allen nazikçe, "benimle bu konu hakkında konuşmayı deneyebilir misin?"

"BEN-BEN-" Silverado'ma, şimdiki evime bakıyorum. Yaklaşık dokuz aydır her geceyi içinde uyuyarak geçirdiğim evime. Bir apartman kompleksinden diğerine gidiyor ve insanlar sabah işe gidip gelmeye başlamadan önce alarmı kuruyorum - böylece beni fark edemezler ve ihbar etme şansları olur. İnsanlar her zaman alışveriş merkezi otoparklarında uyumanın daha iyi bir yol olduğunu düşünürler, ancak apartmanların kontrol edilme olasılığının en düşük olduğunu gördüm - en azından benim deneyimlerime göre. Ama bir hapisane hücresendense o kamyon kasasında tıks tıks bir geceyi tercih ederim.

"Özür dilerim, efendim. Çok utandım." "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Teklif ediyor.

"Hayır," yanaklarımdan daha da aşağılayıcı gözyaşları süzülürken kelime boğuk bir şekilde çıkıyor. "Yani, evet. Evet, lütfen."

"İhtiyacın olduğu kadarını al ve benimle arka bahçede buluş."

Başımı sallıyorum, ağzımı avuçlayarak kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Thatch?"

Gözlerimin kızardığını bilerek Allen'a bakıyorum ve onun bakışlarını takip ederek, içinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavrarken kamyonetime baktığını görüyorum. Tekrar bana bakıyor ve bakışlarımı tutuyor.

"Bir dakika bekle, ama gitme. Tamam mı? Sonra geri gel ve benimle konuş."

Duygularımı kontrol edemediğim gerçeğinden nefret ederek başımı sallıyorum. Hapishanede bir kez bile ağlamadım. Her günü sineye çektim ve katlandım. Önceki yıllarda bir kez bile bu zayıflığı göstermemiştim. Bitmek bilmeyen maskaralıklarıyla beni neredeyse öldüren kardeşime bile. Annem sikik akıl oyunları ile beni terörize ettiğinde bile. Babam ilk arabamı alıp kaçtığım için beni tebrik ettiğinde bile. En başından beri haklı olmadığımızı anlamıştım, onlar da haklı değildi. Gerçekliğimin acımasızlığı ve hiç uyum sağlayamadığım ve hiçbir zaman da sağlamak istemediğim gerçeği. Ailemden nefret ediyordum, hâlâ da ediyorum ve şimdi tek istediğim bir boşluk. Babam yirmi beş yıl hapis cezasıyla karşı karşıyayken, kardeşim hapse girdiğimden beri kayıpken ve annem babamın eski bir arkadaşıyla kaçmışken bu daha kolay. Onların yarı kalıcı yokluğuyla, sonunda kendimi özgür bırakma şansım var - tazminatımı ödemek, şartlı tahliyeyi bitirmek ve Nashville'den ayrılmak için. Şansım için tekrar savaşıcağım kadar aklımı topluyorum ve Allen'ın durduğu yere geri dönüyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyorum, sesim net. "Size palavra sıkmayacağım efendim, ama bu işimi kaybetme riskim olduğu anlamına geliyor. Yine de, kulağa ne kadar kötü gelirse gelsin size yalan söylemeyeceğim."

"Suçlu mu?" O soruyor.

"Evet, efendim. On yedi yaşında hırsızlık yaptım, çocukluk sicilim beni yetişkin olarak yargıladı. Dokuz ay hapis yattım. Şartlı tahliyemin bitmesine dört ay kaldı ve tazminatı ödemek için yeterli paraya ihtiyacım var."

"Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Hayır, ama yapacağım. Suçlularla dolu bir aileden geliyorum ve ben de aynı yolu izledim. Bu beklenen bir şey değildi, zorlamaydı. Ondan kaçmaya çalıştığım gece, babam beni hayatımın sonuna kadar tabancayla dövdü. İki gün sonra bir Maserati'nin içinde tutuklandım ve hüküm giydim. Ailemle tüm bağlarımı kopardım ve hatta onlara savunma teklif ettim."

"Christopher O'Neal."

"Kötü şöhretli, biliyorum. İşin kötü tarafı da bu ve bu yüzden ne bir mola alıyorum ne de bir şey istiyorum. Bundan kurtulmak için çalışmak istiyorum. I

şartlı tahliyeden kurtulmayı ve bu eyaletten defolup gitmeyi planlıyorum. Yeniden başlamak. Kalıcı olarak."

"İki kızım var Thatch ve korumak için her şeyi yapabileceğim bir oğlum."

"Ben sadece arabacıyım, ondan önce de ufak tefek hırsızlıklar yaptım. Size sadece size asla zarar vermeyeceğime dair söz , her ne kadar bunun bir anlamı olmasa da. Ama bu sözün bir anlamı olması için elimden geleni yapıyorum. Kendimi ancak zaman içinde kanıtlayabilirim. Sadece bir şansa ihtiyacım var," diye yalvardığımı duyuyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor ve mantığının devreye girdiğini görüyorum, ifadesi öyle ya da böyle bir şey söylemiyor. "Bu konuyu karımla konuşmam gerekecek. Onunla daha açık konuşmam gerekecek."

Sönerek başımı salladım. "Gidebilirim."

"Hayır, Thatch, kal, ama ona aktardığın her şeyi anlatacağım, oğlum. Ben karıma yalan söylemem. Asla. En azından bu konuda, iki hafta önce kaç bira içtiğim konusunda söyledim."

Bir sırtış paylaşıyoruz ve ben kendimi toparlamak için elimden geleni yaparken göğsüm umutla hafifçe kabarıyor.

"Bedavaya fazla mesai yaparım, Allen. Sadece rapor vereceğim bir işim olmalı ve paramı almalıyım. Son birkaç uyuşturucu testi de geçtikten sonra buradan defolup gideceğim. Tennessee'de bir geleceğin parçası olmak istemiyorum."

"Anlıyorum," diye başını sallar. "Sıkı otur ve bana bir dakika ver. Söz vermiyorum ama eğer o kadınla senin için uğraşırsam, lütfen beni hayal kırıklığına uğratma."

"Hayatım üzerine, efendim, her şey üzerine, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," sesimdeki titreme ona acı veriyor gibi görünüyor, bana daha önce hiç duymadığım üç kelimeyi söylemeden önce uzun bir dakika boyunca beni inceliyor.

"Sana inanıyorum." Ve sonra duyacağımı hiç hayal etmediğim dört tane daha. "Sana inanıyorum. Tam olarak bunu yapacağını düşünüyorum, Thatch."

Başımı iki yana salladığımda aniden dönüyor, duygularımın kaçmasını engellemek için yüzümü avuçluyorum. Gururum tanınmayacak kadar hırpalanmışken, sahip olduğum hayattan kaçmak için bu şansı elde edersem, bunu minnetle karşılayacağıma yemin ediyorum. Hayatımın geri kalanında hüküm giymiş bir suçlunun maaşıyla her gün geçinmek anlamına gelse bile, bunu dürüstçe yapacağım ve minnettar olacağım. Bunun yerine herhangi bir hayat. Herhangi bir hayat. Evin etrafına bakarken, diğer tarafta olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. İnsanların birbirlerine bir anlam ifade ediyormuş gibi davrandığı ve yardımlaşmanın çözümleri çıkarmak anlamına geldiği duvarların içinde uyumak. Çamaşır yıkamak. Bir Jaguar'a düz kontak yapmak değil.

On birde kendi yoluna git. Huzurlu evin çimlerine gömülürken, pencereden kafasını uzatan bir sarışın görüyorum. Allen'in itirafını duymuş olmasından korkarak ona hafifçe el sallıyorum, o da dudaklarında bir gülümsemeyle bana el sallıyor. On altı, en fazla on yedi yaşlarında olmalı. Bir saniye sonra bir perdenin arkasında kayboluyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra bir kadın sesi beni çağırıyor.

"Thatch?"

Aniden ayağa kalkıyorum ve arka kapıda duran güzel bir kadına dönüyorum. "Tatlım, barbekü tavuk sever misin?"

Gözlerim yanıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak olduğu için patlamanın tehdit edici olduğunu hissediyorum.

"Peki, gel o zaman. Whitney mutfakta mısır ayıklıyor. Hadi seni yıkayalım. Sen ve ben, yapacak yemeklerimiz var."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyorum gözyaşları içinde, kapıyı kapatıp bana kendimi toparlamam için gereken alanı verirken. Avuçlarımı kalçalarımaya dayayıp "teşekkür ederim, teşekkür " diye fısıldıyorum, içimden çığlıklar kopuyor. Kendimi ikinci kez toparladıktan sonra arka kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum. Eve yaklaşırken, arka kapının üstündeki cama küçük plastik vantuzlarla yapıştırılmış ahşap bir tabela dikkatimi çekiyor. Attığım her adımda kalın harflerle yazılmış bir başka yazıyı seçebiliyorum

G-R-A-V-I-T-Y.

Son

ABOUT THE AUTHOR

USA Today çoksatan yazarı ve Teksas doğumlu Kate Stewart, kocası Nick ile birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor. Blue Ridge Dağları'nda yaşayan Kate, dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de kaleme alıyor.

Kate'in *Drive* adlı kitabı The New York Daily News ve Huffington Post tarafından 2017'nin en iyi aşk romanları arasında gösterildi. *Drive* ayrıca Goodreads Choice ödülleriinde 2017'nin en iyi çağdaş aşk romanı dalında finalist oldu. *Flock*, *Exodus* ve *The Finish Line*'dan oluşan Ravenhood Üçlemesi, uluslararası bir çok satan ve okuyucuların favorisi haline geldi. *Yılbaşı kitabı The Plight Before Christmas*, Amazon'un Top 100 listesinde 6. sırada yer aldı. Kate'in eserleri *USA TODAY*, *BuzzFeed*, *The New York Daily News*, *Huffington Post*'ta yer aldı ve bir düzine dile çevrildi.

Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığdır. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

Romantik Gerilim

[Kuzgunluk Serisi Sürüsü](#)

[Exodus](#)

[Bitiş Çizgisi](#)

[Şehvet ve Yalanlar](#)

[Serisi Cinsel](#)

[Uyanışlar Aşırılık](#)

[Yırtıcı Hayvan ve Av](#)

[Şehvet ve Yalanlar Kutu Seti: Cinsel Uyanışlar, Aşırılık, Yırtıcı ve Av](#)

Çağdaş Romantik

Okuma Sırasına Göre

Oda 212

Asla Ben Değilim (212 Numaralı Oda ve Gönülsüz Romantik Serisinin Tamamlayıcısı)

Gönülsüz Romantikler Serisi Düşüş

Zihin Kalp

Gönülsüz Romantikler Kutu Seti: Düşüş, Kalp, Akıl Beyaz Yalancıyı Sevmek

Acı Tatlı Senfoni Sürüşü

Ters

Gerçek

Başka Birinin Okyanus Kalp

Kırıklığı Savaş Yöntemi

Romantik Dram

Oyun Topları Serisi

Küçük Dışında Her

ŞeyBüyük Aşk

Seriye Süpürmek Novella

Balls in play Kutu Seti: Anything but Minor, Major Love, Sweeping the Series, The Golden Sombrero

Underdogs Serisi

Sağdaki Adam Soldaki

Adam

Ortadaki Adam

Underdogs Kutu Seti: Sağdaki Adam, Soldaki Adam, Ortadaki Adam

Noel Öncesi Kötü Durum

İletişimde kalalım!

[E-posta](#)| [Facebook](#)| [Bülten](#)| [Web sitesi](#)| [Instagram](#)| [Kitap Grubu](#)| [Spotify](#) .

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#) .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.